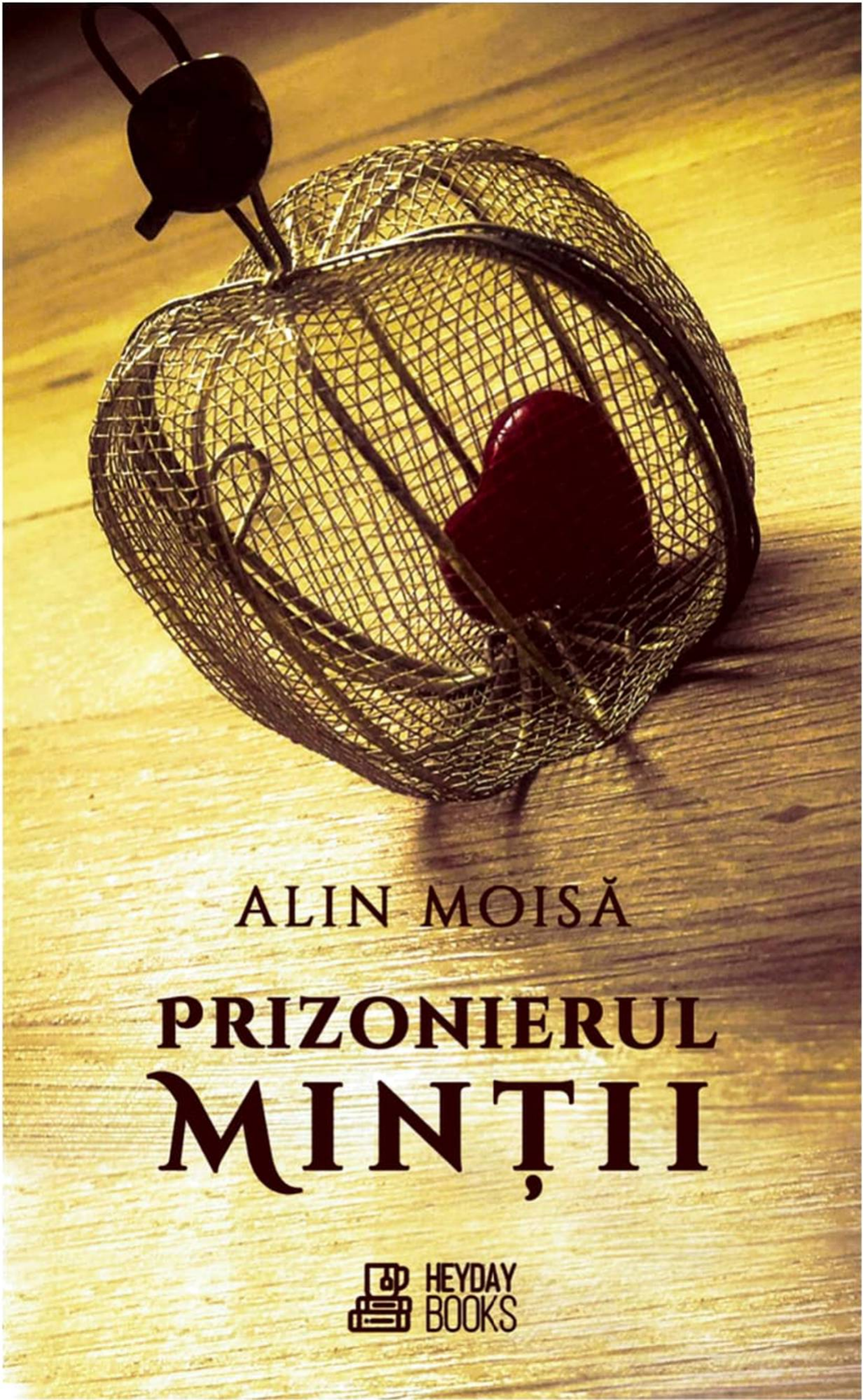

ALIN MOISĂ
PRIZONIERUL
MINȚII
HEYDAY
BOOKS

Alin MOISĂ

Prizonierul minții

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MOISĂ, ALIN
Prizonierul minții / Alin Moisă. –
Bacau : Heyday Books, 2021
ISBN 978-606-95335-3-6

821.135.1

ISBN EPUB 978-606-95335-3-6

Colecția

HEY
SATURDAY

© EDITURA HEYDAY BOOKS, 2021
Coperta: Adrian Păsărin
str. Vasile Alecsandri, nr. 41, et. 3, Bacău
www.heydaybooks.ro
comenzi@heydaybooks.ro

Pentru Mădălina, soția mea și persoana care mi-a schimbat viața și mi-a arătat calea.

Prin ochii tăi m-am văzut devenind ceea ce visam să fiu înainte să te cunosc pe tine. Eu, cel de ieri, îți mulțumesc că m-ai făcut să devin eu, cel de azi.

Te iubesc!

Mulțumiri speciale pentru Celina și Bianca.
Dacă lumea ar fi pe jumătate ceea ce sunteți voi, nu am mai avea nevoie de rai, căci am fi deja în el.

Capitolul 1

Omul misterios

În dimineața zilei de miercuri, 4 august 2002, mă aflam în drum spre birou. Lucram ca jurnalist la o companie mică din Lafayette, Louisiana și trebuia să predau un articol pe care îl terminasem cu o zi înainte. Odată ajuns la birou, m-am întâlnit cu șeful meu, Edward Reed, un om foarte blând și calm, care mi-a devenit prieten și m-a ajutat foarte mult în evoluția mea ca jurnalist. Nu eram cel mai bun, dar știam să îmi fac treaba și munca mea era mereu apreciată.

– Bună ziua, Adam.

– Bună ziua, Edward. Ți-am adus articolul pe care l-ai cerut. Este finalizat.

– Excelent. Mă bucur că ai reușit să îl termini la timp și îmi pare rău că a trebuit să te deranjez în pragul nunții tale, dar chiar am nevoie de articolul acesta.

– Nu-ți face griji, nu este nici un deranj. Mai sunt trei zile până la eveniment și este deja totul pregătit.

– Mă bucur foarte mult pentru tine, Adam.

– Mulțumesc. Te aștept cu mare drag la eveniment.

– Desigur.

L-am salutat pe Edward și am plecat. Trebuia să mă întâlnesc cu viitoarea mea soție, Judith, persoana care mi-a luminat viața și cu care aveam să mă căsătoresc peste câteva zile. E o femeie extraordinară și reușește mereu să scoată ce e mai bun din mine. Știe să se transforme în personajul potrivit în orice situație și tratează lucrurile și viața de parcă răul nu există. Uneori, mă surprinde cu inteligența ei, alteori cu naivitatea ei. E perfect echilibrată și știe să trateze problemele cu un umor deosebit. Emană întotdeauna o energie pozitivă și a reușit să îmi schimbe complet viața și modul cum percepeam lumea. Mi-a ridicat vibrațiile, le-a ancorat de ale ei și m-a târât în aventura pe care o numește descoperirea sufletului.

După ce am ieșit din clădirea în care lucram, mă îndreptam spre locul de parcare unde îmi lăsasem mașina. Eram liniștit și mă gândeam la nunta mea, care urma să aibă loc peste trei zile. Îmi spuneam că sunt cel mai norocos om din lume și eram convins că mi-am găsit sufletul pereche și nu doar o femeie pe care să o iubesc. În timp ce mă apropiam de parcare, a început

să sune telefonul. Era Judith.

– Bună, Adam. Ce faci? m-a întrebat.

Îmi spune mereu pe nume. Niciodată nu i-a plăcut să mă alinte. Consideră că apelativul "iubitule" este prea comun și generalizat. Iubiți pot fi toți oamenii din jurul meu, însă Adam ești tu, Adam-ul meu, mi-a spus ea când am vorbit despre asta. Mi-a plăcut explicația ei și atunci am decis că nu ne vom da apelative niciodată, cu excepția momentelor când eram singuri și situația o cerea, fie ea de natură intimă sau amuzantă.

– Am lăsat articolul la birou și acum mă îndrept spre mașină. Ajung în câteva minute la tine, i-am răspuns eu.

– Întoarce-te. Sunt la cafeneaua lui Jennifer. Am ieșit mai devreme de la salon și m-am oprit aici să te aștept.

– Super, ajung în cinci minute la tine.

Prima dată când am văzut-o pe Judith a fost cu 4 ani în urmă. În 20 de minute urma să înceapă interviul meu de angajare, iar aspectul meu era nefavorabil pentru a lăsa o impresie bună. Am avut atât de mari emoții cu o seară înainte, încât am stat treaz aproape toată noaptea. Era șansa mea să devin jurnalist, visul pe care îl aveam de când tatăl meu m-a întrebat pentru prima dată ce mi-ar plăcea să fac când voi fi mare. Chiar dacă eram foarte entuziasmat, nu puteam să mă bucur pe cât de mult mi-aș fi dorit. La vârsta de 9 ani s-a întâmplat un accident feroviar în care zeci de oameni și-au pierdut viața, printre care și părinții mei. Nu mi-a fost ușor să cresc într-un centru de plasament, educat și format după regulile sistemului. Cu toate acestea, dorința mea de a deveni jurnalist nu a murit, ci dimpotrivă. Mi-am propus să realizez ceea ce i-am spus tatălui meu când m-a întrebat ce vreau să devin când voi fi mare.

Am stat aproape toată noaptea treaz, reflectând la viața mea și cum au decurs lucrurile de când i-am pierdut pe părinții mei. Îmi aduc aminte că ultima dată când m-am uitat la ceas, indica 4:17, iar entuziasmul și agitația pe care le simțeam, nu mă lăsau să adorm. Într-un final am adormit, iar când a sunat ceasul m-am străduit timp de 40 de minute să mă dau jos din pat. Mă simțeam distrus și abia puteam să îmi țin ochii deschiși. Peste treizeci de minute trebuia să mă prezint la interviu, iar eu încă eram în pat. Tot ce îmi doream în momentul ăla era să dorm, așa că am întins mâna să iau paharul pe jumătate plin cu apă de pe noptiera de lângă pat și mi l-am turnat în față. Zece minute mai târziu eram deja în mașină, în drum spre interviul vieții mele. În timp ce eram la volan, m-am uitat în oglinda retrovizoare și am constatat că dacă m-ar fi văzut cineva în stadiul ăla și i-aș fi spus că tocmai m-am trezit din morți, m-ar

fi crezut fără urmă de îndoială. Aveam părul deranjat în toate părțile, ochii roșii, iar fața mea arăta de parcă eram pe moarte.

Nu puteam să intru așa la interviu iar atunci mi-a venit ideea să caut cel mai apropiat salon de înfrumusețare din zonă. Atunci am găsit salonul lui Judith, la câteva minute distanță de parcarea firmei. Timpul nu era de partea mea, însă nu aveam altă soluție. Cu riscul de a pierde interviul, mi-am schimbat traseul și m-am îndreptat spre salon. Nu mai aveam timp să ajung la ora stabilită la interviu, dar aveam timp să găsesc o scuză bună, mi-am spus în gând.

Când am ajuns la salon și am deschis ușa să intru, am văzut-o pentru prima dată pe Judith, femeia visurilor mele.

Părul ei blond și drept îi acoperea obrajii de privirile din profil și se lăsa în jos depășindu-i cu mult umerii. Era cel mai lung păr pe care îl văzusem vreodată. Ochii albaștri deschis îi străluceau precum diamantele, iar privirea ei caldă te făcea să te simți incomod de bine că te aflai în fața ei și te puteai bucura rușinat de acea privire. Zâmbetul ei perfect care se ascundea în spatele buzelor cărnoase, și pe care doreai să-l vezi în fiecare zi din viața ta, te putea transforma într-o statuie de piatră, obligându-te să-l privești la nesfârșit. Corpul ei se bucura de un echilibru perfect între greutate și înălțime, iar asta te făcea să îți dorești să-i poți mângâia fiecare centimetru, măcar o singură dată în viață.

Din prima clipă când am văzut-o am trăit o senzație nemaiîntâlnită. Aveam impresia că o cunoșteam dintotdeauna, deși eram sigur că nu o mai văzusem niciodată. Ciudat, nu? Chiar așa a fost, și nu pot nega că am știut din acel moment că ea va fi soția mea. Deși pare o nebunie, chiar credeam lucrul ăsta. Simțeam în adâncul sufletului că mi-am găsit jumătatea.

Când m-a văzut că stau în fața ușii fără să spun nimic, s-a apropiat de mine și m-a întrebat:

– Pot să te ajut cu ceva?

Sincer, mă mir că nu mi-a spus să ies afară. La cum arătăm putea să creadă că sunt un bețiv care a încurcat barul cu salonul.

– Nu... Da, de fapt, da. Sunt într-o mare încurcătură și sper din suflet să mă poți ajuta.

– Dacă vrei bani, nu vei obține nimic de aici.

– Chiar așa rău arăt?

– Nu îți voi răspunde la întrebarea asta.

– De fapt, vei face mai mult decât să îmi răspunzi la întrebarea asta. Am un interviu foarte important peste câteva minute și vreau să arăt... prezentabil, dacă se poate.

– Acum am înțeles problema.

– Poți să mă ajuți?

– Așează-te aici, te rog.

– Dacă vei reuși asta, îți voi rămâne pe veci dator.

– Dacă? Din salonul meu nimeni nu pleacă nemulțumit, domnule...

– Adam, mă numesc Adam, dar fără "domnule". Mă face să mă simt bătrân.

– Interesant, credeam că ai vreo sută de ani, mi-a spus în timp ce se ocupa de părul meu.

– Îmi place, ai simțul umorului.

– Mulțumesc.

– Eu, mulțumesc. Fără ajutorul tău nu aș reuși să ajung la interviu cu un aspect prezentabil.

– Apropo, cum ai ajuns în situația asta, dacă îmi permiți să întreb?

– Îți voi spune în seara asta, la cină, după ce voi trece de interviu.

– Stai să văd cum arăți după ce te aranjez și îți voi răspunde la această invitație deloc îndrăzneață.

– Da, mi-am căutat-o cu lumânarea, așa-i?

– Sunt o femeie greu de impresionat și foarte greu de cucerit, domnule Adam. Dar apreciez curajul tău. Deși nu te afli în situația în care ai putea să cucerești pe cineva, ai încercat.

– Asta pentru că mi-am dat seama că nu te lași impresionată de lucruri superficiale.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi aspectul unui bărbat. Cred că cine vrea să te cunoască mai bine are nevoie de alte calități.

– Interesant. Și care ar fi acelea?

– Inteligență, simțul umorului, perspicacitate, șarm, chestii de genul.

– Și tu crezi că le ai, domnule Adam?

– Va trebui să-mi accepți invitația la cină dacă vrei să afli.

– Ce te face să crezi că vreau să aflu?

– Pentru că deja te-am impresionat.

– Ești bun, recunosc. Dar acum trebuie să te grăbești, ai întârziat la interviu.

– Nu pot să cred ce mi-ai făcut. Arăt de parcă sunt pe cale să intru în lumea modei, și nu în jurnalism.

– Jurnalism?

– Acceptă invitația mea și îți voi povesti totul.

– Succes la interviu, domnule Adam.

– Nu ai spus nu. Asta înseamnă că sunt pe drumul cel bun.

– Poate ai o șansă. Dar asta doar dacă treci de interviu, mi-a spus zâmbind.

– Nu te voi dezamăgi...

– Judith.

– Mulțumesc, Judith.

După ce i-am mulțumit, m-am pornit spre firma unde aveam să dau interviul. Eram atât de binedispus încât nu mai simțeam nicio îngrijorare. Nu puteam să mă gândesc decât la Judith. Trebuia neapărat să ies cu ea la cină. Nu mai întâlnisem niciodată o persoană care să mă facă să simt acea senzație ciudată. Să fie dragoste la prima vedere? M-am întrebat în gând. Dar nu, nu era doar asta. Chipul ei, felul în care se mișca, vorbea... totul la ea îmi transmitea un sentiment nou, pe care nu l-am mai trăit niciodată. Simțeam ceva profund și inexplicabil și îmi doream nebunește de mult să o mai văd încă o dată. Voiam neapărat să o cunosc. Așa că m-am dus la interviu plin de încredere și bucurie.

– Bună ziua! Sunt Adam Gri...

– Ați întârziat peste 15 minute, domnule Griffin, mi-a răspuns secretara pe un ton deranjat, după ce m-a întrerupt.

– Îmi pare foarte rău. Lăsați-mă să vă explic.

Habar nu aveam ce urma să-i spun, căci gândul meu a fost doar la Judith în timp ce veneam spre interviu, în loc să mă gândesc la o scuză bună.

Din fericire, atitudinea deranjată a secretarei a fost cea care m-a salvat de a răspunde în momentul acela.

– Nu mie trebuie să îmi dați explicații, domnule Griffin. Edward Reed se află în spatele acelei uși.

După ce m-a anunțat că șeful companiei se află în spatele ușii de lângă biroul secretarei, a ridicat receptorul și mi-a făcut semn cu degetul să tac din gură și să aștept.

– Domnule Reed, a venit domnul Griffin.

– Da, până la urmă.

– Îi spun imediat.

După ce a terminat conversația la telefon, s-a uitat la mine și mi-a spus că pot intra în birou. Am început să fac câțiva pași și, când am ajuns în dreptul secretarei chiar înainte să intru pe ușa din față, m-a oprit și mi-a spus:

– Apropo, domnule Griffin, sper că aveți o scuză bună pentru că ați întârziat. Domnul Reed ține foarte mult la punctualitate. Succes!

M-am uitat câteva secunde în ochii ei, i-am zâmbit și am intrat în biroul domnului Reed. Era o cameră călduroasă și luminoasă, simplă dar cu gust. Biroul lângă care domnul Reed stătea și privea pe fereastră nu se abținea să transmită prin eleganța lui că acea camera aparținea șefului companiei. Am făcut câțiva pași în față. Domnul Reed încă privea pe geam fără

să scoată o vorbă. Se comporta de parcă nici nu mă aflam în biroul lui. Mă simțeam inconfortabil și parcă îmi era teamă să scot o vorbă. După câteva secunde de liniște deplină, am înghițit în sec și am început să vorbesc.

– Bună ziua!

– Cum te-ai simțit?

– Poftim?

– Cum te-ai simțit când ai intrat aici și ai văzut că mă comport de parcă nici nu ai exista în încăperea asta?

– Incomod, cred.

– Așa m-am simțit și eu în cele 17 minute în care te-am așteptat să intri pe acea ușă.

– Îmi pare rău, domnule Reed.

– Părerile de rău nu schimbă cu nimic faptul că ai întârziat. Nu îmi plac oamenii care nu sunt punctuali, domnule Griffin.

– Aveți dreptate, dar având în vedere că totuși m-ați chemat în birou, cred că mi-ați oferit o a doua șansă.

– Nu așa repede. Vreau să ascult ce scuză ai. Lumea jurnalistică este foarte dinamică și mereu în contratimp. Iar dacă nu ești prezent cu cel puțin 10 minute înainte de întâmplarea oricărui eveniment, nu exiști.

Puteam să spun orice, puteam să inventez că mi s-a stricat mașina în trafic, că mi-a murit câinele în dimineața aceea, chiar dacă nu aveam câine, sau orice altă scuză pe care oricum nu ar fi crezut-o. Nu poți rata interviul vieții tale pentru nimic în lume, doar dacă tu ești cel care a decedat, iar domnul Reed știa foarte bine asta.

Am tăcut câteva secunde, l-am privit atent și l-am întrebat:

– Vreți să inventez o scuză pe care oricum nu o să o credeți, sau vreți adevărul, domnule Reed?

– Alegerea îți aparține.

Prima impresie pe care domnul Reed mi-a lăsat-o în acele prime minute de conversație a fost că era un om calculat, calm și corect. Am decis să nu risc inventând o scuză și i-am spus adevărul. A stat și m-a ascultat până la final, fără să mă întrerupă, iar după ce am terminat de spus tot ce am avut de spus, s-a uitat în ochii mei și a zâmbit.

– Apreciez sinceritatea și faptul că te-a preocupat atât de tare aspectul tău încât ai riscat să pierzi acest interviu. Dacă te prezentai în halul ăla la interviu, nici de secretară nu treceai.

– Tocmai de aceea am decis să fac ceva în privința asta, chiar dacă am întârziat. A fost singura soluție.

– Însă există o problemă, domnule Griffin. Cu toate că mi-ai spus adevărul, ai încercat să mă manipulezi emoțional. Partea cu domnișoara de la salon nu a fost relevantă. Viața ta

personală nu mă interesează, iar faptul că întâlnirea ta cu acea domnișoară depinde de acest interviu nu este problema mea. Ești isteț, dar nu îndeajuns încât să mă poți manipula cu adevărat.

– Recunosc. Nu pot să spun că nu m-am gândit la asta când am decis să vă povestesc despre Judith. Îmi pare rău.

– Nu. Nu îți pare rău. Dar te iert, pentru curaj. Așează-te, te rog.

După ce m-a invitat să mă așez pe scaunul din fața biroului, mi-a spus cât se poate de clar că am o singură șansă dacă vreau să fiu angajat. Trebuia să răspund la o singură întrebare. Dacă răspundeam corect, jobul era al meu.

– Ești pregătit?

– Aștept întrebarea, domnule Reed.

– Noi suntem ca niște oi, domnule Griffin, toate albe, dar, din când în când, mai apare câte una neagră. Cine este această oaie neagră și cum o consideră societatea?

Nu îmi venea să cred ce întrebare mi-a pus. Când eram în școală, citeam foarte mult, și fiind pasionat de jurnalism, nu am avut cum să ratez best-seller-ul lui Robert Brookner în care vorbește despre succesul lui ca jurnalist. În carte el spune că pentru a avea succesul la care mulți visează, trebuie să fii sau să devii oaia neagră. Acea oaie pe care societatea o consideră o problemă, însă în viziunea jurnalistului și scriitorului Brookner oile negre sunt singurele care reușesc să obțină succesul. Abaterea de la reguli, gândirea diferită, refuzul integrării și deciziile riscante sunt factorii care te fac să ajungi acolo unde alții doar visează, acolo unde societatea nu te mai poate controla.

M-am uitat în ochii domnului Reed și i-am răspuns prin cuvintele lui Robert Brookner. Eram sigur că ăsta era răspunsul pe care dorea să-l audă.

După ce i-am dat răspunsul, au urmat câteva secunde de liniște deplină până când să văd cum domnul Reed a ridicat mâna și arătând cu degetul spre mine, mi-a spus:

– Asta trebuie să știe oricine vrea să ajungă jurnalist, domnule Griffin. Nu poți să faci meseria asta dacă nu știi despre cartea lui Robert Brookner.

– Asta înseamnă că mă angajați, domnule Reed?

– Asta înseamnă că îți dorești cu adevărat să practici meseria asta, și da, ești angajat.

După ce am terminat interviul și am plecat din biroul domnului Reed, mă simțeam extraordinar de mândru și împlinit. Următorul lucru pe care l-am făcut a fost să mă îndrept din nou spre salonul lui Judith și să-i spun că am reușit

să obțin job-ul. Faptul că puteam să ies cu ea la cină ma făcea să mă simt ca în al nouălea cer.

A fost cea mai reușită zi din viața mea. Nu numai că am reușit să devin jurnalist, dar am și cunoscut femeia cu care aveam să îmi petrec tot restul vieții.

În acea seară am luat cina pentru prima dată cu Judith, femeia cu care aveam să mă căsătoresc peste câțiva ani. A fost o seară minunată în care am aflat că nu doar eu am simțit acea senzație atunci când am văzut-o prima dată pe Judith. Nu a fost doar chimie sau simpla idee că ne plăceam. Simțeam amândoi că între noi există o legătură puternică, chiar dacă era prima noastră întâlnire. Faptul că mi-a mărturisit asta m-a făcut să mă bucur enorm și să îmi dau seama că inexplicabila convingere că ea este sufletul meu pereche nu mai suna atât de nebunește pe cât părea. M-am simțit atât de bine și relaxat în compania ei, încât am avut curajul să-i povestesc toată viața mea. De obicei preferam să evit discuțiile care implicau întrebări despre copilărie sau despre părinții mei. Nu îmi era rușine că am crescut într-un orfelinat, însă știam cum sunt oamenii și cum gândesc, cel puțin unii dintre ei. Dar în acea seară m-am simțit în siguranță și nu am avut nicio problemă să am încredere în Judith. Mai mult de atât, m-am simțit chiar foarte bine să-i povestesc totul.

– Sunt mândră de tine, Adam. Te-ai descurcat foarte bine și ai realizat ce ți-ai propus de când erai un copil. Nu mulți reușesc să facă asta. Te admir.

– Mulțumesc. Dar știi care este cea mai mare realizare a mea?

– Ești plin de surprize. Te ascult.

– Cina asta este cea mai mare realizare a mea.

– Vorbești serios?

– Absolut.

– Știam că fac mâncare bună aici, dar nu credeam că o să te impresioneze atât de tare.

– Poftim? Nu... Nu asta am vrut să spun.

– Știu, Adam. Am glumit.

– Să știi că este adevărat, nu am spus-o doar ca să te impresionez.

– Știu, și mă bucur că ai spus asta. Mă simt foarte bine în compania ta, Adam.

Am continuat cina ascultând-o pe Judith în timp ce îmi povestea despre viața ei și cum s-a hotărât că vrea să devină hairstylist. A crescut în Lafayette, împreună cu familia. Nu avea frați sau surori. Tatăl ei era avocat și mama sa conducea o farmacie. Era o familie respectată și cunoscută de foarte mulți oameni, iar pretențiile pe care tatăl ei le avea de la Judith nu

erau deloc mici. El dorea ca fiica lui să-i calce pe urme și să devină avocat, iar dacă asta nu-i plăcea, putea să aleagă medicina și să devină doctor, din dorința mamei ei. Nu a fost deloc ușor să le spună că nu vrea nici una, nici alta. Judith a fost pasionată de când era în liceu de artele frumoase, de estetică în principal.

Când a terminat liceul și urma să meargă la facultate, le-a spus părinților ei că nu are de gând să piardă atât de mulți ani din viață făcând o facultate pe care nu și-o dorește. Nu voia să fie nici avocat, nici doctor. Visul ei era să își deschidă propriul salon de înfrumusețare, și a făcut orice a fost necesar pentru a-și îndeplini această dorință, chiar dacă asta a însemnat să își sfideze părinții.

Cafeneaua lui Jennifer, cea mai bună prietenă a ei, se afla la două străzi distanță de biroul unde lucram. A cunoscut-o când frecventa cursurile de Make up și hairstylist. Clădirea în care Judith se pregătea pentru meseria pe care și-o dorea cu ardoare se afla vis-a-vis de cafeneaua lui Jennifer. În fiecare zi, înainte de cursuri, intra și își lua o cafea. Îl plăcea foarte mult să stea la prima masă de lângă ușa de la intrare. Se afla în fața geamului prin care putea să privească tot bulevardul și își imagina că într-o zi se va putea bucura de acea privelişte din propriul ei salon de înfrumusețare. Cu timpul, a devenit clientă fidelă și așa a ajuns să o cunoască pe Jennifer. Era cu 3 ani mai mare decât Judith, iar faptul că avea propria cafenea o făcea să-și dorească și mai mult să își deschidă propriul salon. O admira mult și era foarte încântată când o vedea cât de fericită era având propria ei afacere. Când clienții nu se grăbeau să apară, Jennifer se așeza la masă, lângă Judith și își povesteau tot felul de lucruri. În timp au devenit foarte apropiate și cele mai bune prietene.

După ce a terminat cursurile și a lucrat doi ani într-un salon, Judith și-a dorit să nu mai aștepte și a vrut să își deschidă propria afacere, însă situația financiară nu i-a permis lucrul acesta. Ar fi putut apela la tatăl ei, însă nu a vrut. Dorea să fie independentă și să reușească singură. Nu avea nicio îndoială că va reuși să își îndeplinească visul, însă se simțea dezamăgită că trebuia să mai aștepte. Atunci s-a întâmplat ca Jennifer să-i ofere ajutorul. La început a refuzat. Credea că este prea mult și nu voia să o pună pe Jennifer în acea poziție. După multe discuții și rugăminți, a acceptat banii sub formă de împrumut, iar Judith a reușit să-și deschidă, în final, propiul salon la care visa de când era în liceu.

După ce am vorbit cu Judith și mi-a spus că mă așteaptă la

cafeanea, m-am întors din drum și am plecat spre ea. Câteva minute mai tarziu am ajuns în fața cafenelei și așteptam să se facă verde la semafor, să pot traversa. O puteam vedea pe Judith de afară, stătea la masa din spatele geamului din fața localului. Era cu ochii într-o revistă, cel mai probabil catalogul cu detaliile nunții noastre, și își savura cafeaua. La un moment dat, a ridicat privirea și m-a văzut. Mi-a făcut cu mâna, zâmbind. Am zâmbit și eu la rândul meu și i-am făcut cu mâna. Între timp, se făcuse verde la semafor și am început să merg pe trecerea de pietoni, privind-o cu atenție, schimbându-mi stilul de mers. Era un joc de-al nostru pe care îl făceam adesea. Mă uitam la ea și păşeam seducător spre ușa de la intrare. Când am ajuns aproape de sfârșitul trecerii de pietoni, am simțit o lovitură puternică și, cât ai clipi, eram întins pe jos, cu fața lipită de asfalt și cu privirea spre geamul mare, în spatele căruia se afla Judith. Am văzut-o când s-a ridicat de la masă și a fugit repede spre mine. Am rămas nemișcat până când am văzut-o lângă mine, plângând.

– Adam! Doamne Dumnezeule! Spune-mi că eşti bine, te rog spune-mi că eşti bine.

Am realizat că nu mă durea nimic foarte tare, cu excepția șoldului, în partea stângă și m-am ridicat în picioare. Eram puțin amețit și aveam dureri minime. Impactul nu fusese atât de grav încât să îmi pună cu adevărat viața în pericol. M-am sprijinit de stâlpul semaforului și mă uitam la Judith cum mă întreba neîncetat dacă sunt bine. Avea lacrimi în ochi și părea mai șocată decât eram eu. Nu am văzut-o niciodată atât de preocupată și am încercat să o liniștesc glumind despre întâmplarea nefericită. M-am uitat în ochii ei și i-am răspuns.

– De data asta nu mi-a ieşit mersul seducător, aşa este?

– Tremur toată, și ție îți arde de glume? Spune-mi cum te simți, ai dureri? m-a întrebat ea.

– Liniștește-te. Nu am nimic, sunt bine. Nu a fost o lovitură puternică, i-am răspuns eu.

– O, Doamne, ce m-am speriat, mi-a spus ea, îmbrățișându-mă.

Am stat preț de câteva secunde bune îmbrățișați. Între timp, s-a adunat lume în jurul nostru ca la circ, întrebând dacă sunt bine. Când Judith a realizat că într-adevăr nu eram în pericol, s-a calmat și mi-a spus.

– Să știi că mi-a plăcut pirueta pe care ai făcut-o când te-a lovit mașina, te-ai învârtit sexy.

– Vezi, ce nu fac eu ca să te cuceresc? M-am lăsat călcat de o mașină.

– Oricum, mă mulțumeam și cu mersul tău seducător, nu

trebuia să faci atâta dramă.

După ce ne-am liniştit amândoi, m-am uitat împrejur să văd maşina care m-a lovit, însă se pare că fugise imediat după accident. Incredibil, mi-am spus. Putea să mă omoare. Între timp a apărut Poliţia şi Ambulanţa, chemate de Jennifer imediat după impact. Am vrut să refuz ambulanţa, însă Judith insista să merg la spital să mă examineze. Nu mă simţeam rău, dar mă durea puţin şoldul, aşa că am mers până la urmă să mă asigur că nu am nimic rupt. Am dat şi o declaraţie poliţiei, însă nu a fost de mare ajutor căci nu văzusem nimic. Nu ştiam nici măcar ce culoare avea maşina care m-a lovit. După ce am fost examinat, mi s-a spus că nu sunt în pericol, deşi ştiam deja asta, şi că durerea de la şold o aveam din cauza loviturii. Nu era nimic grav şi puteam merge liniştit acasă. Am petrecut câteva ore bune cu Judith, bucurându-ne că nu va trebui să merg la propria mea nuntă cu o mână sau vreun picior în ghips.

La amiază trebuia să mă întâlnesc cu Patrick, la Sunday's, barul pe care îl frecventam împreună. Îi pregăteam o surpriză lui Judith şi el era singurul care ştia despre asta şi căruia i-am cerut ajutorul.

Pe Patrick l-am cunoscut când aveam 15 ani. Mă aflăm într-o excursie cu ceilalţi copii organizată de centrul de amplasament, şi trebuia să ne întâlnim cu alte grupuri de elevi. La fiecare întâlnire cu alte grupuri de copii, mereu au fost câţiva care se luau de noi. Făceau glume proaste despre faptul că eram orfani şi îşi băteau joc. Nu a fost niciodată uşor să mă bucur de acele excursii, asta până când l-am întâlnit pe Patrick. Mă aflam într-un conflict cu unul dintre puştii a cărui principală distracţie era să ne intimideze. Atunci s-a întâmplat ca Patrick să intervină şi să îmi ia apărarea. De atunci s-a format o legătură puternică între noi şi aşa am devenit cei mai buni prieteni. De multe ori m-a vizitat la centrul de amplasament. Îmi aducea haine, dulciuri, chiar şi bani uneori. El îmi povestea ce prostii făcea în viaţa lui de adolescent, iar eu... eu nu prea aveam ce să îi povestesc din propria mea viaţă, aşa că îi povesteam lucrurile pe care le citeam din cărţile mele preferate. Cititul a fost ca un refugiu pentru mine cât am stat acolo, iar Patrick a înţeles lucrul acesta, şi chiar îi făcea plăcere să îmi asculte poveştile. El a fost motivul principal pentru care am hotărât să îmi construiesc propria viaţă în Lafayette. Era singura persoană din viaţa mea care îmi voia cu adevărat binele. Când am împlinit 18 ani am fost pregătit să plec din centrul de amplasament şi să îmi clădesc propria viaţă. Norocul meu a fost că mi-a plăcut să învăţ şi am avut note foarte bune. Aşa mi-am permis să intru la

facultate fără să plătesc taxă. Bursa pe care am primit-o m-a ajutat să îmi îndeplinesc visul. Am stat în cămin, fără să plătesc chirie până am terminat facultatea. Chiar dacă Patrick s-a oferit să mă ajute, am refuzat. Am vrut să fiu pe picioarele mele și nu am renunțat la dorința asta nici când mi-a fost greu.

Am avut o discuție cu Patrick în care mi-a spus că vrea să mă ajute din punct de vedere financiar. Chiar dacă bursă nu putea să îmi ofere un trăi decent, am refuzat oferta lui Patrick.

– Nu pot să accept.

– Nu poți sau nu vrei?

– Bine, nu vreau.

– De ce ești încăpățânat?

– Nu este vorba de încăpățânare. Când am ieșit din centrul de amplasament mi-am promis că nu voi lasă trecutul să îmi afecteze viața, dar nici să profit de mila altora.

– Nu o fac din milă, Adam. Vreau să te ajut pentru că ești prietenul meu.

– Știu, știu asta, dar răspunsul meu este nu. Dacă vrei să mă ajuți cu adevărat, găsește-mi un job part time. Așa îmi voi permite să învăț și să lucrez în același timp.

– Ok, Adam, nu mai insist.

Știam că Patrick nu voia să mă ajute din milă, dar chiar și așa, nu am vrut să depind de alții, nici măcar de cel mai bun prieten al meu. Într-un final a înțeles lucrul asta și de atunci nu a mai deschis niciodată subiectul pe tema asta.

Câteva săptămâni mai târziu m-a invitat să ieșim la un restaurant, spunându-mi că are o surpriză pentru mine.

– Deci? Care este surpriza?

– Ai răbdare. Hai să comandăm mai întâi.

– Plătești tu sau eu? Ca să știu ce să îmi iau.

– Știi că niciodată nu te las să plătești.

– Știu, Patrick. A fost o întrebare retorică. Gata, m-am decis. Voi comanda ce scrie aici „icre negre pe canapea de somon."

– Vrei să îmi vând mașina ca să îți plătesc ție cina?

– Care era surpriza? A, da... trebuie să am răbdare, mi-ai spus. Știi că mi se face poftă de cele mai scumpe mâncăruri din meniu atunci când aștept prea mult.

– De fapt, cred că o să te las să îți plătești tu cina, din salariul tău.

– Foarte corect, Patrick. Dar ai uitat un lucru. Eu nu am salariu. Sau vrei să rămânem la sfârșit de program să spălăm vasele pe-aici?

– Ești sigur? Pentru că astăzi m-am întâlnit cu proprietarul restaurantului, care este și prietenul meu și mi-a spus că te așteaptă luni la ora 17:00 să începi prima ta zi de muncă.

– Pe bune?

– Şase zile pe săptămână, de la 17:00 la 22:00.

– Este perfect. Pot învăța și munci în același timp.

– Eşti sigur că vrei să comanzi icrele alea negre care costă cât salariul tău pe o lună?

– Ai dreptate. M-am răzgândit. Plătesc eu de data asta și cred că voi comanda pentru amândoi supa asta de dovleac și două pahare cu apă plata. Totalul este... 3,78$.

– Vai, prietene, eşti foarte amabil. Dar lasă-mă pe mine să plătesc, cum am stabilit de la început. Aşa că i-ați ce vrei, mai puțin icre negre. Va veni și vremea în care nu ne vom uita la prețuri atunci când va veni vorba de ieşit la masă.

– Mulțumesc, Patrick. Chiar aveam nevoie de un job, și știu cât este de greu să găseşti unul part-time. Îți voi rămâne pe veci dator.

– Liniştește-te. Nu am făcut nimic special. Doar l-am întrebat dacă are nevoie de cineva și tocmai era în căutarea unui om.

Avea dreptate. Nu a făcut cine ştie ce lucru, dar pentru mine a fost extrem de important că a reuşit să îmi găsească acel job. M-a ajutat foarte mult să mă țin pe picioarele mele până am terminat facultatea.

Cu două ore înainte să mă întâlnesc cu Patrick, m-a sunat să mă întrebe ce s-a întâmplat la cafenea și de ce nu i-am spus nimic despre accident. Aflase totul de la Jennifer. Eu nu am apucat să îi spun nimic, dar nici nu am vrut să îl îngrijorez, având în vedere că nu am pățit nimic grav. Aveam de gând să îi povestesc când ne întâlneam mai târziu, în acea zi.

I-am spus lui Judith că merg să mă întâlnesc cu Patrick și am ieşit mai devreme din casă cu jumătate de oră. Voiam să ajung înaintea lui și să revizuiesc toate detaliile surprizei pe care i-o pregăteam lui Judith. Trebuia să mă întâlnesc cu el la 16:00 și am ieşit din casă mai devreme. Nu aveam mult de mers până la Sunday's, în zece minute eram deja acolo.

Când am ajuns în parcarea din fața barului, am zărit un domn misterios în timp ce intra pe uşa din față. Îl văzusem pentru două-trei secunde, până să intre în bar. Era înalt, îmbrăcat cu un costum negru și purta o pălărie, tot neagră. Pot să jur că în acele două-trei secunde, l-am surprins că se uita fix la mine în timp ce deschidea uşa barului. Nu am reuşit să îi văd fața în totalitate, doar profilul, iar acea privire, cu colțul ochiului, mi-a dat o uşoară stare de disconfort. Am coborât din maşină, am intrat în bar și m-am grăbit să îl identific. Se aşezase la capătul localului, la ultima masă, cu vederea spre

geamurile imense care surprindeau tot bulevardul. Am putut să îi văd doar spatele și culoarea albă a părului care nu era acoperit de pălărie. Am rămas timp de câteva secunde privindu-l, fără să îmi dau seama că nu apucasem să îl salut pe Tom, proprietarul barului.

– Hei! Adam, este totul în regulă?

– Poftim? Oh, da. Scuză-mă, mă gândeam la ceva și am uitat complet că am intrat în bar.

M-am așezat la câteva mese distanță de misteriosul domn și am comandat o cafea, așteptându-l pe Patrick.

– Poftim cafeaua, Adam.

– Mulțumesc.

Nu m-am putut abține și l-am întrebat în șoaptă.

– Cine este acel domn cu pălărie?

– Hm... n-aș putea să îți spun, este pentru prima dată când îl văd. S-a întâmplat ceva?

– Nu, nu s-a întâmplat nimic. Eram doar curios, fără vreun motiv anume.

După ce am terminat scurta conversație cu Tom, mi-am scos telefonul din buzunar și mă uitam prin articolele mele vechi, așteptându-l pe Patrick. Chiar în acel moment, telefonul a început să sune, era el.

– Hei, Adam, îmi pare rău, nu pot ajunge la timp, voi întârzia puțin.

– Nu-i nici o problemă, te aștept.

– Este totul în regulă?

– Sigur că da. De ce nu ar fi? Peste câteva zile mă căsătoresc. Totul merge ca pe toate.

– Ok, prietene, ne vedem în scurt timp.

După ce am terminat conversația cu Patrick, am răsfoit câteva articole pe telefon și, când am ridicat privirea spre capătul încăperii, l-am văzut pe acel domn misterios cum stătea rezemat cu cotul de spătarul scaunului și se uita fix la mine, zâmbind. Era cam de vârsta a doua, cred că avea undeva la cincizeci de ani. Când și-a dat seama că mi-am pironit privirea asupra lui, s-a ridicat de pe scaun și a început să înainteze spre mine cu pași lenți, dar hotărâți. Avea o postură corporală foarte încrezătoare și dădea impresia că nu este un om ca oricare altul. Asta doar privindu-l în timp ce se deplasa. În timp ce se apropria către mine mă tot gândeam dacă să îl întreb ceva sau nu. Nu puteam să îmi explic de ce îmi doream atât de mult să aflu cine este. Simțeam în interiorul meu că, în acel moment, era crucial să îi aflu identitatea. Cu cât se apropia mai mult de mine, cu atât deveneam din ce în ce mai agitat. Când a ajuns destul de aproape încât să îi pot spune ceva, s-a oprit uitându-

se la mine și mi-a spus, zâmbind.

– Bună ziua, tinere. Am auzit întâmplător conversația cu prietenul tău. Doresc să te felicit și să îți urez Casă de piatră, în avans.

Surprins de faptul că se afla fix în fața mea și vorbea cu mine, i-am mulțumit.

– Încerc să îmi dau seama dacă vă cunosc, dar nu cred că v-am mai întâlnit până acum, deși dumneavoastră îmi dați impresia că mă cunoașteți. Cum vă numiți?

– Îmi permiți să-ți țin companie până ajunge prietenul tău?

– Desigur, așezați-vă comod.

Nici bine nu s-a așezat pe scaunul din fața mea și am observat că pe costumul lui, în zona pieptului, scria "Griffin" cu un font special, de culoare aurie. Nu ar fi fost nimic ieșit din comun dacă numele meu de familie nu era Griffin. Am rămas în tăcere și mă gândeam dacă acest domn are vreo legătură cu mine sau este pur și simplu o coincidență că purta un costum cu numele meu pe el. După ce s-a așezat pe scaunul din față, mi-a răspuns.

– Foarte bine, acum să îți răspund la întrebare. Este prima dată când ne întâlnim, iar numele meu este Adam...

– Adam Griffin? Am completat eu, mirat și nedumerit. Cum era posibil ca acel domn să poarte numele meu. Ce înseamnă asta?

– Oh, nu, Griffin este designer-ul meu personal. Probabil ai văzut inscripția de pe costum și ai crezut că este numele meu de familie. Mă numesc Adam Evans.

Am fost atât de surprins să văd acel nume pe costum, încât am crezut că se numește Griffin când a spus că numele lui este Adam, ca și al meu de asemenea.

– Iertați-mă, am fost derutat pentru o secundă, și eu tot Adam mă numesc, dar partea cu adevărat interesantă știți care este?

– Te ascult, tinere Adam.

– Numele meu de familie este Griffin.

– O, măi să fie. Acum am înțeles de ce ai reacționat așa la acest nume. Ca să vezi, ce mică este lumea. O coincidență cu adevărat interesantă, aș spune.

– Așa este, am încuviințat, dând din cap.

– Acum că am deslușit misterul numelui, aș dori să îți pun o întrebare, dacă-mi permiți.

– Sigur! Vă ascult.

– De ce crezi că trebuie să te căsătorești, tinere?

Sincer, nu mă așteptam la întrebarea aceasta, mă gândeam la orice altceva. Omul misterios care mi-a stârnit sentimente de

agitație doar prin prezența și privirea lui, se dovedește a fi o persoană amabilă și interesantă. Nu știu de ce, dar mă simțeam foarte bine în acel moment și foarte deschis, simțeam că trebuie să îi răspund. Într-un fel sau altul, mă bucuram de acea conversație.

– M-ați luat prin surprindere, nu mă așteptam la această întrebare. Cred că mulți ar spune că se căsătoresc din dragoste, că sunt îndrăgostiți și că este firesc să facă acest pas, însă eu cred că ar trebui să fie mai mult decât atât.

– Nimic mai adevărat, asta cred oamenii în general. Dar tu? Care este varianta ta?

– Păi, domnule Evans, eu cred că doi oameni ar trebui să își unească destinele din motive mult mai complexe și profunde. Dragoste simțim cu toții, oricând și la orice vârstă. Cred că cei care se căsătoresc doar pentru faptul că se iubesc, fac o greșeală. Sunt convins că toți oamenii au un suflet pereche. Acea persoană care scoate tot ce-i mai bun din tine, care te motivează să evoluezi, să îți dorești să explorezi gânduri cărora înainte nici nu le știai existența, acea persoană pe care o întâlnești pentru prima dată și totuși ai impresia că o cunoști dintotdeauna, de parcă ai trăit și alte vieți, și o cunoști de când lumea există.

– Mai să fie, ce bine spui. Sper că și ea știe de toate aceste lucruri frumoase pe care le spui.

– Judith este numele ei, și da, ea este sufletul meu pereche.

– Nici nu știe cât de norocoasă este. Ești un om special, Adam.

– Mulțumesc de compliment, însă nu m-am considerat niciodată special. Pur și simplu vreau să cred în mai mult decât această lume ne arată. Refuz să mă împac cu ideea că viața înseamnă doar ceea ce putem vedea cu ochii.

– Ai perfectă dreptate, Adam. Un om trebuie să experimenteze neștiutul pentru a evolua. În lume sunt mii de secrete pe care nici nu ai îndrăzni să le crezi. Tot ce trebuie să faci este să scapi de lanțuri. Dacă stai închis în cușca societății, unde îți sunt prezentate idei și reguli de bază greșite, nu vei afla niciodată nimic. Secretul este să fii diferit, să scapi din turmă, cum s-ar spune.

– Se pare că suntem pe aceeași lungime de undă, domnule Evans. O altă coincidență interesantă, nu credeți?

– Adam, vrei să îți spun un secret pe care poate nu ai îndrăzni să îl crezi? și se apropie de urechea mea, spunând cu glas șoptit: *Coincidențele nu există.*

– Asta înseamnă că ați știut dinainte cine sunt și ați planificat întâlnirea noastră și toată această discuție? i-am răspuns eu pe

un ton ușor ironic.

– Ai pe jumătate dreptate. Da, întâlnirea noastră a fost planificată, la fel și discuția, dar nu de mine.

– Vreți să spuneți că...

În momentul acela s-a deschis ușa localului și l-am văzut pe Patrick intrând.

– Hei, Adam, scuze de întârziere.

M-am scuzat în fața domnului Evans și m-am ridicat de la masă să îl întâmpin pe Patrick.

– Chiar am avut niște probleme de rezolvat. Sper că nu te-ai plictisit așteptându-mă.

– Ba chiar deloc. Am avut excelenta companie a domnului Evans.

Când m-am întors spre masa unde stăteam am rămas șocat să văd că nu mai era nimeni pe locul domnului Evans. Nu înțelegeam ce s-a întâmplat în acel moment. Eram sigur că nu a plecat, nu am văzut pe nimeni trecând de mine și Patrick.

– Care domn, Adam?

– Nu înțeleg...

– Ce nu înțelegi? m-a întrebat Patrick cu mirare.

– Când ai intrat pe ușă nu ai văzut pe nimeni stând la masă cu mine?

– Nu știu Adam, nu am dat importanță. Te-am văzut doar pe tine, ridicându-te și venind spre mine.

În momentul acela am simțit cum mi s-au înmuiat picioarele și inima-mi bătea să sară din piept. M-am uitat la Tom și l-am întrebat.

– Unde a dispărut domnul acela cu pălărie?

– A plecat de mult, ai uitat? A trecut pe lângă tine și l-ai urmărit cu privirea până când a ieșit din bar.

Mă aflam într-o situație fără precedent. Începusem să cred că am halucinații. Dar cum era posibil? L-am văzut cu ochii mei când s-a ridicat de la masa lui și a venit spre mine și s-a așezat pe scaunul din fața mea. Să îmi fi imaginat eu totul? Dar de ce? Nu mai pățisem niciodată așa ceva. După câteva secunde bune de tăcere, am încercat să îmi revin. Nu doream să se afle mai multe despre acest episod, deși, cu siguranță i-am pus pe gânduri pe Patrick și pe Tom.

– Da, așa este. Probabil eram profund îngândurat și nu am observat când a plecat.

– Bine atunci, spuse Tom.

– Cu ce vă servesc, băieți?

– O cafea pentru mine și un whisky pentru Adam.

– Este prea devreme, prietene, pentru o așa băutură, i-am răspuns eu.

– Stai liniștit, Adam, ești stresat, se vede și te înțeleg. Sâmbătă este nunta ta și astăzi ai fost călcat de o mașină, este și normal să te simți așa. Ai încredere în mine, un whisky bun te scapă de toate.

Nu prea am fost de acord cu asta, dar am ales să îi dau dreptate în speranța că voi uita de acel episod și că Patrick nu mă va întreba nimic în plus.

– Ok, prietene, merg pe mâna ta.

– Perfect. Haide să luăm loc și să discutăm despre planul tău referitor la surpriza aceea pentru Judith.

Simțindu-mă eliberat că nu m-a întrebat nimic despre acel episod, m-am așezat din nou la masă și am început să vorbesc cu Patrick, ca și cum nu se întâmplase nimic. Ce-i drept, mi-a prins bine acel whisky.

– Ai făcut rost de tot ce te-am rugat, Patrick?

– Absolut. Ți-am spus că poți conta pe mine.

– Mă bucur că ai reușit. Rămâne cum am vorbit prima dată. Ne întâlnim a doua zi după nuntă, la acea locație. Sunt sigur că o să îi placă enorm.

Când am cerut-o în căsătorie pe Judith, am făcut-o într-un loc special pentru noi. Mergeam deseori acolo când ne întâlneam la început. Era un loc superb. Ferit de gălăgia orașului și de prezența oamenilor. Am descoperit locul acela din greșeală, când ne-am decis să facem o plimbare prin natură. Ne-am aventurat prin pădurea Westview până am ajuns în fața unei cărări care se abătea de la drumul principal. Judith a fost cea care a vrut să urcăm pe acolo. Voia să vadă până unde duce.

Când am ajuns în vârf, am dat nas în nas cu o prăpastie care ne împiedica să avansăm mai departe. Însă în partea stânga am zărit o platformă din piatră, ancorată în pământ.

Am mai făcut câțiva pași și ne-am urcat pe acea platformă. Priveliștea era superbă. Puteam vedea lacul înconjurat de copaci care se întindea pe o suprafață cât puteam vedea cu ochii. Ne-a plăcut atât de mult acel loc încât o perioadă am venit în fiecare weekend și petreceam cu orele acolo.

Ultima dată când ne aflam pe acea platformă Judith mia spus că i-ar plăcea foarte mult să vadă răsăritul de acolo.

Asta era surpriza pe care o pregăteam pentru Judith, și l-am rugat pe Patrick să mă ajute. Aveam nevoie de un cort, o masă și două scaune. Plănuiam să cinăm pe acea și să rămânem acolo peste noapte pentru a ne bucura de răsăritul mult dorit de Judith.

În timp ce discutam cu Patrick alte detalii despre nuntă şi surpriza pe care am pregătit-o pentru Judith, începeam să mă simt din ce în ce mai ciudat. Eram copleşit de îngrijorare şi de multe ori nu eram atent la ce spunea Patrick. Mă tot gândeam la ce mi s-a întâmplat mai devreme şi nu reuşeam să găsesc o explicaţie logică.

-Adam, ce se întâmplă cu tine? Îţi citesc pe chip îngrijorarea. Parcă nici nu eşti atent la ce-ţi spun. Care este problema? Să ştii că încă mai ai timp să te răzgândeşti în ceea ce priveşte nunta!! şi începu să râdă cu gura până la urechi.

– Scuză-mă Patrick, nu ştiu ... mă simt ciudat. Cred că toată perioada aceasta cu organizarea nunţii m-a copleşit, încep să am emoţii din ce în ce mai mari.

– Tom! Mai toarnă nişte whisky, te rog.

– Hei, Patrick! Ai înnebunit?

– Prietene, astăzi eşti pe mâna mea. În primul rând trebuie să îţi spun că nu suport să te văd aşa, mă enervezi, şi în al doilea rând, un pahar în plus nu te omoară, ba dimpotrivă, îţi va da curajul să scapi de stres şi emoţii. Linişteşte-te, va fi totul bine.

Oricât de mult mă împotriveam ideii de a consuma alcool în timpul zilei, am decis totuşi să îl ascult pe Patrick, şi după două-trei pahare în plus eram destul de ameţit încât să nu mă mai gândesc la domnul Evans.

– Profită acum de ultimele tale momente de om liber. Viaţa se schimbă mult când ai o femeie lângă tine, aşa că stai aici cu mine şi lasă-mă să îţi spun câte lucruri o să pierzi, îmi spunea el, sau mă rog, alcoolul din capul lui.

– Prostii, căsătoria mea cu Judith nu va schimba cu nimic prietenia noastră, chiar dacă vei trece pe locul doi, i-am răspuns în spirit de glumă.

– Aha, deci recunoşti că nu voi mai fi la fel de important pentru tine.

– Nu, naivule. Tu trebuie să înţelegi că oamenii au nevoie de un partener în viaţă, altfel am trăi-o doar pe jumătate.

– Incorect! Uită-te la mine. Sunt singur de când mă ştii. Ţi se pare că o duc rău?

– Nu despre asta este vorba, Patrick. Degeaba îţi explic. Nu vei înţelege până nu vei întâlni persoana potrivită.

– În nici un caz, prietene. Mă ştii foarte bine. Femeile în general îi ceartă pe bărbaţi, iar eu nu vreau să fiu certat. Vreau să plec unde vreau şi când vreau, fără să stea cineva cu gura pe mine.

Mereu mi-a spus să stau la distanţă de relaţii dacă vreau să fiu fericit, şi mi-a dat exemplu căsnicia dintre mama şi tatăl lui.

Adesea îmi povestea că preferă să vină la mine în cămin și să petreacă timpul cu mine pentru că nu mai suportă să audă certurile și țipetele alor lui. Mama lui era o femeie nesigură pe ea și îi controla orice mișcare tatălui lui.

Toate aceste discuții i-au marcat copilăria și adolescența, și i-au creat repulsie la gândul de a se vedea sufocat de o relație pe termen lung.

– Lasă, o să înțelegi tu cândva cât de important este să ai femeia potrivită lângă tine.

În timp ce discutam cu Patrick pe tema căsătoriei mele și impresia lui greșită că nu îi voi mai fi același prieten de până acum, am simțit cum îmi vibrează telefonul in buzunar. Primisem un mesaj.

– Buna, Adam. Eşti bine? Nu mai ştiu nimic de tine de când ai plecat.

Era Judith, viitoarea mea soție. În general nu este tipul de femeie care să mă controleze la fiecare pas, însă accidentul de astăzi a făcut-o mai îngrijorată ca oricând.

– Sunt bine Judith, sunt cu Patrick și, stând de vorbă am cam pierdut noțiunea timpului. Oricum, eram pe punctul de a pleca, așa că ne vedem în curând.

– Bine, Adam. Ne vedem acasă.

Am mai stat câteva minute de vorbă cu Patrick, după care am plecat amândoi. Când am ajuns în parcare, am realizat că nu eram în condițiile necesare să ne urcăm la volan și am decis să lăsăm mașinile în parcare; oricum erau în siguranță. Patrick nu locuia foarte departe, putea să meargă și pe jos până acasă, însă a ales să cheme un taxi, fiind mai leneș de fel. Eu am refuzat să mă urc și am ales să merg pe jos. Chiar dacă în general nu mă omor cu mersul pe jos, voiam să mă bucur de aer curat și speram să îmi mai revin din amețeală până ajungeam acasă. Nu doream ca Judith să mă vadă așa, mă simțeam rușinat. L-am salutat pe Patrick și am pornit la drum.

Distanța pe care trebuia să o parcurg, dacă mergeam pe strada principală, era în jur de 5 km. Însă știam de existența unei scurtături care mă ajuta să ajung mai repede. Nici nu-mi doream să fiu orbit de luminile mașinilor și am ales ruta alternativă. O știam ca în palmă, de multe ori mă plimbam cu Judith pe acolo când doream să ne ascundem de privirile celorlalți.

După ce m-am strecurat printre blocuri și câteva case, am ajuns la o intersecție care făcea legătura cu orașul și zona industrială. Trecând de intersecție, mă aflam pe strada care se îndepărta de oraș. Locuiam într-o zonă mai retrasă, un cartier

de blocuri noi, situat la câțiva km de oraș. Continuând pe acea stradă, am ajuns în punctul unde puteam să o iau la dreapta, pe o scurtătură care ducea către un anumit atelier și care înainta până la zona cu blocuri noi unde locuiam eu. Partea proastă era că soarele se grăbea să se ducă la culcare și, inevitabil, am dat nas în nas cu întunericul. Am aprins lanterna de la telefon și mă deplasam ușor spre casă. Nu erau decât copaci în stânga și în dreapta și câteva zone amenajate cu băncuțe unde puteai să te oprești și să te bucuri de o liniște deplină. La un moment dat, mi s-a părut că aud pași în spate. M-am oprit de câteva ori să mă uit, crezând că mai este cineva în spatele meu, dar nu reușeam să văd pe nimeni. Poate era prea departe ca să pot vedea sau doar mi se părea mie, m-am gândit în sinea mea. Nu am mai dat importanță și mi-am continuat drumul. Asta până când, și pot să jur că nu mi s-a părut, am auzit o voce, șoptind: Adam!

M-am speriat atât de tare, încât am scăpat telefonul din mână. S-a auzit ca și cum cineva mi-a șoptit la ureche. M-am grăbit să ridic telefonul de jos și m-am întors să văd cine m-a strigat, însă nu reușeam să văd pe nimeni. Destul de panicat, m-am învârtit de câteva ori în toate direcțiile îndreptând lumina către orice loc pe care îl puteam vedea. După ce mi-am dat seama că nu este nimeni, mi-am continuat drumul, mărind ritmul pașilor. Eram destul de speriat, iar în acel moment mi-am amintit și de episodul din bar, cu domnul Evans, și simțeam cum ușor, ușor rămân fără aer. Mă aflam pe punctul de a face un atac de panică, și oricât de mult încercam să mă lupt și să îmi restabilesc echilibrul mental, creierul meu nu reușea să realizeze că totul era în capul meu și că eram în perfectă siguranță. Am trăit un moment de frică dusă la extrem până am leșinat. A fost pentru prima dată în viață mea când am leșinat de frică.

Când am deschis din nou ochii, am văzut două lumini puternice care se apropiau din ce în ce mai mult de mine până în punctul în care s-au oprit la câțiva metri distanță. După câteva secunde, am realizat că eram întins pe jos și acele lumini puternice erau de fapt farurile unei mașini.

– Domnule! Sunteți bine? m-a întrebat șoferul.

Cu greu am reușit să mă ridic de jos și i-am răspuns, în timp ce mă deplasam spre geamul lui.

– Da... Cred că sunt bine, acum. Mulțumesc că nu m-ați călcat cu mașina. *Ar fi fost a doua oară într-o singură zi*, mi-am spus în gând.

– Ce s-a întâmplat? V-a făcut cineva rău?

– Nu, nici vorbă. Nu mă simțeam prea bine și probabil am

leşinat.

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Nu, mulţumesc, mă descurc.

– Unde mergeţi?

– Nu vă faceţi griji, în 10 minute voi fi deja acasă. Mulţumesc încă o dată şi vă doresc o seară plăcută.

– Vă pot duce eu, dacă doriţi. Nu mă deranjează.

– Staţi liniştit. V-am spus, nu mai am mult până acasă.

– Bine, nu insist, dar aveţi grijă.

După ce a plecat maşina, mi-am continuat drumul gândindu-mă întruna la ce naiba se petrecea cu mine. Omul cu pălărie, şoaptele la ureche, atacul de panică, leşinul. Ce însemnau toate acestea? Ştiam că nu am avut niciodată probleme de sănătate din punct de vedere mintal şi nu puteam să accept că aceste evenimente erau doar în creierul meu. Îmi doream nebuneşte de mult să găsesc o explicaţie reală şi logică, însă nimic din ce îmi trecea prin minte nu părea să coincidă cu realitatea. Îngrijorat de tot ce se întâmplase şi pus pe gânduri, nici nu am realizat când am ajuns în faţa blocului unde locuiam.

Am mai rămas câteva minute afară. Încercam să mă liniştesc ca să nu îi dau de bănuit iubitei mele că ceva ar fi în neregulă. După un timp în care mi-am limpezit gândurile, am intrat în bloc şi am urcat până la etajul 2 unde locuiam. Când am ajuns în faţa uşii apartamentului, m-am oprit pentru câteva secunde. Aveam sentimentul acela de parcă aş fi făcut ceva greşit şi îmi era teamă ca Judith să nu afle. Am tras o gură de aer zdravănă în piept şi am intrat. Ceasul de pe peretele din capătul holului indica ora 21:15, iar în casă era o linişte ieşită din comun şi luminile erau toate stinse. Am vrut să o strig pe nume, dar m-am răzgândit. M-am gândit că poate se află în dormitor şi a adormit. Am înaintat uşor până în capătul holului, trecând de bucătărie şi sufragerie şi am deschis încet uşa de la dormitor. Lumina era aprinsă şi Judith adormise cu ochelarii pe ochi şi cu cartea pe care o citea pe piept. Am stat şi am privit-o preţ de câteva secunde după care m-am apropiat de ea si i-am luat ochelarii si cartea fără să o trezesc. M-am retras în camera pe care o amenajasem special pentru munca mea. M-am aşezat la birou şi am deschis laptop-ul, după care am intrat imediat pe browser-ul de internet. Mă interesa un singur lucru: Adam Evans. Nu ştiu ce căutam sau la ce mă aşteptam să găsesc, însă doream nişte răspunsuri şi speram să găsesc ceva despre omul misterios. Nimic, niciun rezultat care să mă mulţumească. Am găsit mai multe persoane cu numele acesta, însă nu l-am găsit pe cel care trebuia şi atunci mi-a venit în minte să caut

"Griffin." Mă interesa în mod special să văd dacă găsesc un designer cu numele acesta, însă fără niciun rezultat. Tot ce am găsit se rezumă la o legendă pe care o știam deja din copilărie. Conform acestei legende, Griffin era o creatură înaripată cu trup leonin, cu cap și aripi de vultur și apărea frecvent în arhitectură ca protector al clădirilor.

Dezamăgit că nu am găsit niciun răspuns, m-am băgat ușor în pat, fără să o trezesc pe Judith și am început să mă gândesc la tot ce mi se întampla.

Sunt în mașină și gonesc ca nebunul pe un drum foarte îngust. În jurul meu nu sunt decât niște copaci, ziduri și întunericul nopții. Nu reușesc să văd ce se află pe partea cealaltă de ziduri și nici nu înțeleg de ce conduc ca un dement. Mă grăbesc undeva, dar nu știu unde. Tot ce vreau este să apăs accelerația până la fund și să ajung mai repede la o locație care îmi este oricum străină. La un moment dat, iau o curbă ceva mai periculoasă și pierd controlul volanului. Mă răstorn și mă învârt de câteva ori până mă izbesc de trunchiul unui copac. Sunt rănit, capul și nasul îmi sângerează și mă doare tot corpul. Amețit de pe urma impactului, ies din mașină și o iau la fugă, pe jos. Nu pot să mă împotrivesc, simt că parcă corpul meu este controlat de cineva. În timp ce fug fără oprire, încep să văd siluete ciudate printre copacii din stânga și din dreapta mea. Par mai mult ca niște umbre, decât oameni adevărați și aleargă în același ritm cu mine, șoptind întruna numele meu. Nu știu de unde am atâta forță în corp, dar alerg nebunește fără să mai țin cont de durerea și frica pe care le simt. În timp ce alerg ca un disperat și mă uit in stânga și în dreapta, înfricoșat de acele umbre, ajung în fața unor porți extraordinar de înalte și întredeschise. Fără să mă opresc din fugă, mă izbesc de ele și trec pe partea cealaltă. Se schimbă totul. Rănile dispar și nu mai simt niciun fel de durere. Mă opresc din fugă și observ în stânga mea un lac acoperit de o ceață deasă care se mișcă deasupra apei, de parcă este vie. Îmi continui drumul până când încep să văd conturul unei case foarte înalte. Pare destul de veche și sinistră. Ca acelea pe care le vezi doar prin filmele de groază, bântuite de fantome. Când ajung în curte, observ o fântână arteziană așezată la câțiva metri distanță de scările care duc spre ușa principală a casei. Este destul de mare, și în mijlocul ei se află o statuie foarte înaltă, cu forma unui grifon căruia îi iese apă din gură, alimentând acea fântână. Pe lângă zgomotul apei care curge neîncetat, mi se pare că aud un strigăt de femeie, dar nu sunt sigur și nici nu știu de unde s-a auzit. Mă întorc de câteva ori în toate direcțiile și îmi pironesc

privirea pe statuia grifonului. Încep să văd cum apa se transformă în sânge și aud din nou strigătul. Adam! Este clar glasul unei femei. Vine din interiorul casei. Nu stau pe gânduri nicio secundă și mă grăbesc să intru pe ușa din față. Nimeni, nu văd pe nimeni. Doar o încăpere uriașă și niște scări duble și arcuite care înconjoară o statuie similară cu cea din fântâna arteziană din curte. Înaintez spre scări și ajung pe la mijlocul încăperii. Simt o mână pe umăr și aud din nou vocea de femeie, strigându-mi numele. În acel moment deschid ochii și o văd pe Judith.

– Slavă Domnului că te-ai trezit! Erai foarte agitat și strigai numele meu neîncetat. Ai avut un coșmar! mi-a spus ea cu o privire îngrijorată.

Eram transpirat din cap până în picioare și îmi simțeam inima de parcă voia să iasă din piept. M-am uitat in ochii ei și am mințit-o. Nu voiam să îi povestesc nimic din ce am visat.

– Nu-mi amintesc nimic, i-am spus eu, deși mă simțeam agitat și îmi bătea inima foarte tare.

– Sigur, Adam? Sau nu vrei să îmi spui?

Nu îmi plăcea să o mint, dar era o minciună inofensivă și eram prea îngrijorat de ultimele evenimente ciudate pe care le trăisem. Chiar nu voiam să îi spun nimic despre asta.

– Vorbesc serios, Judith. Pur și simplu nu-mi amintesc. Nu știu dacă m-a crezut sau nu, dar nu a mai insistat și a schimbat subiectul.

– Ok, domnule Adam. Îți sugerez să te calmezi puțin. Am câteva întrebări pentru tine, mi-a spus ea în timp ce se uita la mine cu o privire suspicioasă.

Avea să înceapă unul dintre jocurile ei preferate. Se pare că eram în bucluc și trebuia să răspund la câteva întrebări. Intenția ei a fost să mă liniștească prin farmecul și frumusețea ei. Ce-i drept, a funcționat de minune.

– Te ascult, domnișoară detectiv, i-am răspuns eu.

– Aseară în jurul orei 21, s-a constatat că o tânără domnișoară, frumoasă și foarte, foarte atrăgătoare, a adormit așteptându-și viitorul soț să vină acasă. Știi ceva despre asta, domnule Adam? m-a întrebat ea, în timp ce se plimba pe lângă pat, cu mișcări care te duceau cu gândul că tot ce își dorea era să te provoace la fapte intime, foarte intime.

– S-ar putea să știu ceva despre asta, i-am răspuns.

– S-ar putea, înțeleg. Ce spui dacă aș încerca să îți reîmprospătez memoria, domnule Adam.

– Cred că mi-ai oferi un ajutor de care aș avea mare nevoie, aș spune, domnișoară detectiv.

– În cazul acesta, te rog să fii atent la mine, a completat,

întorcându-se cu spatele.

– Funcționează? Îți amintești? m-a întrebat în timp ce s-a aplecat cu intenția de a scăpa de câteva haine în plus.

– Ești foarte bună, domnișoară detectiv. Dacă te-ai apropia de mine cred că mi-aș aminti tot, i-am răspuns eu.

Am avut parte de cel mai bun medicament în acea dimineață. Farmecul ei și iubirea pe care i-o purtam m-au liniștit și m-au făcut să uit de toate ciudățeniile pe care le pățisem. Puțin mai târziu am ieșit amândoi și ne-am plimbat până in parcarea unde mi-am lăsat mașina cu o seară înainte. Îngrijorarea a început din nou să se instaleze în inima mea când am trecut prin locul unde leșinasem. Eram tăcut și priveam în gol. Judith vorbea cu mine însă parcă nici nu îi auzeam cuvintele. Mintea mea era cu totul și cu totul în altă parte.

– Ești bine?

– ...

– Adam!

– Da, scuză-mă Judith.

– Ce s-a întâmplat?

– Mă gândeam la ceva.

– Ce te preocupă?

– Nimic, doar că... mă gândeam la ce am pățit ieri și mi-am dat seama cât de ușor este să pierzi totul într-o secundă. Puteam să mor sau să ajung într-un scaun cu rotile. Numai gândul la cum ar fi să trăiesc astfel mă înfioară.

– Se spune că orice om trebuie să treacă pe lângă moarte cel puțin o dată în viață. Ieri s-a întâmplat să fie momentul tău și ai scăpat cu bine. Gândește-te la cât ai fost de norocos că nu ai pățit nimic grav, nu la ce ai fi putut păți mai rău.

– Cred că ai dreptate.

Sincer să fiu, nu mă gândeam la accidentul petrecut cu o zi în urmă. Gândurile mele erau îndreptate către omul misterios din bar, faptul că am leșinat pe stradă când m-am întors acasă și coșmarul pe care l-am avut ulterior. Nu am vrut să îi spun toate astea lui Judith și de aceea am ales să vorbesc despre accident.

M-a crezut și a încercat să mă facă să nu mă mai gândesc la asta. Cu toate că nu întâmplarea aia era cea care mă deranja, m-am concentrat pe vorbele ei și încet, încet am ieșit din acea stare de îngrijorare profundă. Ulterior am ajuns în parcare, ne-am urcat în mașină și ne-am întors acasă.

Mi-am petrecut toată ziua cu Judith discutând și revizuind toate detaliile nunții noastre. Eram emoționați și parcă nu ne venea să credem că urma să ne căsătorim. M-am simțit foarte bine și am depășit ziua fără să mă mai gândesc la ce se mi se

întâmplase în ultimul timp. Pe timpul nopții am avut un somn liniștit și lipsit de coșmaruri. A doua zi a trecut mai repede decât mă așteptam. În prima parte a zilei, am mers și am exersat de mai multe ori dansul nostru pe care îl pregătisem pentru nuntă. Voiam să ne asigurăm că este totul în regulă și că nu am uitat nicio mișcare, deși îl știam ca în palmă, și eu și Judith. Totul a mers ca pe roate. Ne-am întâlnit cu organizatorii evenimentului, am discutat de nenumărate ori detaliile cele mai importante și după ce ne-am convins că este totul perfect, ne-am întors acasă unde i-am așteptat pe părinții lui Judith și câțiva prieteni foarte buni.

Când i-am întâlnit prima dată pe părinții lui Judith am fost extrem de emoționat. Nu știam ce o să creadă despre mine, și din ce îmi povestise Judith, tatăl ei era un om extrem de exigent, mai ales când venea vorba despre bărbatul care se întâlnea cu fiica lui.

Era o seară de noiembrie și trebuia să mergem acasă la ei, să cinăm împreună. Spre surprinderea mea, în contradictoriu cu ceea ce m-a făcut Judith să cred, am întâlnit doi oameni superbi. Omul acela extrem de serios și de la care mă așteptăm să primesc cel mai greu test din viața mea, s-a transformat într-un om foarte prietenos și a fost extrem de încântat să mă întâlnească. M-a felicitat pentru faptul că am reușit să îmi îndeplinesc visul în ciuda circumstanțelor în care am crescut și mi-a spus că se simte mândru de faptul că fiica lui se întâlnește cu mine. Același lucru și despre mama ei. O femeie superbă și extrem de amuzantă. Abia atunci am înțeles de ce Judith era pusă mereu pe glume. Semăna perfect cu mama ei.

După câteva întâlniri cu părinții ei și după ce m-am obișnuit cu prezența lor în viața mea, am început să simt pentru prima dată că am o familie. De multe ori mă făceau să îmi fie dor de părinții mei, dar faptul că erau acolo și făceau parte din viață mea, mă făceau să mă simt parte din familia lor.

A fost o adunare frumoasă și ne-am distrat de minune. Eram fericiți și emoționați. S-a discutat despre orice, de la cât de fericit voi fi făcând pasul acesta, până la glumele tipice cum că Judith avea să îmi fure toată libertatea, inițiate de Patrick, evident.

Capitolul 2

Cadoul

7 August, ziua în care mi-am legat sufletul de-al ei. O zi superbă, plină de emoții și fericire de nedescris.

Eram întors cu fața spre geam. Când am deschis ochii, am remarcat razele soarelui care pătrundeau cu putere în cameră. Mă simțeam foarte bine. Eram liniștit și savuram din plin începutul zilei mult așteptată. Mă uitam zâmbind la acele raze de soare și simțeam un sentiment de bucurie și împlinire. Un început foarte bun, mi-am spus în gând și m-am întors spre Judith. Încă dormea. Am stat câteva minute și am privit-o. Era perfectă, al naibii de frumoasă chiar și când dormea. Mă simțeam norocos și super fericit. Era întinsă pe spate, cu chipul întors spre mine și cu mâna stângă în jurul capului ei. Mă bucuram din plin de acea imagine, era tabloul dimineții perfecte. În câteva ore devenea soția mea și parcă nu îmi venea să cred.

Nu a mai durat mult și a deschis ochii. S-a uitat la mine și a zâmbit. Am stat amândoi tăcuți și ne-am privit preț de câteva secunde. Eram fascinat de chipul ei, de ochii aceia albaștri precum oceanul, prin care mă simțeam atât de mândru. Iubeam sentimentul acela. De fiecare dată când mă privea de aproape, cu privirea și zâmbetul ei perfecte, reușea să mă facă să simt cât de important eram pentru ea. Nu mai întâlnisem niciodată o persoană care să poată să îți transmită dintr-o singură privire mai mult decât ar putea o mie de cuvinte să o facă. Știa că simțeam asta și de multe ori se întâmpla să ne ascundem de cuvintele care oricum nu puteau egala ceea ce ochii ei îmi transmiteau. După câteva secunde bune de tăcere, a început să se joace cu degetele prin părul meu și m-a întrebat.

– Știi de ce îmi place să te privesc fără să îți spun nimic, Adam?

– Pentru că reușești să îmi transmiți mai mult decât cuvintele ar putea sa o facă, i-am răspuns eu în timp ce îi mângâiam chipul.

– Așa este, dar te-ai întrebat vreodată de ce pot face asta?

– Desigur că m-am întrebat și cred că face parte din farmecul tău. Știi că de multe ori ți-am spus că simt și văd la

tine lucruri pe care nu le-am mai întâlnit la nimeni.

– Aici greşeşti, dragul meu Adam. Nu, nu face parte din farmecul meu, de fapt nici nu are legătură cu mine.

Sincer să fiu, la partea asta m-am pierdut puţin şi nu înţelegeam ce a vrut să spună şi am întrebat-o.

– Cum adică nu are legătură cu tine?

– Tu eşti motivul pentru care eu sunt cum sunt. Ceea ce simţi când mă priveşti sau când te privesc ţi se datorează ţie. Ochii sunt reflexia sufletului şi singurul mijloc prin care el poate să comunice. De aceea te simţi aşa când te uiţi în ochii mei. Este sufletul meu care se bucură necondiţionat că te-a găsit. Acesta este motivul pentru care eu pot fi aşa cu tine. Sufletele noastre s-au găsit şi prin ajutorul lor am ajuns să simţim fericirea adevărată.

Am fost atât de surprins de cuvintele ei încât îmi lăcrimau ochii de emoţii şi nu găseam cuvintele potrivite pe care să i le spun. Simţeam o bucurie de nedescris. Am rămas în tăcere şi mă uitam fix în ochii ei gândindu-mă la ce aş putea să îi spun la fel de profund şi emoţionant. Simţeam că nimic nu ar fi îndeajuns şi eram cufundat cu totul în adâncul ochilor ei. Până la urmă m-am hotărât să mă deschid şi să îi spun tot ce simţeam prin cele mai potrivite cuvinte pe care le puteam rosti în momentul acela.

– Iartă-mă că am rămas tăcut, dar nu găseam ...

– Părul! a sărit ca arsă.

– Scuză-mă, nu am vrut, i-am spus eu crezând că m-am aşezat pe părul ei.

– Nu! Părul, coafura mea pentru nuntă. Trebuia să fiu deja la salon, uite cât e ceasul.

În momentul acela am sărit amândoi din pat şi am început să alergăm prin toată casa, căutându-ne hainele. Trebuia să fie la salon cu jumătate de oră în urmă.

Un sfert de oră mai târziu am intrat pe uşa salonului, am lăsat-o pe Judith acolo şi am plecat spre magazinul de unde îmi luasem costumul. Trebuia să mă pregătesc şi eu.

A fost o dimineaţă cu un început perfect dar care ulterior s-a transformat într-o agitaţie totală. Timpul trecea în defavoarea noastră, noi nu eram pregătiţi şi toată lumea urma să ne aştepte la biserică. Într-un final am reuşit să ne descurcăm şi am ajuns la limită. Eu am intrat în biserică, iar Judith a intrat în clădirea special amenajată pentru pregătitul miresei. Tradiţia spune că mirele nu are voie să îşi vadă soţia îmbrăcată în rochia de mireasă înainte ca aceasta să intre în biserică şi noi am vrut să respectăm această tradiţie. Mă aflam deja în interior, aşteptând-o pe femeia care peste câteva minute devenea soţia mea. Toată

lumea era așezată și se uita la mine. Emoțiile nu erau de partea mea și minutele păreau mai lungi decât orele. La un moment dat, o văd pe Judith intrând alături de tatăl ei. Era fermecătoare, ca un înger venit din cer special pentru mine. Am fost literalmente vrăjit de frumusețea ei și fără să-mi dau seama, mi-am mușcat jumătate din buză și mă gândeam la ce am făcut eu ca să merit această minunată femeie în viața mea. O priveam mirat, cu ochii larg deschiși și îmi tremurau picioarele din cauza emoțiilor. A fost atât de vizibil încât cineva a început să râdă și atunci am încercat să îmi revin și mi-am luat postura de mirele mândru și zâmbitor care își așteaptă soția la altar. Judith și-a dat seama imediat de încercarea mea forțată de a nu mă lăsa condus de emoții și de farmecul ei, și a zâmbit, aruncându-mi o privire prin care parcă mi-a transmis că știe cât de mult mă abțin și că totul va fi bine. Am urmărit-o cu privirea până a ajuns în fața mea. Eram noi doi, preotul și o sală plină cu oameni dragi nouă. Emoțiile începeau să crească și abia așteptam să trecem peste discursuri și jurăminte și să ieșim mai repede de acolo. Aveam nevoie de o gură de aer și eram nerăbdător să îmi încep noua viață împreună cu soția mea, Judith. Într-un final, am ajuns la momentul mult așteptat. Întrebarea și răspunsul. După ce ne-am pronunțat „Da-urile" pline de iubire și împlinire, lumea ne-a aplaudat și urma să ieșim cu toții din biserică și să ne îndreptăm către petrecere. Am coborât din fața altarului și înaintam împreună cu Judith spre ieșire, unde ne așteptau o parte din invitați și limuzina care urma să ne ducă la petrecere. În timp ce coboram scările înconjurați de aplauzele invitaților, am observat mașina care ne aștepta în fața scărilor. Era o limuzină de epocă, un Excalibur de culoare neagră care inspira eleganță pură. Însă partea ciudată a fost că nu era mașina pe care am ales-o când am vorbit cu firma de închiriere. Trebuia să fie albă și un model cu totul diferit. Cei drept, nu mi-a părut rău. Arăta foarte bine și chiar m-am bucurat că au greșit modelul.

În timp ce ne apropiam de șoferul limuzinei care ne aștepta lângă portiera din spate, am remarcat simbolul „Grifonului" pe capota mașinii. Era vorba despre acea creatură înaripată cu trup leonin, cu cap și aripi de vultur.

În câteva secunde am fost transportat într-o stare de neliniște și mi-am amintit din nou de întâmplările ciudate pe care le trăisem cu câteva zile în urmă. Simțeam că ceva era în neregulă și mintea mi-a fost invadată de întrebări. Aceleași întrebări la care nu găsisem nici un răspuns. Mi-am întors privirea spre Judith și am zâmbit. S-a apropiat de mine, m-a luat de mână și m-a privit direct in ochi.

Oricât de mult îmi doream să ignor preocuparea mea și să mă scufund cu totul în privirea soției mele, nu puteam să nu mă gândesc la domnul Evans și la discuția mea imaginară cu el. Simțeam cu putere că nu a fost o greșeală că ne aflam într-o mașină diferită față de cea pe care o închiriasem și că avea mare legătură cu Evans. Însă nu reușeam să îmi explic care era această legătură, că doar nu l-am cunoscut cu adevărat, ci a fost totul în capul meu. Până și numele lui făcea parte din imaginația mea. Aveam din nou sentimentul, din ce în ce mai acut, că experimentam o trăire ciudată și lipsită de sens.

– Te iubesc, Adam, mi-a spus ea începând să îi lăcrimeze ochii.

Era emoționată și extrem de fericită. Citeam în privirea ei cât de bucuroasă era și simțeam un sentiment de frustrare că în loc să mă bucur din plin de acel moment, eu eram distras de acele gânduri pline de mister. Am vrut să scap cu disperare de acea situație și am îmbrățișat-o spunându-i cât de fericit eram că ne-am unit destinele și că ea este cea mai importantă persoană din viața mea.

În timp ce o îmbrățișam pe Judith am văzut cum geamul fumuriu care separa intimitatea noastră de șofer, s-a deschis.

– Îmi cer scuze că vă deranjez, însă am un mesaj pentru dumneavoastră.

– Ce mesaj? l-am întrebat eu, nedumerit.

Atunci șoferul a scos mâna pe geam și mi-a întins un plic. Era sigilat cu ceară, de culoare roșie și reprezenta simbolul Grifonului. Mi-am dat seama într-o clipă că este vorba despre domnul Evans. Îmi era clar că trăiam din nou un moment plin de mister care nu avea nici un sens pentru mine. Am fost cuprins de un sentiment de teamă și am rămas în tăcere uitându-mă la plic preț de câteva secunde bune.

– Adam! Ai de gând să desfaci plicul sau doar te uiți la el?

Mi-am întors privirea către Judith și mi-am dat seama că ea nu știe nimic despre toate acestea și era curioasă ce mesaj aveam să găsesc în acel plic.

– Da... Scuză-mă, mă gândeam la cine o fi expeditorul și am rămas surprins de sigiliul acesta. Pare ciudat, nu? I-am răspuns eu prefăcându-mă că nu știam nimic.

– Dă-mi să văd, mi-a răspuns Judith luându-mi plicul din mână.

– Nu am mai văzut un plic cu un asemenea sigiliu. Cred că este din ceară. Se folosea pe timpuri, dacă nu mă înșel. Haide să îi vedem conținutul, mi-a spus ea în timp ce mi-a pus din nou plicul în mână.

„Mi-ar fi plăcut să particip la eveniment, dar mă tem că treburile mele m-au condus departe de voi. Totuși, mi-am permis să vă ofer o plimbare într-o eleganță diferită. Uneori, influența e bună și la fapte bune. Sper să vă încânte.

Casă de piatră și fericire eternă."

Adam Evans

În momentul acela nu mai știam ce să cred. Cum era posibil să primesc acest mesaj de la domnul Evans dacă totul a fost o închipuire de-a mea? Patrick nici nu l-a întâlnit pe Evans, iar Tom mi-a spus că a trecut pe lângă mine fără să ne schimbăm vreo vorbă. Cineva a mințit. Dar cine? Tom sau propria mea minte? Trăiam un moment de confuzie nemaiîntâlnit și chiar dacă mă gândeam la varianta ca Tom să fi mințit, dar nu reușeam să înțeleg de ce. Nu ar fi avut nici un motiv. Nimic nu avea sens și creierul meu simțea că o i-a razna.

– Ce scrie? Spune-mi!

Nu doream să îi dezvălui lui Judith misterul pe care îl trăiam și am luat decizia să intru în jocul propriei mele minți. I-am întins plicul să citească după care m-a întrebat.

– Cine este domnul Evans? E vreo rudă de-a ta?

– Nu, nici vorbă. Sincer, sunt și eu la fel de surprins de acest mesaj și de faptul că el a fost cel care a schimbat mașina. Credeam că s-a întâmplat din greșeală.

– Și eu care credeam că tu ai avut inspirația să alegi modelul acesta. Chiar îmi place. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Cine este domnul acesta?

Atunci am luat decizia să nu mai caut răspunsuri acolo unde nu le puteam găsi și i-am povestit lui Judith cum l-am cunoscut pe domnul Evans, închipuindu-mi că a fost totul real. Nu i-am spus nimic despre lucrurile pe care nu mi le puteam explica, ci doar întâlnirea mea cu el și conversația noastră.

– Nu îmi vine să cred că există oameni atât de buni, Adam. Care erau șansele ca un străin să fie atât de amabil și să ne facă o surpriză de genul acesta? Vezi, ți-am spus eu că tu atragi oameni deosebiți în viața ta. Mi-ar plăcea să îl cunosc și eu. Îți poartă până și prenumele. Ce ciudat... a încheiat Judith cu o privire îngândurată.

– Așa este. Mi s-a părut și mie o coincidență extraordinară, i-am răspuns eu.

Am discutat cu Judith pe seama acestei întâmplări de parcă totul ar fi fost normal și am început să scap de sentimentul de îngrijorare și puteam în sfârșit să mă bucur de cea mai frumoasă zi din viața mea. Am sărit cu totul peste domnul Evans și ne-am împărtășit emoțiile, bucuria și câteva glume

până să ajungem la petrecere.

Surprinzător, nu s-a mai întâmplat nimic ciudat şi am avut o petrecere grozavă. I-am avut lângă noi pe toţi oamenii importanţi din viaţa noastră, am dansat şi ne-am distrat cu toţii. Patrick, nici nu mai spun. S-a distrat de parcă a fost nunta lui, şi nu a noastră. A fost mereu în centrul atenţiei, efervescent, puţin ameţit şi pus pe glume. Nu putea să renunţe la ideea lui cum că îi voi fi mai puţin prieten de acum înainte. La un moment dat, s-a urcat pe scenă, a luat microfonul în mână şi a transmis tuturor că doreşte să spună ceva. Dintr-odată s-a făcut linişte şi toată lumea se uita la Patrick.

Îl cunosc pe Adam de când avea cincisprezece ani. Deşi ideile noastre de multe ori nu s-au potrivit, am fost atraşi ca un magnet unul de celălalt. Mereu învăţăm câte ceva unul de la altul, chiar dacă eu învăţ mai multe de la el. Adam este genul de prieten pe care îl găseşti o singură dată în viaţă. De fiecare dată când am căzut, a încercat să mă ridice şi să găsim împreună rezolvare la problemele mele, iar când nu a putut, s-a aşezat pur şi simplu lângă mine. Ca răsplată, îmi doresc să îi transmit că nu îi sunt prieten pentru un motiv, nici pentru un timp limitat, ci pentru toată viaţa. Adam şi Judith, vă doresc Casă de piatră. Să vă iubiţi o viaţă întreagă. Şi încă un lucru. Judith, te rog să mi-l laşi şi mie câteva ore pe săptămână. Mulţumesc!

Am fost surprins să aud acele cuvinte venite de la Patrick. Ştiam cât de importantă este relaţia noastră de prietenie, dar în general nu îşi exterioriza sentimentele. M-am bucurat foarte mult şi m-am simţit mândru să am un prieten ca el.

După ce a coborât de pe scenă, am mers împreună cu Judith să îi mulţumesc pentru discurs.

– Dacă ai încercat să mă faci să plâng, aproape ai reuşit, i-am spus îmbrăţişându-l.

– Trebuia să mă străduiesc mai mult, mi-a răspuns în timp ce râdea.

– Îţi mulţumesc pentru discurs, Patrick. Eşti un prieten adevărat.

– Promit că o să ţi-l las câteva ore pe săptămână, i-a spus Judith, zâmbind.

– Inacceptabil. Ar trebui să ne înţelegem la câteva ore pe zi, nu pe săptămână.

– Te va costa foarte mult o asemenea înţelegere, Patrick, a completat Judith.

– Nu contează. Plătesc oricât pentru prietenul meu.

– Hei, hei. Sunt și eu aici. Încetați să vă târguiți. Ce sunt eu, un obiect de împrumut?

– Adam, nu te băga. Aici este vorba despre o negociere importantă. Nu-i pot permite să mi te ia de tot.

– Patrick... Îmi pare rău, dar nu ai nicio șansă. Adam este al meu și numai al meu.

– Serios? Deci ai de gând să joci murdar. Ce ai spune dacă l-aș răpi într-o zi și nu o să-l mai vezi zile întregi.

– Simplu. Te-aș ucide, i-a răspuns Judith cu o privire amenințătoare.

– Adam, ajută-mă puțin. Nu sta ca mutul, spune și tu ceva.

– Îmi pare rău Patrick, ai spus să nu mă bag. Descurcă-te singur.

Am făcut doi pași spre masa de alături să iau un pahar de șampanie și am rămas privindu-i pe soția mea și pe cel mai bun prieten al meu cum se tachinau, aruncându-și nenumărate glume despre cine avea să petreacă mai mult timp cu mine.

A fost un moment pe care l-am urmărit cu mare bucurie. Deși Patrick spunea mereu că Judith i-a luat locul și mă va împiedica să petrec timpul cu el, știa că prietenia noastră nu se va schimba cu nimic. Dar îi plăcea foarte mult să glumească pe subiectul acesta.

De la acel moment și până la sfârșitul petrecerii nu a mai durat mult. După ce a plecat toată lumea, am rămas doar noi doi și Patrick. Era așezat la o masă, cu un pahar de șampanie în mână. Se uita la noi și ne cânta „La mulți ani" ridicând din când în când paharul deasupra capului. Era destul de amețit încât sărea peste câteva cuvinte. M-am uitat la Judith și am bufnit în râs amândoi. Ne-am așezat pe treptele scării care se legau de scena localului, încercând să concentrăm în minte și în suflet toate aceste momente și senzații.

– Ai un prieten foarte bun, Adam.

– Și o soție extraordinară, i-am răspuns.

– Îți sugerez să nu te grăbești afirmând asta. Abia am devenit soția ta și este posibil să mă transform în cel mai mare coșmar al tău.

– Cel mai mare coșmar al meu ar fi dacă aș trăi fără tine, Judith, i-am răspuns în timp ce mă uitam în ochii ei.

– Bine de știut. Dacă mă superi vreodată va trebui doar să dispar ceva timp. Mi-a spus în timp ce zâmbea.

– Văd că ești pusă pe glume, doamna Griffin.

– De ce nu aș fi, domnule Griffin? Am cunoscut bărbatul vieții mele, m-am măritat cu el și sunt foarte fericită.

Am rămas câteva secunde și am privit-o savurând zâmbetul ei perfect care mă făcea întotdeauna să mă simt mândru că îl

puteam privi în fiecare zi din viața mea.

– Scuză-mă o clipă, te rog, i-am spus ridicându-mă, urcând pe scena unde a cântat formația. Am pus o melodie și am ridicat volumul încât să acopere glasul lui Patrick. M-am întors la Judith și i-am întins mâna, invitând-o la dans.

Eram în mijlocul scenei, îmi țineam soția în brațe și dansam pe ritmul melodiei calme care rezona împreună cu dragostea noastră. Surprinzător, l-am văzut pe Patrick cum s-a ridicat de pe scaun și se îndrepta spre ieșire. Pășea încet și pe vârfuri, de parcă nu voia să trezească pe cineva prin zgomotul pașilor lui. S-a uitat la mine, mi-a făcut semnul „ok" și a plecat. I-am răspuns cu același semn și am continuat dansul. Am stat îmbrățișați până la final, nu ne-am spus nimic, ci doar am savurat un moment plin de dragoste și împlinire. A fost dansul de la sfârșitul petrecerii și începutul mariajului nostru. Când lucrurile frumoase se sfârșesc frumos, încep altele și mai frumoase.

După ce s-a încheiat melodia, am rămas îmbrățișați și ne uitam unul către celălalt. Judith avea din nou acea privire prin care reușea să îmi spună cu adevărat ce simțea, ceea ce nu putea să-mi transmită prin cuvinte. Mă simțeam extraordinar de bine și de mândru. La un moment dat mi-a făcut din ochi, m-a luat de mână și m-a tras după ea.

– Hai acasă, soțul meu. Sunt frântă de oboseală și abia aștept să scap de rochia asta nenorocită. Pe cât de frumoasă e pe atât de incomodă este.

Ne-am îndreptat spre camera unde l-am găsit pe managerul localului. I-am mulțumit pentru minunatul eveniment pe care l-a creat pentru noi și am plecat acasă, dar nu înainte să ne aducă aminte că a doua zi va veni cineva de la local să ne aducă cadourile pe care invitații le-au lăsat pentru noi.

După câteva minute bune de mers cu taxiul, am ajuns în sfârșit în fața blocului. Am coborât și înaintat împreună cu Judith spre ușa scării.

– Gata, începând de astăzi nu mă mai uit niciodată la filme de dragoste, mi-a spus Judith în timp ce înaintam spre ușă.

– Interesantă afirmație. Poți să-mi spui de ce? Am întrebat-o gândindu-mă de ce ar spune asta în momentul acela.

Ne-am oprit câteva momente în fața scării și am continuat discuția.

– În timp ce ne îndreptam cu mașina spre casă, m-am gândit la câteva scene asemănătoare pe care le-am văzut în filmele de dragoste. Știi, acel moment când ei se întorc acasă, super fericiți și el o ia în brațe, trece de tocul ușii și o duce în dormitor, urmând să trăiască ambii prima noapte de dragoste în calitate

de soț și soție?

– Păi stai puțin, că nici nu am intrat în scara blocului.

– Nu, nu. Nu asta am vrut să spun. În momentul de față, numi doresc nimic altceva decât să mă trântesc în pat și să dorm 24 de ore. Nimic din ce vezi în filme nu coincide cu realitatea. Acum realizez că nu poți să mai ai energie în corp după o zi ca asta.

– Acum înțeleg. Totuși, voiam oricum să-ți ofer acest moment ca în filme. M-am gândit la asta de când am rămas singuri la petrecere și am dansat pe scenă.

– Ei bine dragul meu, viața nu e ca în filme și tot ce își dorește soția ta în momentul de față este să o conduci până în dormitor, să o ajuți să arunce rochia asta insuportabilă de pe ea și să adormi lângă ea.

– Măcar atât să fac, nu?

– Exact! Și încă un lucru. Să nu mă mai duci niciodată la filme de dragoste.

– Promit! i-am răspuns și am înaintat spre apartament.

Urcând scările m-am gândit la ce a spus și oricât de fericit și entuziasmat eram, recunosc că avea dreptate. Eram epuizați și orice activitate în afară de mersul până în dormitor și aruncatul direct pe pat, părea foarte dificil de realizat.

Când am deschis ușa de la apartament, Judith s-a grăbit să intre, a ridicat brațele în sus și am auzit-o cum a spus cu un glas adormit:

– Uraaa! M-am măritat!. Hai să dormim, Adam.

Am zâmbit și am urmat-o până în dormitor. Ne-am schimbat de hainele pe care le-am purtat o singură dată în viață și care vor ajunge în timp subiecte de istorie în familia noastră și ne-am băgat în pat. Cred că a fost noaptea în care am adormit cel mai repede din viața mea.

A doua zi, sau mă rog ... câteva ore mai târziu am deschis ochii uitându-mă la ceasul de pe noptiera de lângă pat. Era 11:30 dimineața, razele de soare pătrundeau cu putere în cameră și puteam să aud glasul lui Judith venind din sufragerie. Vorbea destul de încet, încât nu reușeam să înțeleg cu adevărat ce spunea. M-am gândit că cel mai probabil vorbea singură.

M-am ridicat din pat și m-am îndreptat spre camera unde se afla Judith. Stătea așezată pe covorul din mijlocul sufrageriei și ținea în mână un tablou. În jurul ei erau împrăștiate zeci de cadouri.

Am fost atât de obosit încât nici nu am auzit când a sunat curierul la interfon sau când a adus toate acele cadouri în sufragerie.

Am stat câteva secunde în tocul ușii și am privit-o pe Judith

în timp ce se uita la acel tablou vorbind singură, sau mai bine spus cu acele cadouri. După ce a analizat acel tablou pe toate părțile, s-a ridicat în picioare și s-a întors cu fața spre mine.

– Hei, Adam! Bună dimineața. Ce bine că te-ai trezit. Uite câte cadouri am primit! Vino aici, hai să le desfacem pe toate.

M-am apropiat de ea și am început să despachetăm cadourile. După câteva minute, m-am dus în bucătărie să pornesc aparatul de cafea, întorcându-mă după câteva minute în living cu ceștile de cafea.

– Poftim cafeaua, Judith.

– Știi că poți să-mi spui soție dacă vrei. Mi-a spus Judith în timp ce a întins mâna să ia ceașca de cafea.

– Știu, scumpa mea soție. Dar nu sunt obișnuit încă, și în afară de asta știi foarte bine că noi ne-am spus mereu pe nume.

– Liniștește-te, doar te tachinam puțin. Dacă am devenit soția ta, acum îmi permit.

– Serios? i-am răspuns în timp ce i-am luat cafeaua din mână și am pus-o pe măsuța de oaspeți, împreună cu a mea.

– Foarte serios, mi-a răspuns ridicând din sprâncene.

M-am apropiat încet de ea, m-am învârtit puțin în jurul ei– încă avea privirea aceea cu sprâncenele ridicate și un zâmbet ambițios de mândru– și i-am dat o palmă peste fund. Nu tare, dar nici prea încet. Atât cât a fost nevoie să-i ghidez imaginația într-un scenariu intim și îndrăzneț.

– Ce-a fost asta? M-a întrebat ea cu un glas mirat.

– Sunt soțul tău, acum îmi permit. I-am răspuns în timp ce zâmbeam și o priveam seducător.

S-a uitat la mine schimbându-și privirea cu cea pe care o aveam și eu și mi-a spus în șoaptă.

– Mi-a plăcut, făcându-mi din ochi la finalul expresiei.

M-am apropiat de ea crezând că avea să urmeze momentul pe care mi-l imaginam cu ardoare, însă nu am fost atât de norocos precum am crezut.

– Nu așa repede, dragul meu. Vreau să fiu cucerită, să fie romantic și vreau să se întâmple noaptea. Așa vreau să fie prima noapte de dragoste cu soțul meu.

– Hmm... O provocare! Îmi place, i-am răspuns zâmbind.

– Minunat, acum hai să despachetăm restul cadourilor.

– Bine, dar mai întâi dă-mi voie să îmi termin cafeaua.

M-am așezat pe fotoliu și deja mă gândeam la câteva momente pe care le-aș fi putut pregăti în acea noapte pentru Judith. Îmi treceau prin minte tot felul de idei. De la clasicul așternut plin cu petale de trandafiri până la declarații de dragoste și poezii, sau toate la un loc.

Ziua era lungă iar eu eram deja transportat într-o altă lume,

a imaginației, plăcerii și senzualității. Însă toate aceste gânduri frumoase aveau să dispară și să fie înlocuite cu altele rele, și care în ultimul timp au reușit să îmi pună sănătatea mintală la îndoială.

În timp ce savuram cafeaua și mă gândeam la planul meu pentru acea noapte, am observat o mapă printre cadourile pe care Judith le tot ridica de jos. Am vrut să-i spun să se uite la ea, dar nu am apucat să o fac, căci o văzuse deja și s-a grăbit să o ridice.

– Nu pot să cred! Uite, Adam. Este de la domnul Evans.

Liniștea mea a luat sfârșit în momentul când am auzit-o pe Judith spunând acel nume. Nu știam ce să cred și nu înțelegeam care este adevărul. Deși unele întâmplări nu le puteam asocia cu realitatea, ele totuși au existat, și această persoană misterioasă a intrat în viața mea fără să știu cum și de ce.

M-am ridicat de pe fotoliu și m-am apropiat de Judith. Ținea în mână acea mapă din piele de culoare maronie și era legată cu ață. Pe mijlocul mapei era imprimat numele „Evans".

– Nu îmi vine să cred, Adam. Un cadou de la acel domn. Mai întâi limuzina, acum asta. Tu ești sigur că nu este o rudă de-a ta?

– Absolut sigur, Judith. Ți-am spus, l-am întâlnit întâmplător.

– Dar cum a reușit să ne lase cadoul? Nu a participat la eveniment și pe bilet scria că se află în altă parte.

– Probabil a lăsat-o cuiva să o aducă, i-am răspuns.

-Trebuie neapărat să luăm legătura cu el și să îi mulțumim. Nu pot să cred că există oameni care să ofere atât de mult unor străini, nu crezi?

– Așa este, la asta m-am gândit și eu, i-am răspuns, cu toate că gândul meu era în altă parte și ceea ce simțeam în acel moment era total opusul entuziasmului soției mele.

– Ține! Desfă-o și uită-te înăuntru să vedem ce este.

Am luat mapa în mâini și m-a cuprins instant un sentiment de teamă și de îndoială. Simțeam că nu ar trebui să desfac acel cadou, ci mai degrabă să mă descotorosesc cât mai repede posibil. Însă nu o puteam face, Judith nu știa despre întâmplarea mea cu domnul Evans și nu doream să o îngrijorez. Până la urmă am desfăcut ața și am dat la o parte coperta.

În interiorul mapei am găsit un plic alb care purta același sigiliu ca scrisoarea din mașină, și câteva foi prinse una de alta. Păreau niște documente. Mai întâi am desfăcut plicul. În interiorul lui am găsit o foaie simplă și albă ce conținea un mesaj lung, o scrisoare mai degrabă.

Adam și Judith,

Îmi pare rău că nu vă pot întâlni personal, însă cum am mai spus, treburile mele mă duc departe de voi. Totuși, mi-am permis să trimit pe cineva să vă lase cadoul meu pentru voi. Sunt sigur că sunteți amândoi surprinși de generozitatea mea și aveți întrebări. Vreau să lămuresc acest mister și să vă spun de ce vă acord această atenție deosebită. Cu toate că nu vă cunosc cu adevărat, în acele puține minute de conversație cu Adam, am descoperit că sunteți doi oameni speciali. Unii dintre puținii rămași pe acest pământ.

Sunt un om care în trecut a pierdut tot ceea ce această viață îți poate oferi. Am pierdut fericirea, copiii, soția, banii și sănătatea. Am ajuns pe fundul prăpastiei, și după o perioadă lungă de suferință și lașitate am început să îmi revin, puțin câte puțin. De atunci mi-am dedicat viața lucrurilor nespuse și nevăzute, am experimentat ceea ce unii ar numi imposibilul și am căpătat cunoștințe noi care mi-au adus în timp o avere destul de mare.

Cu toate că sunt un om bogat, sunt singur. Oamenii normali sunt plicticoși, iar cei speciali sunt greu de găsit, dar atunci când îi găsesc îmi place să îi recompensez și să țin legătura cu ei, dacă este posibil.

Vă doresc Casă de piatră și vă rog să acceptați cadoul meu pentru voi.

Adam Evans

După ce am terminat de citit, am început să simt un sentiment de încredere în cele spuse de Evans. Se pare că acea conversație a avut loc. Nu a fost doar în capul meu, cum Tom m-a făcut să cred. Dar nu înțelegeam de ce m-ar fi mințit Tom, nu avea sens. Cu toate că mă simțeam mai ușurat, misterul încă era acolo și îmi doream neapărat să mă întâlnesc din nou cu Tom să-i cer câteva explicații.

– Domnul Evans este incredibil. Îmi doresc din ce în ce mai mult să îl cunosc, mi-a spus Judith după ce am citit scrisoarea. Sunt curioasă ce cadou ne-a trimis.

M-am uitat din nou în mapă și am scos foile rămase. Nu puteam să mă gândesc la ce ar fi putut însemna și am devenit extrem de curios imediat ce am pus mâna pe ele. Câteva secunde mai târziu am rămas surprins citind titlul primei pagini. Contract de donație. Am trecut repede peste toate rândurile până am ajuns la obiectul contractului. Când am putut citi clar ce scria, am rămas șocat. Judith s-a apropiat și

mai mult de mine și m-a strâns de umăr. Ne uitam unul la altul mirați și parcă nu ne venea să credem ce se afla în acel contract.

– O casă? a strigat Judith, manifestând o expresie de parcă am fi câștigat la loterie.

– Nu pot să cred. Evans ne-a făcut cadou o casă! Am completat eu.

– Nu are cum să fie adevărat. Dă-mi contractul, te rog. Vreau să îl citesc cap coadă, în cel mai mic detaliu.

I-am întins contractul și mă uitam la ea cum analiza acel contract. Simțeam tot felul de sentimente, de la entuziasm până la neîncredere și mister. Nu puteam să înțeleg cum era posibil să primim cadou o casă de la un om pe care l-am întâlnit o singură dată în viață. Trăiam un moment ireal, dar totuși adevărat.

– Adam, este pe bune. Evans chiar ne-a dăruit o casă. Este situată în Eden Isle, în apropriere de New Orleans și, din schițele din contract, pare o casă foarte mare. Nu pot să cred.

– Sunt la fel de surprins ca și tine, și nu știu ce să cred despre treaba asta. Un cadou e una, dar o casă?

– Întocmai... Până la urmă suntem niște străini pentru el. Chiar există oameni atât de generoși?

– Da, este foarte ciudat acest Evans și cred că nu ar trebui să acceptăm. Cred că m-aș simți dator toată viața dacă aș accepta, chiar dacă este un cadou.

– Adam, exact! Este un cadou nemaipomenit. Întotdeauna ne-am dorit casa noastră și iată că acum ne putem îndeplini această dorință. Este la o semnătură distanță.

– Judith, îți înțeleg entuziasmul dar simt că ceva este în neregulă. Este greu de crezut că cineva îți poate oferi un cadou atât de scump fără să ceară nimic în schimb. Îmi pare rău, dar sunt foarte sceptic în legătură cu asta.

– Vreau să mergem să o vedem și apoi ne decidem. Avem timp să mai discutăm pe drum, mi-a spus Judith.

– Vrei să mergem acum?

– Da.

– Dar suntem la limită cu timpul. Mâine plecăm în luna de miere și New Orleans nu este chiar atât de aproape.

– Mi-a venit o idee. Ne pregătim pentru luna de miere și mergem să petrecem noaptea în New Orleans. Oricum, avionul pleacă mâine seară, avem timp să ne întoarcem.

Judith era extrem de încântată și entuziasmată. Era greu să o conving să amânăm călătoria spre Eden Isle după ce ne întorceam din luna de miere. Nici nu voiam să insist. Era prima noastră zi după nuntă și chiar nu îmi doream să o văd supărată.

– Bine, m-ai convins. Dar asta nu înseamnă că sunt de acord

să semnez acel contract.

– Vom discuta despre asta mai târziu. Acum vreau doar să mergem să o vedem.

– De unde știi că nu va fi nimeni acolo sau că va fi ușa descuiată? am întrebat-o.

– Pun pariu că în acea mapă se află și cheia, mi-a răspuns ea.

M-am uitat din nou în mapă. Judith a avut dreptate. Am găsit o cutie dreptunghiulară, din lemn, în interiorul căreia se afla cheia. Nu era o cheie normală. Avea o formă antică și cel mai probabil că era din argint.

– Ai avut dreptate, Judith. Uite cheia.

– Arată foarte...

– Veche?

– Da... veche și misterioasă.

– Cunoscându-l, impropriu spus, pe domnul Evans, pun pariu că nu este o casă obișnuită.

– Cred că ai dreptate. Acum sunt și mai curioasă. Hai să ne pregătim și să mergem.

După ce ne-am pregătit bagajele pentru luna de miere, eram gata de plecare. Am ieșit din apartament și ne-am urcat în mașină pregătiți să călătorim spre teoretica noastră casă nouă. Am pus pe GPS adresa exactă și am pornit la drum. Nu era o distanță foarte mare. În jur de trei ore ne lua să ajungem acolo.

În timp ce mergeam cu mașina și discutam cu Judith despre incredibilul cadou pe care l-am primit de la Evans, am primit un telefon de la Patrick. În momentul acela mi-am amintit că trebuia să îi fac o surpriză lui Judith, iar Patrick trebuia să mă ajute. Am fost foarte distras de cadoul lui Evans și de entuziasmul lui Judith încât am uitat complet. Nu puteam în nici un caz să mă întorc din drum.

– Hei, Patrick. Te-ai trezit în sfârșit?

– Prietene, sper că asta să fi fost singura și ultima ta nuntă. Mă doare capul de nu mai pot și mă simt ca un vampir. Simt cum lumina soarelui îmi rănește ochii.

– Te asigur că a fost singura și ultima. Dar nu asta e problema. Puteai să nu întreci măsura și astăzi erai mai bine.

– Da, mă rog... Cred că ai dreptate. Spune-mi, tu cum te simți în prima ta zi de căsătorie?

– Mă simt foarte bine. Cum aș putea să mă simt altfel cu o așa soție lângă mine?

– Foarte bine, mă bucur pentru tine. Judith se află lângă tine?

– Da, Patrick.

– Perfect. Pune-mă pe speaker te rog.

– Ok.

– Deci, Adam. Judith cum e? Nu cumva s-a transformat într-

o creatură fioroasă care doreşte să-ţi devoreze sufletul acum că a devenit soţia ta?

– Te salut şi eu Patrick! i-a răspuns Judith, pe un ton plictisit.

– Tot pe glume eşti pus. Nici când ţi-e rău nu te opreşti, i-am spus după ce l-am scos de pe speaker.

– Bine, dacă nu îţi arde de glume acum hai să discutăm serios. Peste două ore ne întâlnim acolo, da?

Patrick nu ştia nimic despre călătoria mea cu Judith spre New Orleans şi nici nu voiam să îi dau detalii.

– Nu, Patrick. A intervenit ceva foarte important şi a trebuit să plecăm din oraş. Ne întoarcem abia mâine. Îţi povestesc când ne întoarcem.

– Mai sunt pe speaker, Adam?

– Nu.

– Trebuie să fie ceva foarte important dacă ai preferat să anulezi surpriza pregătită pentru Judith.

– Chiar este, dar îţi voi spune mâine, ok? Scuză-mă, dar trebuie să închid.

– Bine, Adam. Aştept o explicaţie mâine.

După ce am închis apelul, Judith s-a uitat la mine cu o privire suspectă şi mi-a spus.

– Ceva îmi spune că voi aveaţi planuri astăzi.

Nu puteam să îi spun adevărul aşa că am improvizat. Mi-a fost de mare ajutor felul lui Patrick de a glumi pe seama căsătoriei mele cu Judith.

– Da, aşa este. Aveam planuri, dar nimic important. Îl ştii pe Patrick şi glumele lui. Mi-a spus că îmi demonstrează că are dreptate, că mariajul nostru îl va da la o parte pe el. M-a rugat să ne vedem, doar eu şi el în prima zi de după nunta noastră şi el era sigur că nu am să pot face asta.

– Era de aşteptat de la Patrick. Oricum, nu ar trebui să îl laşi pe el să aibă dreptate. Astăzi e un caz special. Nici noi nu am ştiut că plecăm din oraş.

– Ai dreptate. Îi voi explica mâine tot ce s-a întâmplat.

După ce am terminat discuţia despre Patrick, am deschis alte subiecte despre căsătorie, luna de miere şi din când în când Judith îmi amintea că ar trebui să mă gândesc serios la semnarea contractului. Spunea că oportunităţi de genul acesta le poţi avea o singură dată în viaţă. Nu pot să spun că nu avea dreptate, însă simţeam ceva în neregulă cu această poveste.

După ceva timp am ajuns în sfârşit în Eden Isle. Gps-ul arata că trebuie să mai parcurgem încă vreo 5 km, iar destinaţia era pe o stradă cu drum închis, situată lângă lacul Pontchartrain. Când am început să traversăm acea stradă, am simţit o senzatie de déjà vu. Deşi era pentru prima dată când mergeam pe acolo,

simțeam că știam acea stradă, însă nu îmi puteam aduce aminte. Câteva minute mai târziu, toată liniștea și încrederea pe care Evans reușise să mi le transmită în acea scrisoare aveau să dispară brusc.

La un moment dat, am ajuns în fața unei porți uriașe, și atunci mi-am amintit de coșmarul pe care l-am avut în seara când l-am întâlnit pe Evans.

– Ești sigur că am luat-o pe unde trebuie, Adam?

– Cred că da. Aici ne-a adus GPS-ul, i-am răspuns.

– Există o singură opțiune de a afla.

Judith, s-a întins până la bancheta din spate și a luat mapa în care se aflau contractul și cheia.

– Dacă ăsta e locul potrivit, ar trebui să putem deschide porțile cu această cheie, nu?

– Cred că da, i-am răspuns, deși mintea mea era în totalitate scufundată în coșmarul din acea noapte.

Judith nu a stat pe gânduri și a coborât imediat din mașină îndreptându-se spre porțile uriașe care ni se înfățișau dinaintea noastră. Când a ajuns în fața porților s-a grăbit să introducă cheia și s-a întors spre mine. Zâmbea și mi-a făcut semn că a funcționat. După câteva secunde a început să se audă un sunet ciudat, ca un mecanism. Nu știu exact cum au funcționat acele porți, însă imediat după ce cheia a fost introdusă, porțile au început să se deschidă singure, acompaniate de un sunet mecanic. Ca două roți mecanice care se ajutau una pe alta să funcționeze.

Judith a revenit repede la mașină și se uita mirată la mine.

– Ai mai văzut așa ceva, Adam?

– Sincer să fiu nu. Cred că este un mecanism vechi, foarte vechi.

– Îmi place la nebunie. Cred că vom avea o surpriză de proporții când vom ajunge la casă. Nu știu de ce, dar mă aștept la ceva ieșit din comun, a spus Judith.

– Hai să vedem.

Am înaintat ușor cu mașina, analizând peisajul din jur. Era exact ca în acel coșmar. În partea stângă puteam vedea lacul, iar în dreapta doar câmp. Diferența față de coșmar o făcea doar vremea frumoasă și lumina puternică a soarelui. În timp ce înaintam am început să văd de la distanță acoperișul unei case. Era mascată de o curbă la dreapta și de copacii care se aflau lângă ea.

Când am ajuns destul de aproape încât să o văd pe toată, am realizat că era aceeași casă din coșmar. În mijlocul curții puteam vedea fântâna arteziană în formă de grifon în spatele căreia se aflau scările care duceau până la ușa din fața casei. Era

o casă imensă, cu trei acoperișuri în formă de turn. Semăna mai mult cu un castel decât cu o casă. În partea stângă se afla lacul, iar în partea dreapta o grădină destul de mare, plină cu tot felul de flori. În spatele grădinii începeau să se vadă copacii foarte înalți care te împiedicau să privești casa de la distanță de pe partea cealaltă a drumului.

Judith era fermecată de cum era totul aranjat și de frumusețea casei. Te făcea să simți că te afli într-un ținut regal, un loc cu adevărat special.

– Nu pot să cred cât este de frumos totul. Casa, lacul, grădina, fântâna. Și ce curte imensă are. Adam, îți dai seama cât costă toate acestea?

– O avere, i-am răspuns în timp ce mă uitam în toate părțile.

Oricât de frumos era locul acela, eu nu mă puteam gândi decât la un singur lucru. De ce am visat locul acesta? Cum este posibil? Începeam să cred că ar trebui să vorbesc cu Judith despre asta, să îi spun totul. Însă o parte din mine nu dorea să facă acest lucru. Asta ar fi însemnat să o îngrijorez și părea atât de entuziasmată și fericită. Până la urmă am hotărât să ignor totul și să nu îi stric acel moment.

– Hai să intrăm! Sunt nerăbdătoare să văd cum e.

Am urcat scările de la intrare și ne-am oprit în fața ușii. Am reușit să o deschidem cu aceeași cheie pe care am folosit-o la porțile principale. Încă o dată părea că acel coșmar prinde viață. De cum am păşit pragul uşii am văzut aceeași imagine. Un salon imens care se termina la baza scărilor ce duceau la etajul superior. În mijlocul lor era situată aceeași statuie în formă de grifon. În partea stânga a holului era o bucătărie extrem de generoasă, conectată de o sală de mese. În partea dreaptă a holului se afla livingul, iar în capăt se afla încă o cameră imensă, transformată într-o bibliotecă. Lângă living am mai găsit o cameră mai mică. Era vorba despre o baie simplă, nimic ieşit din comun, dar cu acelaşi stil vintage.

– Nu pot să cred ce îmi văd ochii, Adam. Asta nu este o simplă casă. Și faptul că ar putea fi a noastră mă sperie și mă bucură în același timp.

– Nu cred că ne-am permite să o întreținem. Imaginează-ți câte eforturi va trebui să depunem dacă am păstra-o și am locui aici.

– Eu cred că ne-am descurca, Adam.

– Nu știu ce să spun. Mă cam îndoiesc de asta.

– Vom discuta mai târziu despre asta. Acum hai să vedem și restul casei. Vreau să urcăm.

Am început să urcăm scările până am ajuns la etaj. Casa păstra același tipar de la intrare. După ce am urcat scările am

ajuns pe un hol lung cât toată casa. În stânga și în dreapta vedeai numai uși. Șase dormitoare pe laterale și încă două camere situate la sfârșitul holului. Una era asemănătoare cu livingul de jos, cu o terasă foarte generoasă care te obliga pur si simplu sa privesti peisajul superb din spatele casei. Și acest etaj avea o bibliotecă, dar ceva mai mică. A doua cameră era baia, extrem de spațioasă și extraordinar de frumoasă. În interiorul ei am găsit o cadă superbă și foarte încăpătoare lipită de peretele stâng, iar în partea dreaptă se aflau mobilierul, chiuveta si oglinda care păreau să formeze un singur corp. Design-ul era surprinzător de frumos și te ducea cu gândul la eleganță pură.

– O ador, Adam. Parcă este făcută pe gustul meu.

– Știu. Mereu ți-a plăcut stilul vintage.

– Nu vreau să mai mergem în New Orleans. Doresc să ne petrecem noaptea aici.

– Eram sigur că o să spui asta din clipa în care am intrat pe ușa din față. Totuși, simt că ceva este în neregulă, Judith.

– Cum ar fi?

– Păi, uită-te în jurul tău. Casa asta este imensă și toate lucrurile sunt la locul lor, nu există urmă de praf. Cineva a stat aici și poate încă mai stă.

– Așa este, dar nu cred că stă cineva aici.

– Ce vrei să spui?

– Gândește-te puțin. Vorbim despre domnul Evans. Sunt sigură că a pregătit totul. Probabil a plătit pe cineva să facă ordine și să pregătească locuința pentru noi. Nu cred că Evans ne-ar fi lăsat casa în dezordine. Nu crezi?

– Cred că ai dreptate. Totuși ...

– Liniștește-te, nu se va întâmpla nimic rău, m-a întrerupt Judith în timp ce s-a apropiat de mine și m-a sărutat.

– Hmm... trebuie să faci mai mult de atât ca să mă convingi, i-am răspuns zâmbind.

– Nici nu ai idee câte aș putea să fac, domnule Adam, mi-a răspuns în șoaptă după ce s-a apropiat de urechea mea.

– Mi-ar plăcea să îmi arăți acum.

– Știu că ți-ar plăcea, dar va trebui să aștepți. Îți propun un târg. Acceptă să rămânem aici în noaptea aceasta și îți voi pregăti o surpriză în dormitor.

– De ce am impresia că încerci să mă manipulezi, doamnă detectiv?

– Nu este doar o impresie. Chiar asta fac, domnule Adam.

– Atunci nu îmi rămâne decât să te felicit. Accept târgul.

– Nici nu mă așteptam la un refuz.

– Nici nu mă gândeam să te refuz, scumpa mea soție.

Sincer să fiu, aș fi acceptat oricum și fără încercarea ei de a mă convinge. O puteam simți că își dorea foarte mult să rămânem peste noapte. Chiar i-a plăcut casa, la nebunie. Mă cunoaște foarte bine, de aceea știa și ea că voi accepta fără să opun prea mare rezistență. Propunerea ei a fost modul de-a îmi spune că va fi totul ok și că ne vom simți minunat împreună.

După ce am stabilit că vom rămâne acolo în noaptea aceea, am coborât la mașină să luăm câteva haine din bagaje. Înainte să intrăm în casă am rămas câteva zeci de minute și am explorat toată curtea. După ce am trecut de grădina cu flori, ne-am oprit în fața a doi copaci foarte înalți și bătrâni. Erau diferiți față de restul zecilor care se aflau în spatele lor. Erau atât de mari încât păreau că păzesc intrarea în acea mică pădure.

Surprinzător, pe unul dintre ei se afla o cabană din lemn, mascată printre crengile și frunzele imense ale copacului. Arăta foarte bine și destul de încăpătoare, privind-o de jos. Nu ne-am urcat în ea căci nu aveam cum. Distanța de la sol și până la accesul cabanei nu era foarte mare, însă ne trebuia oricum o scară pe care să ne urcăm.

După câteva minute ne-am întors la mașină, am luat bagajele și am intrat în casă. Nu a mai durat mult până când soarele a dispărut lăsând loc nopții. Judith s-a ocupat de alegerea dormitorului în care avea să ne petrecem noaptea și se pregătea să facă duș. Atunci a fost momentul când mi-am putut permite să improvizez o atmosferă romantică.

Judith își dorea o noapte de dragoste ideală împreună cu soțul ei, iar eu nu puteam să o dezamăgesc. Problema era că nu știam exact ce să fac. Toată nebunia asta cu casa a venit pe neașteptate și nu am avut timp să mă gândesc la un moment cu adevărat romantic. Aveam nevoie de timp pentru a organiza, așa că am convins-o pe Judith să se bucure de o baie în cada enormă care trona în baia de sus, în locul dușului rapid propus de ea.

– Am dat drumul la apă în cadă, Judith.

– La cadă? Vreau să fac doar un duș repede. Poți să o oprești.

– Insist, draga mea. Meriți să te relaxezi în cadă. Bucură-te de moment. La cum arată baia, eu aș sta două ore în ea.

– Dacă intru în cadă nu o să stau doar zece minute.

– Poți să stai cât vrei. Nu mă deranjează să te aștept.

După ce am reușit să o conving pe Judith și am văzut-o intrând în baie, am ieșit repede afară și m-am dus direct în grădina plină cu flori. Îmi părea rău să le iau de acolo, dar aveam neapărat nevoie de ele. În timp ce alegeam câteva flori din acea grădină, m-am uitat la copacul uriaș care găzduia nemișcat acea cabană și mi-a trecut prin minte că ar fi perfect

dacă aș putea să ajung la ea.

M-am gândit câteva minute și atunci mi-a venit ideea să mut mașina lângă copac. După ce am mutat-o m-am urcat pe ea și am încercat să văd dacă ajung la calea de acces din cabană, dar nu era suficient de înaltă. Mai aveam nevoie de ceva, o cutie sau orice altceva. M-am uitat în jurul meu și am găsit imediat soluția. Printre florile care erau plantate direct în pământ, mai erau câteva care erau puse în ghivece din lemn, pătrate. Era exact ce îmi trebuia. După ce am reușit să ajung la accesul căbănuței, m-am urcat să arunc o privire în interior. Arăta perfect, de parcă ar fi fost construită special pentru seara aceea. Înăuntru am găsit un pat realizat din lemn și o măsuță cu două scaune. Deja îmi imaginam cum ar fi să mă trezesc împreună cu Judith și să savurăm cafeaua de dimineață în cabană.

După ce am aruncat o scurtă privire m-am întors spre casă cu gândul să iau așternuturi dintr-un dormitor și lumânările pe care le-am pus în bagaj când am plecat de acasă. Nu știam exact ce o să se întâmple atunci, dar m-am gândit că voi avea nevoie de ele pentru seara romantică pe care trebuia să o pregătesc pentru Judith.

În timp ce mă îndreptam spre ușa de la intrare, sperând ca Judith să fie încă în cadă, am ajuns în fața fântânii arteziene. Atunci m-am oprit preț de câteva secunde și mă uitam fix la statuia grifonului. Mi-au trecut brusc prin minte imaginile coșmarului din noaptea aceea și deodată am auzit-o pe Judith țipând.

– Adam!

Capitolul 3

Trauma

Inima mea a început să o i-a razna, bătând de parcă voia să iasă din piept. Am luat-o la fugă și am alergat cât de tare am putut până unde se afla Judith.

Când am intrat în baie, nu am găsit nimic altceva decât o liniște sfâșietoare. Judith nu mai era acolo. Am început să alerg din cameră în cameră strigând-o pe nume, dar nu primeam niciun răspuns.

Deși puteam să mă gândesc că Judith făcuse o glumă și se ascunsese pe undeva, coșmarul din acea noapte care în mod sinistru reflecta cu realitatea pe care o trăiam în momentul acela mă îngrozea.

După zeci de minute bune în care am căutat-o prin toată casa fără să o găsesc, am ieșit afară. Am căutat-o și i-am strigat numele peste tot. Eram disperat și nu știam ce să cred sau ce să fac. Trecuse peste o oră de când o căutam neîncetat. Până la urmă am decis să sun la Poliție. Începusem să cred cu adevărat că Judith a fost răpită și să regret că am așteptat atât de mult până să cer ajutor. Douăzeci de minute mai tarziu, mașina Poliției intra în curte. Îmi doream din tot sufletul să nu se fi întâmplat nimic rău și să o văd pe Judith amuzându-se pe seama glumei pe care ar fi făcut-o, însă nu s-a întâmplat asta.

După ce am văzut mașina de poliție în curte, m-am ridicat de pe scările din fața casei și m-am dus direct la mașină. Ofițerul, împreună cu colegul său abia coborâseră din mașină.

– Bună ziua! Sunt John, șeriful zonei iar aceasta este partenerul și fiica mea, Elena. Sunteți domnul Griffin? m-a întrebat șeriful.

– Da, eu sunt.

– Am venit la apelul dumneavoastră. Spuneți-ne, ce s-a întâmplat?

– Cred că soția mea a fost răpită.

– Cum adică credeți? Explicați-mi exact ce s-a întâmplat.

După ce i-am explicat în detaliu cele întâmplate, șeriful și fiica sa m-au urmat în casă. Le-am spus că am căutat-o peste tot și am exclus posibilitatea să fie o glumă în momentul în care am sunat la poliție. Ulterior am mers în baie, locul unde am văzut-o pentru ultima dată pe soția mea.

– Mi-ați spus că soția dumneavoastră se afla în cadă când ați văzut-o ultima dată, nu?

– Da.

– Sunteți sigur, domnule Griffin?

– Da, domnule șerif, soția mea a intrat în baie și eu am ieșit afară. V-am explicat deja cum s-a întâmplat.

– Ceva nu este în regulă, domnule Griffin.

– Ce anume?

– Ori ne ascundeți ceva, ori nu știți exact unde ați văzut-o pe soția dumneavoastră ultima dată.

– Vă bateți joc de mine? Ce nu înțelegeți când vă spun că aici am lăsat-o pe soția mea înainte să ies afară. Chiar eu am dat drumul la apă să curgă în cadă.

– Dacă este așa, explicați-ne și nouă cum se face că apa din cadă lipsește. Mai mult de atât, nici măcar o picătură de apă nu se află pe fundul acestei căzi. Este complet uscată.

În momentul acela am rămas șocat. Eram atât de speriat și îngrijorat încât nu am observat detaliile respective. Dar cum era posibil? Eu am fost cel care a dat drumul la apă și am văzut-o pe Judith intrând în baie. Ceva nu se lega și nu știam ce să cred sau să spun. Mă uitam pierdut pe fundul căzii, uimit de faptul că nu puteam să găsesc nicio urmă de apă.

– Deci? Încă susțineți că soția dumneavoastră a intrat în cadă fiind ultimul loc unde ați văzut-o?

– Domnule șerif, nu v-am mințit. Ceea ce v-am spus este adevărat.

– Am înțeles. Spuneți-mi, unde se afla soția dumneavoastră înainte să intre în baie.

– Ne aflam amândoi în dormitor. Judith și-a luat câteva hai... Uitați, hainele ei sunt aici. V-am spus că așa s-a întâmplat.

– Bun, și de când a intrat în baie nu ați mai văzut-o, nu?

– Exact. Ultima oară am auzit-o țipând când eram afară. De atunci nu mai știu nimic de ea.

– Domnule Griffin, vă înțeleg îngrijorarea, dar uitați cum stă treaba. Ce mi-ați spus dumneavoastră nu se leagă. Judith nici nu s-a atins de cadă, iar urme de violență sau luptă nu există. Și încă ceva ... În afară de ușa din față, există și alte intrări?

– Nu cred, adică nu știu... E prima oară când venim aici, dar până acum nu am văzut o altă ușă care să dea spre exterior.

– Atunci, spuneți-mi, pe unde a ieșit soția dumneavoastră?

Încă un detaliu care mi-a scăpat. Cum e posibil să nu mă fi gândit la asta? Eram atât de îngrozit încât nu mai puteam să gândesc lucid. Șeriful avea dreptate. Nimic din ce le-am spus eu nu avea sens.

– Știu că nu are sens ce v-am spus. Nici eu nu înțeleg ce se

întâmplă. Dar, credeți-mă că am auzit-o pe Judith țipând și când am intrat în casă nu am mai găsit-o.

– Având în vedere că cele spuse de dumneavoastră nu au niciun sens și că nu am găsit nicio dovadă cum că Judith ar fi fost răpită, nu putem face nimic. Poate s-a ascuns și v-a făcut o glumă, sau poate dumneavoastră glumiți cu noi acum.

– Poftim? Vreți să spuneți că am inventat eu asta? Nu pot să cred...

– Dacă doriți, puteți merge acum cu noi să dați o declarație. Dar până nu trec 24 de ore, nu putem face nimic. Vă las numărul meu de telefon, în cazul în care se întâmplă cu adevărat ceva.

După ce mi-a lăsat cartea de vizită, șeriful și fiica lui au ieșit din casă. M-am așezat jos, cu spatele rezemat de ușa de la intrare și au început să îmi lăcrimeze ochii. Eram extrem de dezamăgit și îngrijorat. Simțeam frică în tot corpul și nu puteam să înțeleg ce se întâmplă. Câteva secunde mai târziu am început să aud voci. Șeriful și fiica lui discutau în fața ușii.

– Cred că ar trebui să investigăm, tată.

– Glumești? Nu vezi că omul ăsta este nebun?

– Asta e și problema. Dacă într-adevăr soția lui se află aici și i-a făcut el rău?

– Ai văzut și tu că nu am găsit nimic care să demonstreze asta, iar vorbele lui nu au niciun sens.

– Da, ai dreptate, dar gândește-te puțin... Dacă nu ne-ar fi dat de bănuit că nu este întreg la minte am fi investigat imediat, nu crezi?

– Cred că da.

– Te rog, fă-o pentru mine. Vreau să îi mai pun câteva întrebări.

– În regulă.

Imediat după scurta lor conversație, am auzit bătând în ușă. Situația nu era spre avantajul meu deloc. Șeriful mă credea nebun, iar fiica lui credea că i-am făcut rău soției mele. Nu am stat prea mult pe gânduri și am deschis imediat ușa. Nu conta ce credeau despre mine. Dacă pentru a-l convinge pe șerif să o caute pe soția mea trebuia să devin suspectul principal, nu aveam o problemă cu asta.

Când am deschis ușa, au rămas surprinși văzând că am răspuns așa repede. S-au uitat unul la altul dându-și seama că am auzit discuția lor de mai devreme.

– Domnule Griffin, dorim să vă mai punem câteva întrebări.

– Răspund la orice întrebare doriți, domnule șerif.

– De cât timp locuiți aici?

Atunci am decis să le spun tot ce s-a întâmplat. Le-am

povestit despre Evans și cum am ajuns în acea blestemată de casă.

– O poveste uimitoare, mi-a spus șeriful pe un ton atât de fals încât oricine și-ar fi dat seama că nu credea o iotă din ce am spus.

– Puteți să ne arătați contractul de donație, domnule Griffin? a completat fiica șerifului.

– Îl aduc imediat.

Am urcat repede în dormitorul de sus să iau mapa în care aveam contractul și am coborât imediat să le-o arăt șerifului și fiicei lui. După ce s-a uitat câteva secunde în contract, șeriful s-a uitat la mine cu o privire amenințătoare apoi i-a dat contractul fiicei lui. Cât timp fiica acestuia citea documentele, șeriful încă păstra aceeași privire fără să scoată nicio vorbă. La un moment dat, am simțit că ceva era în neregulă și am întrebat.

– Ce s-a întâmplat?

– Domnule Griffin, ne-ați spus că acum câteva zile l-ați întâlnit pe domnul Evans și ieri v-a făcut cadou de nuntă acest contract de donație? m-a întrebat fiica șerifului.

– Da, așa este, am răspuns încrezător.

– Atunci explicați-ne și nouă de ce acest contract este datat 7 August 1999.

– Poftim? am proclamat pe un ton furios, luându-i din mână contractul. M-am repezit cu privirea la data de pe contract și am rămas șocat când mi-am dat seama că fiica șerifului avea dreptate. Contractul era făcut pe 7 August 1999, cu trei ani în urmă.

– Îmi pare rău să vă spun asta, dar cred că aveți nevoie de un doctor, domnule Griffin. Dat fiind faptul că nu ați făcut o glumă și chiar credeți ce ne-ați spus, voi evita să vă amendez. Sper să nu se mai repete, căci data viitoare nu o să vă mai iert.

În timp ce șeriful își consuma vorbele despre cele întâmplate eu eram pierdut cu privirea în acel contract. Nu știam ce să cred sau ce mi se întâmpla. Mă simțeam ca într-un vis și speram din tot sufletul să mă trezesc și să revină totul la normal.

După ce au plecat șeriful și fiica lui, am rămas singur, în aceeași poziție, pierdut în interiorul minții mele. Deodată, liniștea lăsată în urmă de cei doi agenți a început să mi se pară sfâșietoare, iar gândurile mele accentuau și mai mult sentimentul de frică. Evitând să fac un atac e panică, am hotărât să investighez și să descopăr ce se întâmpla cu mine. Primul lucru care mi-a trecut prin minte a fost să pun mâna pe telefon și să o sun pe Judith.

Bucuros că i-am găsit numele în agendă ci nu era o invenție a minții mele, am apelat imediat numărul ei. *Ne pare rău, dar numărul pe care l-ați apelat nu mai este disponibil*, mi-a spus robotul. Ulterior am intrat în mesaje și am căutat ultimul mesaj primit de la Judith.

"*Încetează să mai suni. Am obosit să discutăm în zadar!*"

Mesaj primit cu trei ani în urmă.

Mesajul acela a fost o lovitură devastatoare pentru mine. Aș fi preferat să mor în momentul ăla decât să fi simțit acea frică care îmi devora sufletul. Nu eram capabil să realizez ce naiba se petrecea și am început să plâng tremurând din toate încheieturile, simțind că rămân fără aer. Îmi amintesc doar că m-am trezit a două zi, întins pe jos. Cel mai probabil leșinasem, cum am făcut-o și în acea noapte când mă deplasam pe jos spre apartament. Doar că de data asta am rămas inconștient o noapte întreagă.

După ce am deschis ochii și m-am văzut întins pe podea, mi-am dat seama imediat că nu a fost un vis. Tot ce se întâmpla era real. Simțeam o durere în interiorul meu cum nu am mai simțit niciodată. Am rămas acolo câteva minute bune. Aveam lacrimi în ochi și încercam să îmi dau seama ce se întâmpla cu mine.

Până la urmă am reușit să mă calmez încât să fiu capabil să îl sun pe Patrick. Era ultima mea speranță. Trebuia să elucidez acel mister și el era singurul care mă putea ajuta. M-am ridicat de jos, am pus mâna pe telefon și l-am sunat pe cel mai bun prieten al meu. Cu cât telefonul suna de mai multe ori cu atât mi se făcea mai mare teamă că o să îmi răspundă. În capul meu era o bătălie între dorința de a afla ce se întâmplă și frica de ce ar putea să îmi spună Patrick. După ce a sunat de câteva ori, într-un final mi-a răspuns.

– Salut, prietene! Ce faci?

– Nu atât de bine Patrick, de fapt... Mă simt îngrozitor.

– Ce s-a întâmplat?

– Vreau să te întreb ceva și îmi este frică de răspunsul pe care ai putea să mi-l dai.

– Liniștește-te. Ce aș putea eu să îți spun încât să te sperie?

– Când ai vorbit ultima dată cu mine?

– Ieri, Adam. Ce întrebare e asta?

– Te-am sunat eu sau m-ai sunat tu pe mine?

– Eu te-am sunat. Trebuia să ne vedem dar mi-ai spus că a intervenit ceva și că ai plecat din oraș.

Deși răspunsurile lui Patrick au fost cele la care speram, în capul meu se învârteau zeci de întrebări și eram într-o stare de confuzie totală. Nu știam ce să cred, însă durerea pe care o simțeam era imensă. Ieri mă aflam acolo cu Judith, iar ea

dispăruse fără urmă. Tot ce s-a întâmplat cu poliția și mesajul de la Judith primit cu trei ani în urmă nu mai contau deloc. În inima mea simțeam că ceva groaznic s-a petrecut și Judith mi-a fost luată de lângă mine cu câteva ore în urmă.

– Patrick, sunt disperat. Nu pot să îți explic prin telefon tot ce s-a întâmplat. E o nebunie... Vreau să vii aici. Judith a dispărut și am nevoie de tine. Simt că o iau razna.

– Judith?

– Da, Patrick! Judith, soția mea!

– O, Dumnezeule, Adam! nu din nou...

– Nu din nou? Ce vrei să spui?

– Adam, ascultă-mă. Judith nu a dispărut, este aici, în Lafayette. Nu pot să îți explic prin telefon. Lucrurile sunt complicate. Știu că ai întrebări și că totul ți se pare ireal, dar îți promit că după ce ne vom întâlni totul va avea sens.

– Patrick, m-ai sunat ieri în timp ce veneam aici împreună cu Judith. Cum să fie în Lafayette când ea a dispărut aseară din blestemata asta de casă?!

– Vin-o acasă, Adam, și te voi duce direct la Judith, îți promit. O să îți povestesc totul când ne întâlnim. Ok?

– Bine... Mă pornesc imediat, i-am răspuns cu o voce tremurândă și nedumerită.

Ce naiba se petrece? Întrebarea asta nu am putut să o ignor până când am ajuns acasă și m-am întâlnit cu Patrick. Nimic nu avea sens și voiam să aflu cât mai repede adevărul. Vestea că Judith era în Lafayette mă liniștea, însă faptul că eu nu știam nimic despre asta împreună cu tot ce mi s-a întâmplat fără o explicație logică, mă îngrozea. Am încercat să ignor cât de mult am putut toate aceste gânduri devastatoare și m-am dus repede la mașină. M-am urcat să dau jos ghivecele de lemn de pe mașină și în momentul ăla am văzut în interiorul căbănuței câteva sticle de alcool goale și niște haine aruncate pe jos. Ce căutau acolo? Habar nu aveam... Nimic nu avea sens. M-am înfuriat atât de tare încât am luat ghivecele și le-am izbit de copac până au sărit bucăți din ele. Ulterior m-am urcat în mașină și am plecat. Îmi doream să ajung cât mai repede posibil în Lafayette să aflu nenorocitul ăla de adevăr.

După câteva ore de mers cu mașina am ajuns în sfârșit în oraș. L-am sunat imediat pe Patrick și mi-a spus să mă duc direct la el acasă. Urma să mă ducă la Judith. Nu aveam nici cea mai mică idee de ce Judith se afla în Lafayette, de ce numărul ei nu mai era disponibil și de ce ultimul ei mesaj pe care mi l-a trimis a fost acum trei ani. Erau niște întrebări care mă răneau mai mult decât ar fi făcut-o orice rană posibilă pe corp și ardeam de nerăbdare să le găsesc răspunsul.

După ce am parcat mașina în fața blocului lui Patrick, l-am sunat și i-am spus că am ajuns. Două minute mai târziu a coborât din apartament. În sfârșit aveam să primesc niște răspunsuri la nenorocitele alea de întrebări.

– Unde este Judith, Patrick? A fost întrebarea pe care i-am adresat-o în clipa în care s-a apropiat de mine.

– Știu că nu înțelegi nimic și totul ți se pare o nebunie.

– Patrick! Ți-am pus o simplă întrebare. Unde este Judith?

Înainte să îmi răspundă a stat câteva secunde fără să scoată o vorbă lăsând privirea în jos urmată de un oftat puternic.

– Hai să urcăm în mașină. Te duc la ea.

Nu înțelegeam de ce se comporta așa ciudat, însă nu am mai stat să pierd timp lungind conversația. Ne-am urcat în mașină și am început să merg la indicațiile lui Patrick. În timp ce conduceam îi puneam tot felul de întrebări, la care primeam același răspuns de fiecare dată.

– Ai răbdare, Adam, în curând vei afla totul.

Mă simțeam ca într-un blestemat de coșmar. Parcă trăiam două realități diferite și nu aveam nici cea mai vagă idee de ce mi se întâmpla asta.

– Oprește aici.

– Aici?!

– Da, Adam. Aici se află Judith.

– E o glumă, nu?

A evitat să îmi răspundă la întrebarea aceea și a coborât din mașină. A venit în dreptul meu și m-a rugat să îl urmez. Am început să simt instant un nod în gât și parcă nu mai aveam aer suficient în piept. Îmi era imposibil să cred că Judith se afla acolo, însă seriozitatea lui Patrick mă îngrozea din ce în ce mai tare. L-am urmat, evitând să mă apropii de el căci îmi era frică să îi privesc chipul care trata această situație cu atâta gravitate.

La un moment dat, Patrick s-a oprit. S-a întors spre mine și mi-a spus cuvintele pe care speram din tot sufletul să nu le aud.

– Aici este Judith, Adam.

M-am apropiat din ce în ce mai mult. Aveam gura uscată și îmi tremurau picioarele din ce în ce mai tare cu fiecare pas pe care îl făceam. Când am ajuns destul de aproape încât să pot vedea cu ochii mei, am început să simt cum cineva mi-a strâns în pumn sufletul și l-a zdrobit în milioane de bucăți. Îmi repetam în gând că nu poate să fie adevărat și că Judith nu avea cum să se afle acolo. Inima îmi spunea că nu este real, însă ochii o contraziceau.

„Judith Griffin
17 Iulie 1970

Trăiam un moment înfricoşător. În capul meu Judith a dispărut din blestemata aia de casă cu o zi în urmă, iar acum mă aflam în faţa mormântului ei. Nu puteam să conştientizez moartea lui Judith sau să cred că era posibil. Cu toate acestea, durerea era reală. M-am uitat la Patrick şi i-am făcut semn din cap, repetându-i că nu are cum să fie Judith acolo.

– Adam, ascultă-mă.

– Nu vreau să aud nimic Patrick. Judith nu este moartă! Am ţipat în timp ce mă apropiam de el.

Eram extrem de furios şi îndurerat. Pe lângă faptul că trăisem o situaţie disperată care îmi punea sănătatea mintală la îndoială, mă confruntam cu încă o lovitură devastatoare. Îmi era greu să cred acea realitate şi consideram că cineva mi-a înscenat toate acele întâmplări.

Adam, calmează-te. Nu este pentru prima oară când te afli în situaţia asta.

– Nu ştiu ce dracu' spui acolo, însă nu cred nimic din ce văd acum.

– Adam, ascultă-mă. Te rog să te calmezi, ştiu că nu este uşor şi te simţi devastat de situaţie. Te pot ajuta şi te rog să mă laşi să o fac.

– Sunt într-un blestemat de coşmar. Doamne, vreau să mă trezesc odată! Îmi tot repetam până m-am prăbuşit în genunchi şi am început să plâng.

Atunci a venit Patrick şi s-a aşezat lângă mine, m-a îmbrăţişat şi mi-a spus că îmi înţelege durerea şi confuzia. Îmi tot spunea să mă calmez şi să îl ascult. Îmi promitea că mă voi simţi mai bine după ce l-aş fi lăsat să îmi povestească ce s-a întâmplat cu Judith şi de ce eu nu ştiam nimic despre asta.

Deşi consideram că nu trăiesc realitatea, tot ce simţeam era extrem de real, iar compasiunea lui Patrick faţă de mine accentua lucrul acesta din ce în ce mai mult. Până la urmă nu am avut de ales şi l-am lăsat pe Patrick să vorbească după ce a reuşit să mă calmeze atât cât a fost nevoie să îl pot asculta.

– Pentru a fi mai uşor, am nevoie ca tu să asculţi tot ce am de spus. Îmi poţi promite asta?

– Îţi promit că o să încerc...

– Bine. În primul rând vreau să îţi explic de ce nu ştii nimic din cele întâmplate. Când Judith a decedat, ai suferit o traumă puternică care te-a afectat foarte tare. Nu este prima dată când trăieşti episodul ăsta. Uneori te trezeşti în trecut şi trăieşti o realitate alternativă, care este doar în capul tău. Medicii au spus că nu poţi accepta moartea lui Judith iar asta ţi-a adus o

problemă psihică severă. Uneori se întâmplă să retrăiești ziua în care Judith a murit.

Cuvintele lui Patrick sunau ca o trezire în capul meu. Durerea interioară pe care o simțeam era de neimaginat, iar ceea ce spunea Patrick părea adevărul. Chiar dacă era un adevăr crunt și de necrezut, era mult mai credibil decât ceea ce trăisem eu în ultimele zile.

Nu a fost ușor să îl ascult, însă îmi doream să aflu tot ce avea de spus. Printre durerea pe care o simțeam că o văzusem pe Judith decedată și incapacitatea de a conștientiza cu adevărat cele întâmplate, am reușit să îmi păstrez cumpătul și l-am ascultat pe Patrick până la final.

După spusele lui, m-am căsătorit cu Judith pe 7 august 1999, pe 8 august am primit cadou o locuință de la Evans și în aceeași zi am mers să o vedem la insistența lui Judith. Ea a fost foarte încântată și s-a îndrăgostit de acea casă din clipa în care a văzut-o, eu însă, nu eram de acord să o păstrăm, iar asta a dus la o ceartă între mine și Judith în timp ce ne aflam în casa primită cadou de la Evans. Judith s-a supărat foarte tare și a plecat singură cu mașina, lăsându-mă în urmă. Am sunat-o insistent, însă nu mi-a răspuns și mi-a transmis printr-un mesaj că nu dorește să mai discute în zadar cu mine. Acela a fost ultimul mesaj pe care mi l-a trimis înainte să se întâmple tragedia. Soția mea a decedat în urma unui accident rutier în New Orleans.

După accident am fost devastat de durere considerând că a fost vina mea. Am început să consum alcool și am intrat în depresie severă. Am fost o legumă câteva luni bune dezvoltând o traumă care mi-a afectat întreaga mea viață Nu era prima dată când retrăiam acea zi în care soția mea a murit.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, Adam... Dar ăsta este adevărul, și singurul mod prin care te puteam face să crezi ce s-a întâmplat a fost să te aduc aici.

– O, Doamne... Judith a murit din cauza mea. Nu îmi pot ierta asta niciodată, i-am spus sfâșiat de durere în timp ce m-am ridicat și m-am apropiat de mormântul lui Judith.

Lacrimile îmi curgeau fără oprire, iar în suflet simțeam o durere apăsătoare. Simțeam un gol în interior de fiecare dată când citeam numele ei pe acea piatră de mormânt. Îmi treceau zeci de imagini prin minte... Îmi aduceam aminte de cele mai frumoase momente petrecute cu ea. Chipul ei minunat care mă fermeca în fiecare zi zăcea acum ferit de lumina vieții, acoperit de pământul umed și rece.

– Nu te învinovăți, Adam. Trebuie să fii puternic și să te faci bine. Nimeni nu poate schimba cele întâmplate.

– Nu îmi amintesc nimic... Nu îmi amintesc cearta pe care am avut-o, nu îmi amintesc când a plecat, nu știu nimic din toate astea. În capul meu Judith doar a dispărut din acea casă cu câteva ore în urmă. Nu ai idee cum mă face să mă simt uitându-mă acum la mormântul ei.

– Știu, Adam... Nimeni nu ar trebui să treacă prin ce treci tu acum, însă trebuie să încerci să accepți situația și să te gândești că tu ești în viață și trebuie să te faci bine.

– Nu știu cum aș putea să fac asta, Patrick.

– Cu timpul vei reuși. Cred că ți-ar face mai bine să mergem de aici. Poți sta la mine cât timp vrei tu.

– Nu. Vreau să fiu singur. Poți să pleci.

– Nu te las singur, Adam.

– Patrick... Pleacă, te rog.

După ce l-am convins pe Patrick să plece am rămas acolo până la căderea nopții. Aveam nevoie să fiu singur cu soția mea. Sufletul îmi era sfâșiat de durere și îmi doream să mai vorbesc măcar o dată cu ea. Mi-am cerut iertare imaginându-mi că era acolo și mă auzea. Simțeam cea mai mare durere pe care un om o poate simți vreodată. Să pierzi pe cineva drag și să simți că a fost din vina ta, este sfâșietor.

Deși tot ce mi-a spus Patrick și momentul pe care îl trăiam atunci era cât se poate de real, încă aveam o mică speranță ascunsă într-un colț al minții mele că poate nu era nimic adevărat, poate trăiam un coșmar și într-o zi mă voi trezi din el. Îmi doream prea mult ca Judith să fie în viață și îmi era extrem de greu să accept plecarea ei din viața mea.

După lăsarea nopții și câteva mesaje primite de la Patrick în care mă întreba dacă sunt bine, m-am ridicat de lângă mormânt și am plecat spre casă. Când am ajuns în fața blocului am început să îmi amintesc de noaptea nunții noastre, când Judith m-a pus să îi promit că nu o voi mai duce niciodată la un film de dragoste. Cu ochii plini de lacrimi și sufletul spulberat, am continuat să merg spre apartament. Amintirile nu încetau să se oprească, iar sentimentul de vinovăție și disperare începeau să se accentueze. Când am intrat în casă am fost devastat de durere. Am început să îmi amintesc toate clipele petrecute împreună cu ea și mă uitam în fiecare cameră de parcă ar fi fost încă acolo. Era mai rău ca în cimitir. O simțeam, dar nu o puteam vedea sau atinge. Era mai bine dacă plecam de acolo, însă nu am făcut-o. Consideram că Judith murise din cauza mea și voiam să mă pedepsesc. Am rămas în sufragerie, pe canapea, și mi-am plâns de milă până am adormit.

A doua zi când am deschis ochii, am simțit o durere cumplită de cap, iar realitatea pe care o descoperisem cu câteva

ore înainte mă lovea din nou cu putere. Mă simțeam ca atunci când ai un coșmar oribil și când te trezești simți pentru câteva secunde tot ce s-a întâmplat în acel vis, doar că la mine acele secunde nu mai încetau să se oprească.

Nu a durat mult până ce agitația a început să îmi invadeze tot corpul. Mă luptam cu propria mea minte. Îmi era greu să accept că Judith murise, însă umbra de rațiune pe care o mai aveam în acel moment îmi sugera că Patrick a avut dreptate. Judith a murit și eu trebuia să accept asta.

Mă simțeam devastat de situație și aveam nevoie de ajutor, așa că am apelat la cel mai vechi și clasic sprijin de care majoritatea oamenilor se agață când au probleme.

Aveam un fel de mini bar pe care l-am construit pentru musafiri, și când spun construit, mă refer la faptul că am luat câteva sticle de whisky și le-am pus în vitrina din sufragerie. Nu am stat prea mult pe gânduri și am luat o sticlă de acolo, m-am trântit înapoi pe canapea și am început să beau. Ultimul detaliu pe care mi-l amintesc înainte să fi căzut în somnul adânc al beției, este că am stors și ultima picătură din sticla de whisky care m-a lăsat inconștient câteva ore bune.

– Adam! Trezește-te, Adam!

Când am deschis ochii, l-am văzut pe Patrick. Stătea în genunchi în fața canapelei și trăgea de mine cu intenția de a mă trezi. Încă eram amețit din cauza excesului de alcool și mi-a luat câteva secunde bune să reacționez.

– Oprește-te, sunt treaz, sunt treaz. I-am răspuns cu o voce muribundă, de parcă mă aflam pe patul de moarte.

– Te-am sunat de zeci de ori și nu mi-ai răspuns. Mi-am făcut griji. Ușa era descuiată și am intrat.

– Mă simt îngrozitor.

– La cât whisky a mai rămas în sticla aia, cred și eu că te simți îngrozitor.

– Mai adu una. Hai să sărbătorim.

– Să sărbătorim ce?

– Cum ce? Ziua în care mi-am descoperit demența.

– Încetează, Adam.

– De ce? Nu tu ești ăla care mi-a spus că sunt nebun?

– Ți-am spus că ai o problema psihică, vindecabilă, nu că ești nebun.

– Da, mă rog...

– Până nu depășești din nou momentul asta, nu te voi mai lasă niciodată singur.

– Știi ce, Patrick? Nu am nevoie de baby sitter. Mă descurc și singur.

– Dacă crezi că am de gând să îmi las cel mai bun prieten să

se autodistrugă, te înșeli.

– Nu îmi pasă ce ai tu de gând să faci. Viața mea este distrusă, oricum.

– Dacă nu îți pasă de ce cred eu, atunci gândește-te ce și-ar fi dorit Judith.

– Să trăiască, asta și-ar fi dorit Judith, să fie în viață.

– Nu poți schimba ce s-a întâmplat, Adam.

– Nici măcar nu îmi amintesc ce s-a întâmplat. Nu ai idee cum mă simt.

– Ai dreptate, nu știu exact ce simți, dar știu că ești cel mai bun prieten al meu și vreau să te ajut să treci peste asta.

– Habar nu...

– Nu accept refuzul.

După ce m-a întrerupt, m-am uitat în ochii lui și am oftat puternic. Am rămas câteva secunde în liniște, fără ca unul din noi să mai spună ceva. Patrick se uita la mine cu o privire hotărâtă care mi-a dat de înțeles că orice i-aș fi spus, nu ar fi funcționat. În cele din urmă am renunțat la comportamentul meu determinat în mare parte de consumul de alcoolul și am încetat să îl mai contrazic pe Patrick.

– Se pare că nu am de ales, i-am răspuns, în cele din urmă.

– Te-ai prins, a afirmat cu zâmbetul pe buze, făcându-mi din ochi.

– Și... Ce ai de gând să faci? Să te muți la mine?

– Dacă de asta este nevoie, da.

– Ok, dacă te-ai oferit să mă dădăcești, adu-mi te rog un pahar cu apă. Simt că îmi explodează capul.

Am rămas în casă cu Patrick câteva ore bune, timp în care am început să îmi revin din ce în ce mai mult. La un moment dat i-am spus că vreau să ies. Aveam nevoie de o gură de aer și m-am hotărât să fac câțiva pași pe afară. Patrick s-a oferit să meargă cu mine, însă i-am spus că doream să fiu singur. I-am promis că nu voi mai pune gura pe alcool și l-am convins să mă lase singur.

Ne-am ridicat de pe canapea și ne-am îndreptat spre ușa de la ieșire din apartament. Patrick era în fața mea, și când a ajuns în dreptul ușii, s-a aplecat să ridice ceva de jos.

– Uite! L-am găsit acum, în fața ușii.

Era un plic ca oricare altul. Probabil o factură, m-am gândit.

– Habar nu am cum a ajuns acolo.

– Probabil l-a strecurat poștașul pe sub ușa, mi-a spus Patrick.

– Da, posibil.

L-am luat și l-am băgat în buzunar, dar mi s-a părut ciudat că era în fața ușii și nu în cutia poștală. Poate l-a lăsat altcineva

aici, m-am gândit. În orice caz nu voiam să îl deschid de față cu Patrick. M-am prefăcut că nu îmi pasă și am ieșit din apartament.

– Unde vrei să te duci?

– Stai liniștit, Patrick. Nu voi face nici o prostie. Vreau doar să mă plimb și atât.

– Ok, prietene. Am încredere în tine, dar să nu mă faci să îmi pară rău.

– Promit.

L-am salutat pe Patrick și am luat-o pe jos pe drumul pe care îl frecventam împreună cu Judith. După câteva minute de mers, am scos plicul din buzunar și l-am desfăcut. Ceea ce am citit pe acea foaie avea ori să mă salveze ori să mă distrugă cu totul.

„Nu crede nimic din ce ți s-a spus. Judith este în viață."

A.E.

Am rămas șocat de cuvintele pe care le citeam pe acea bucata de hartie. Inițialele A.E. mă duceau cu gândul la o singură persoană, Adam Evans. Eram sigur că el mi-a trimis acel plic și că știa cu adevărat ce s-a întâmplat de fapt. Nu conta că nu puteam dovedi asta, dar știam un singur lucru. Cineva a vrut ori să își bată joc de mine, ori să mă ajute. Am ales să cred a doua variantă, căci pentru mine, moartea lui Judith și faptul că eu nu îmi aminteam nimic în legătură cu asta, nu aveau niciun sens. Eram nebun? Poate că da, dar nu aveam de gând să renunț, mai ales după ce am primit acel mesaj. Acea speranță ascunsă într-un colț al minții mele a decis să iasă la suprafață și să îmi spună că am avut dreptate. Judith nu era moartă iar eu trebuia să o găsesc. Cu toate că puteam să mă gândesc că nu eram în cele mai bune condiții psihice, iar acel mesaj putea fi un alt indiciu al nebuniei mele pe care o dezvoltasem în urma pierderii lui Judith, am ales să mă agăț de acea mică speranță și să cred acel mesaj.

Consideram că era soluția cea mai bună pentru mine. Nu voiam să accept că Judith era moartă. Am lăsat la o parte toate întrebările la care nu aveam nici un răspuns și m-am concentrat pe ultimele mele trăiri cu Judith. Soția mea dispăruse în Eden Isle, din casa pe care Evans ne-a făcut-o cadou de nuntă. Atât conta pentru mine în acel moment. Am refuzat să mai vorbesc cu Patrick sau cu oricine altcineva care ar fi putut să mă tragă înapoi din realitatea pe care eu alesesem să o cred și am pornit spre Eden Isle.

Patrick, știu că ți-am spus că poți avea incredere in mine, și nu am mințit. Doar că ... nu pot să fac asta, nu aici. Am

nevoie de timp și vreau să fiu singur, să plec cât mai departe de trecutul meu. Îți mulțumesc pentru că m-ai ajutat să înțeleg ce s-a întâmplat cu mine. Am hotărât să plec din oraș. Vreau să stau cât mai departe de toate lucrurile care au legătură cu Judith. Voi fi bine.

Câteva ore mai târziu mă aflam deja în Eden Isle. Era trecut de miezul nopții și mă apropiam de casa în care soția mea dispăruse. Nu știam exact ce să caut sau ce să fac, însă știam doar un singur lucru. Trebuia să o găsesc pe Judith. Când am ajuns în curte am coborât repede din mașină și m-am dus în dormitorul pe care l-a ales Judith. M-am uitat prin toate lucrurile pe care le aveam cu noi. Dacă într-adevăr Judith a murit cu trei ani urmă cum era posibil ca toate lucrurile ei să fie cu mine? Să fi luat eu toate acele lucruri? Să îmi fi imaginat eu totul? Părea o nebunie și nu puteam să cred că puteam fi atât de nebun. Trebuia să existe o explicație și singurul care părea să știe ceva era Evans, dar nu aveam nici cea mai mică idee cum aș fi putut să dau de el.

Am început să caut indicii prin casă. Speram să găsesc pe undeva un număr de telefon sau o adresă unde l-aș fi putut contacta pe omul misterios pe care îl consideram vinovat pentru tot ce mi se întâmpla. Trecuseră deja câteva ore de când cercetam în fiecare cameră fără să găsesc nimic. M-am dus încă o dată în baie și am încercat să mă gândesc cum ar fi putut să dispară Judith dintr-o dată de acolo. Frustrarea începea să mă doboare și faptul că nu reușeam să găsesc nici o explicație logică mă înfuria la culme. M-am enervat atât de tare încât am început să sparg tot ce era prin baie. Aruncam de pereți tot ce prindeam la mână.

Șocant a fost momentul când am spart oglinda și am văzut în spatele ei o gaură în perete în care se afla o videocameră. Nu îmi venea să cred ce îmi vedeau ochii. După câteva secunde bune în care am rămas blocat uitându-mă la acea cameră de parcă o văzusem pe Judith însăși, am pus mâna pe ea și m-am uitat să văd dacă nu cumva a filmat în tot acest timp. Era șansa mea să văd cu adevărat ce s-a întâmplat. Din păcate nu am găsit niciun card de memorie, însă faptul că am găsit-o acolo m-a făcut să îmi dau seama că cineva ne-a spionat de cand am ajuns aici. Nu puteam să mă gândesc decât la o singură persoană, Adam Evans. Brusc a început să circule în mintea mea ideea că Judith ar fi putut fi răpită și că tot ce am trăit până acum mi-a fost înscenat. Oare să fi fost drogat? Oare am fost răpit de extratereștri? Oare am fost supus unui experiment?

Erau întrebări ciudate pe care mi le puneam singur și la care

nu aveam oricum nici un răspuns, dar faptul că am găsit acea videocameră în perete mi-a alimentat speranța și începeam să cred din ce în ce mai mult că într-un fel sau altul am fost înșelat și că Judith a fost răpită.

Am început să mă gândesc din nou la cum s-a întâmplat și mi-am dat seama că răpitorul trebuia să se afle în casă, ascuns, și după ce a răpit-o pe Judith și-a șters urmele reușind să scape pe o altă ieșire de care nu eram conștient că există. Trebuia să fie aproape, căci nu a durat mult de când am auzit-o pe Judith țipând și până am intrat eu în baie.

M-am gândit că în camera de alături aș fi putut găsi ceva. Am început să mut tot ce era în acea cameră căutând o cale de acces. Când am ajuns la bibliotecă mi-am dat seama că acolo era ceva în neregulă. Mobilierul era în totalitate prins de perete și nu reușeam să îl mișc nici măcar un milimetru. După câteva încercări eșuate, m-am enervat și am început să dau jos toate cărțile din el până a rămas o singură carte în picioare. Atunci am descoperit că acea carte era de fapt un mâner care, odată acționat, a permis deplasarea părții din mijloc a bibliotecii. Era o ușă ascunsă.

Nu am stat pe gânduri și am intrat repede înăuntru. Era o încăpere foarte îngustă care părea că nu ducea nicăieri. Trebuia să existe ceva acolo, nu avea cum să fie doar atât, așa că am aprins lanterna de la telefon și m-am uitat peste tot în jurul meu. Am găsit un întrerupător poziționat în partea superioară a încăperii și atunci mi-am dat seama că mă aflam într-un lift.

După ce am apăsat acel buton am început să cobor foarte încet. Liftul era construit în așa fel încât să nu se audă aproape nici un zgomot. *Perfect pentru a intra în casă fără să fii auzit*, mi-am spus în gând. În timp ce coboram simțeam că trăiesc cele mai lungi secunde din viața mea. Mă agățam de posibilitatea că poate Judith încă se afla în casă.

După ce s-a oprit liftul, am îndreptat lanterna spre camera în care speram să o găsesc pe soția mea. Am îndreptat lumina lanternei în toate direcțiile și atunci mi-am dat seama că nu mă aflam într-o cameră, ci într-un fel de tunel. Nu erau decât pereți în stânga și în dreapta. Am început să merg înainte fără să știu unde ar putea duce acel traseu. Era destul de lung încât la un moment dat aveam impresia că nu se mai termină. Într-un final am început să văd un perete în fața mea, iar pe acel perete se afla o scară de metal. Am început să urc până am dat de un capac infernal de greu. M-am chinuit câteva minute bune să îl mișc încât să pot ieși de acolo.

După ce am trecut de ultima treaptă și m-am văzut afară, am observat că mă aflam la marginea râului de lângă casă. Puțin

mai în spate am zărit o punte de lemn de care puteai să legi o barcă. Atunci mi-am dat seama că Judith fusese răpită cu adevărat, iar răpitorul reușise să scape cu o barcă.

Mă aflam într-un punct critic și nu știam exact ce să fac. În capul meu erau zeci de întrebări la care nu găseam răspuns. În interiorul meu duceam o bătălie între ce credeam eu și ce mi s-a spus când m-am întors în Lafayette. *Oare sunt nebun? Sau mi s-a înscenat totul?* Mă întrebam într-una, aflându-mă pe culmele disperării. În capul și inima mea Judith era în viață, dar răpită, însă ochii mei au văzut-o zăcând într-un cimitir. Cu toate acestea, dragostea pe care i-o purtam și dorința de-a strânge-o din nou în brațe m-au făcut să cred în continuare că nu era moartă.

Mă aflam în punctul în care nu știam ce să fac mai departe. După câteva zeci de minute de gândire, în timp ce mă aflam la marginea răului, am decis să îl contactez din nou pe șerif. Nu conta că mă considera nebun, de data aceasta aveam probe.

– Domnule șerif, sunt Adam Griffin. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

– Ce s-a întâmplat?

I-am explicat că am găsit probe în legătură cu dispariția soției mele. L-am rugat să lase la o parte cele întâmplate la primul meu apel și i-am spus că situația este critică și cât se poate de adevărată și că aveam disperată nevoie de ajutorul lui.

– Domnule Griffin, este 4 dimineața. Dacă mă faceți să vin din nou pentru nimic, veți avea mari probleme.

– Vă asigur că vă veți schimba părerea după ce vă voi arăta ce am descoperit. Vă rog, grăbiți-vă.

După ce l-am convins și mi-a spus că va sosi imediat, m-am întors în curtea casei așteptându-l. Jumătate de oră mai târziu l-am văzut pe șerif intrând în curte. De data aceasta era singur.

– Vă ascult, domnule Griffin. Ce ați descoperit?

– Mai bine vă arăt. Urmați-mă.

Am intrat împreună repede în casă și am urcat la etaj. I-am arătat camera de filmat din spatele oglinzii și tunelul pe unde răpitorul a reușit să între în casă și să o răpească pe Judith. Acum aveam probe și o teorie reală despre cum a reușit individul să intre în casă, să o răpească pe Judith și să scape imediat fără să lase nici o urmă.

– Se pare că nu m-ați chemat degeaba.

– Vă rog, trebuie să o găsim pe soția mea.

– Trebuie să mergeți cu mine la secție să dați o declarație și să îmi spuneți exact ce s-a întâmplat. Am nevoie și de datele soției dumneavoastră. Voi chema imediat o echipă de investigații să caute probe.

– Haideți să mergem!

În sfârșit poliția era de partea mea, iar eu mă simțeam din ce în ce mai încrezător. Când am ajuns la secție, i-am spus tot ce s-a întâmplat de când am ajuns în Eden Isle până când Judith a dispărut. Am evitat să îi spun că m-am întors în Lafayette și că soția mea se afla într-un cimitir. Nu aveam încredere în nimeni și nimic și nu puteam să risc sugerându-i că mi s-a înscenat totul. Să fim serioși, cine m-ar fi crezut? Nici eu nu știam ce să cred cu adevărat și parcă trăiam două realități diferite.

După ce i-am spus totul și i-am dat datele soției mele, șeriful a început investigația. A trimis câțiva experți la locul răpirii și se pregătea să folosească datele despre soția mea pentru a anunța presa și a divulga informații și poze prin toată localitatea. Era procedura standard în cazul răpirii unei persoane.

– Sunt sigur că Evans are o legătură cu răpirea soției mele, i-am spus șerifului.

– Ne-am gândit și la posibilitatea aceasta, tocmai de aceea am informat biroul de investigații să caute această persoană.

– Sper din tot sufletul să o găsiți pe Judith și să fie teafără. Nu vreau să îmi imaginez prin ce trece, mă simt copleșit de durere.

– Vă înțeleg domnule Griffin, și vă promit că facem tot ce ne stă în putință să o găsim pe soția dumneavoastră.

În momentul acela a intrat un agent în biroul șerifului.

– Șerifule, avem o problemă.

– Ce s-a întâmplat?

– Mai bine veniți cu mine să vă arăt.

– Scuzați-mă un moment, domnule Griffin.

După scurta conversație între șerif și agentul care abia intrase pe ușă, am rămas câteva minute singur în biroul șerifului. Mă gândeam dacă nu cumva era vorba despre Judith și am început să mă simt din ce în ce mai agitat. La scurt timp, l-am văzut din nou pe șerif intrând în birou. Puteam citi pe fața lui că ce a aflat nu i-a picat bine. Simțeam că este extrem de deranjat. S-a așezat la birou, și după câteva secunde bune în care s-a uitat la mine cu o furie abia reținută, fără să scoată o vorbă, l-am întrebat ce s-a întâmplat.

– Este vorba despre Judith?

– Domnule Griffin, sunteți arestat.

– Poftim?

Capitolul 4

Terapia

Imediat după ce şeriful mi-a spus că sunt arestat, au intrat încă doi agenţi în birou şi au încercat să mă încătuşeze. După ce m-au ridicat de pe scaun, m-am opus arestării cerând o explicaţie.

– V-am spus că dacă veţi mai solicita serviciile poliţiei fără nici un motiv, veţi avea probleme.

– Fără motiv? Nu înţeleg!

– Nu ştiu ce se întâmplă cu dumneavoastră, dar nu numai că aţi ignorat avertismentul meu când m-aţi chemat prima dată, ci m-aţi şi sfidat.

– Nu ştiu despre ce vorbiţi!

– Nu pot să cred cât tupeu aveţi. Aţi inventat toată povestea asta cu răpirea şi ne-aţi făcut să vă credem după ce aţi creat scenariul perfect cu ajutorul traseului ascuns în casa dumneavoastră.

– Nu am inventat nimic! Cum puteţi spune asta?

– Soţia dumneavoastră a decedat în urmă cu trei ani într-un accident rutier. Chiar credeaţi că nu vom afla asta în momentul când am început să facem cercetări? Cum v-a trecut prin minte să faceţi aşa ceva?

După ce am auzit cuvintele şerifului care îmi străpungeau inima ca o săgeată ascuţită, am început să mă agit şi să insist pe faptul că nu era nimic adevărat, că totul mi-a fost cumva înscenat şi că soţia mea era încă în viaţă pe undeva. Durerea şi frica pe care o simţeam în momentul acela m-au făcut să înnebunesc.

– Arestaţi-l şi băgaţi-l într-o celulă. Acum!

În timp ce se apropiau de mine cei doi agenţi, m-am împins cu putere în ei şi am reuşit să ajung la uşă. Am deschis-o şi am luat-o la fugă spre ieşire. Şeriful striga în gura mare „Opriţi-l! Arestaţi-l!" iar eu fugeam cât de tare puteam încercând să scap de arest. În mintea mea se formase ideea incontestabilă că totul mi-a fost înscenat şi că nu o puteam abandona pe Judith lăsându-mă arestat.

Când am ajuns aproape de uşa de la ieşire, am simţit o lovitură puternică în spate şi am căzut cu faţa la podea. Nici după ce m-am aflat căzut pe jos nu m-am dat bătut. Am

încercat din răsputeri să mă eliberez de agentul care încerca în mod disperat să mă încătușeze. Voiam neapărat să scap de acolo. Faptul că aș fi putut fi închis neputând să o salvez pe Judith mă îngrozea.

După câteva secunde bune în care l-am înfruntat pe agentul de poliție, am reușit să mă ridic de jos și am luat-o din nou la fugă, însă din nou mi-a fost stopată fuga, de data aceasta cu un dispozitiv de electrocutare.

Viața mea se transformase într-un infern. Cu câteva zile în urmă eram împreună cu Judith, bucurându-ne de proaspătul nostru mariaj, iar deodată totul a fost spulberat. Judith a dispărut fără urmă din acea blestemată de casă, dar s-a dovedit că totul a fost în capul meu și că de fapt, soția mea a murit cu trei ani în urma unui accident, iar pentru că nu am vrut să cred asta nici când am văzut cu ochii mei mormântul lui Judith, am ajuns în arestul poliției.

Îmi era foarte greu să cred că un om poate să inventeze totul și să nu își mai aducă aminte. Cum puteam să cred în totalitate că ăla era adevărul? În capul meu Judith dispăruse cu doar câteva zile în urmă, iar eu trebuia să o găsesc.

După ce am fost lăsat inconștient în secția de poliție, m-am trezit ceva mai târziu cu o durere de spate insuportabilă. Nu știam dacă de la electroșoc sau de la lovitura pe care agentul mi-a aplicat-o când a sărit pe mine, însă mă durea îngrozitor.

Eram întins pe un pat, într-o cameră goală, fără geamuri și complet albă. Nu știam unde mă aflam, așa că am coborât din pat și m-am îndreptat spre ușa de la ieșire. Când am ieșit din cameră, am dat de un hol cu alte zeci de camere asemănătoare pe ambele părți. La capătul holului se afla o ușă mare, spre care m-am îndreptat ușor încercând să nu mă fac auzit. Nu știam exact unde mă aflam, însă din cauza circumstanțelor în care am rămas inconștient mă așteptam să fiu închis într-o celulă, nicidecum să mă trezesc într-o cameră goală fără să fiu supravegheat. În timp ce mă apropiam de ușa de la capătul holului am început să aud gălăgie. Nu am îndrăznit să intru din prima și m-am oprit lângă ușă uitându-mă prin cele două geamuri care erau imprimate pe ușă.

Era multă lume și multă gălăgie. Mi-am dat seama imediat că mă aflam într-un spital de psihiatrie. Persoanele din acea încăpere din spatele ușii nu erau tocmai normale. Unii râdeau, alții țipau, în timp ce câțiva stăteau așezați la mese ocupându-și timpul cu diferite activități. Printre ei puteam să observ asistenți medicali care încercau să îi potolească pe cei mai gălăgioși. După ceva timp am decis să îmi fac și eu intrarea în

scenă și am deschis ușa. Am făcut câțiva pași crezând că cineva va observa prezența mea și că va veni să îmi vorbească, însă totul a continuat fără să se întâmple nimic, parcă nici nu existam printre ei. Mă uitam în toate părțile și treceam pe lângă asistenți fără să mă bage cineva în seamă. Fiecare dintre ei era concentrat să potolească pacienții gălăgioși. *Aș putea să profit de situația asta și să scap de aici*, mi-am spus în timp ce mă îndreptam spre peretele din dreapta încăperii pe care scria EXIT urmat de o săgeată la dreapta. Când am văzut că sunt din ce în ce mai aproape și nimeni nu îmi spune nimic, am început să măresc pasul. După ce am făcut primul pas pe acel hol prin care aș fi putut ieși de acolo, am dat nas în nas cu un gardian.

– Înapoi, țăcănitule!

Nu știu ce m-a surprins cel mai mult. Faptul că am dat nas în nas cu un gardian, sau că m-a făcut nebun? În orice caz, am rămas nemișcat și mă uitam nedumerit în ochii lui.

– Alo! Nu ai auzit ce ți-am spus? Pleacă de aici!

– Nu îmi pasă cine ești tu aici, dar nu îți permit să îmi vorbești așa, nemernicule! i-am răspuns pe un ton agresiv și amenințător.

A rămas atât de uimit de ce i-am spus încât a început să se bâlbâie cerându-și scuze.

– Iertați-mă, am crezut că...

– Că sunt nebun?

– Da... Îmi pare rău.

– Chiar dacă aș fi nebun, nu ai dreptul să vorbești așa.

În momentul acela am simțit o mână pe umăr și m-am întors.

– Vrei deja să pleci, Adam?

Era un bărbat în vârstă, fără păr în cap și cu o barbă scurtă și albă. Halatul pe care îl purta avea imprimat pe piept, Dr. Hector.

– Cine ar vrea să rămână aici, doctore?

– Mă bucur să văd că putem avea o conversație.

– Ascultați-mă, dr.Hector. Eu nu am ce să caut aici, este o greșeală.

– Nu așa spun toți? Urmează-mă, te rog.

– Nu merg nicăieri!

– Adam, îți sugerez să nu faci această situație să devină una dificilă. Dacă nu cooperezi, va trebui să îl rog pe gardian să te imobilizeze.

– Deci sunt prizonier aici?

– Urmează-mă, te rog, și îți spun mai multe.

Se pare că eram prizonier în acel spital de nebuni și cine știe când naiba puteam ieși de acolo. Nu am avut ce să fac și l-am

urmat pe doctor în biroul său.

– Domnule doctor, trebuie să înțelegeți că nu sunt bolnav. Nu am nevoie să fiu închis aici, sunt perfect normal.

– Asta doar eu voi decide, după ce îmi vei povesti cum ai ajuns în situația asta.

În momentul acela mi-am dat seama că doctorul încerca să mă examineze și să își dea seama dacă într-adevăr aveam probleme psihice. Probabil a fost pus la curent de poliție despre ce s-a întâmplat cu mine. Puteam să-i spun adevărul și tot ce credeam eu despre tot ce mi s-a întâmplat în ultimele zile, sau puteam să mint și să recunosc că am vrut să fac o farsă poliției și că totul a fost o invenție. Dacă i-aș fi spus a doua variantă probabil ar fi considerat că locul meu nu era acolo și m-ar fi trimis la închisoare. Nu puteam să risc să ajung după gratii și am luat decizia să îi spun adevărul, chiar dacă m-ar fi considerat nebun. Nu îmi păsa de nimic căci în sufletul și mintea mea, Judith era în viață. Nu puteam să accept că totul se întâmpla în capul meu. Trebuia să fie ceva la mijloc și nu voiam să mă dau bătut până nu descopeream ce s-a întâmplat cu adevărat.

– Trebuie să renunți la teoria asta. Soția ta a decedat acum trei ani. Ai văzut până și mormântul ei. Nici asta nu te-a convins că ceea ce crezi se află doar în capul tău?

– Cum aș putea? Puneți-vă în locul meu. Ați crede acest adevăr, fără să vă amintiți nimic?

– Atunci spune-mi cum este posibil ca toată lumea să fie împotriva ta. Sunt oameni pe care abia i-ai cunoscut. Și ei fac parte din înscenarea asta pe care o crezi?

– Nu știu, doctore, dar sunt sigur că ceva s-a întâmplat. Cu câteva zile în urmă eram cu soția mea în acea casă. Totul a fost real. Nu se poate să îmi fi închipuit.

– Trebuie să înțelegi că tragedia în urma căreia soția ta a decedat este reală. Ai suferit o traumă severă și te-ai îmbolnăvit. Problema ta este una de natură psihică, iar varianta pe care tu o crezi este doar în capul tău. Ți-am verificat fișa medicală și se pare ca într-adevăr te afli intr-o condiție destul de precară.

– La tot ce mi s-a întâmplat în ultimul timp, falsificarea fișei medicale mi se pare o joacă de copii.

– Încetează cu aceasta teorie, Adam. Nu vrea nimeni să te păcalească. Singurul care o face ești tu.

– Nu are rost să continuăm această conversație. Nimeni nu mă crede.

– Adam, știu că e dureros și că ești derutat. Oricine ar reacționa la fel, în cazul tău. Dar trebuie să te gândești că ceea

ce crezi tu, nu este posibil. Mintea omului este extraordinar de complexă, iar când aceasta nu mai funcționează cum trebuie, repercursiunile pot fi dezastruoase. Oamenii înnebunesc, uită lucruri, își imaginează lucruri, au halucinații și lista poate continua.

– Vrei să spui ca trebuie să mă împac cu ideea ca sunt nebun? Că tot ce cred și am experimentat este doar în mintea mea?

– Trebuie să înțelegi că ai fost adus aici de poliție. Practic, ești arestat. Și până nu vei coopera cu mine să scapi de această problemă pe care o ai, nu pot să te las în libertate.

– Vreau să plec de aici cât mai repede posibil, doctore.

– Asta depinde doar de tine, Adam.

– Ce trebuie să fac?

– Să te implici. Vreau să încercăm un program de terapie, care s-a dovedit a avea succes în cazuri similare. Încercăm să deblocăm mintea care este setată pe acest eveniment, și încetul cu încetul să acceptăm realitatea.

– Cum aș...

– Oprește-te! Conversația noastră s-a încheiat. Gândește-te doar la ce ți-am spus, iar mâine stăm din nou de vorbă.

Doctorul își făcea meseria dorind să mă ajute să depășesc această traumă, iar eu nu știam ce să cred. Cuvintele lui aveau sens, însă durerea pe care lipsa lui Judith mi-o provoca, mă împingea din ce în ce mai tare să mă agăț de acea realitate pe care doctorul o considera o invenție a minții mele. Trăiam o viață pe care nu o recunoșteam și îmi era foarte greu să accept moartea lui Judith.

După ce am plecat din biroul doctorului Hector, m-am așezat la o masă goală din încăperea unde toți pacienții erau adunați și își manifestau fericirea în diferite feluri. Nu am rămas mult acolo. Gălăgia mă scotea din sărite și m-am întors în camera mea. Simțeam frică, furie, neînțelegere și disperare, toate la un loc. Oare chiar am înnebunit? O întrebare care îmi făcea de fiecare dată să bată inima cu putere. Eram îngrozit de situație și nu știam ce să cred cu adevărat. Jumătate din mine accepta posibilitatea ca Judith să fie decedată, iar cealaltă jumătate striga neîncetat că nu trebuie să cred nimic și că Judith a dispărut din casa domnului Evans în acea seară. Dacă totul era în capul meu, de ce mi-a trimis Evans acel mesaj? Sau poate că eu l-am scris și am devenit victima minții mele fragile și bolnave? Am continuat toată ziua cu aceste întrebări în minte, fără să găsesc un răspuns concret. Însă un lucru îmi era clar. Dacă doream să ies cât mai repede de acolo trebuia să accept ce mi-a propus dr.Hector și să îl conving că m-am

vindecat.

A doua zi am avut o altă conversație cu el în care i-am transmis intenția mea de a coopera. I-am spus că mă simt îngrozitor de rău și că această situație mă consumă pe dinăuntru, mă distruge psihic și că doream să scap din această închisoare a minții și să revin la normal. Nu a fost greu să par convingător, până la urmă chiar îmi doream acest lucru. Printre îndoieli și întrebări ale căror răspunsuri nu le găseam, încă speram să se întâmple o minune și să revin la viața mea dinainte. Cea mai mare dorință a mea era să mă trezesc pur și simplu lângă soția mea și să o strâng în brațe, să o simt din nou, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Însă cu trecerea timpului și cu ajutorul doctorului, această dorință începea să se transforme mai mult într-o iluzie.

După câteva zile de terapie, simțeam cum gândurile mele se îndreptau din ce în ce mai mult spre adevărul pe care nu voiam să îl accept. Începeam să cred cu adevărat că Judith a dispărut definitiv din viața mea, iar durerea din sufletul meu creștea într-o măsură de neimaginat. Pe timp de zi eram mai bine, căci nu îmi era permis să stau singur în cameră. Făcea parte din terapia lui Hector, însă pe timp de noapte trăiam un adevărat coșmar. Mă ghemuiam pe jos de durere și disperare. Nu îmi venea să cred că am ajuns să trăiesc acele clipe sfâșietoare.

După câteva săptămâni de agonie și implicare în terapia doctorului Hector, eram pe punctul de a accepta cu adevărat că aveam probleme psihice. Atunci am decis că nu mai voiam să ascund nimănui acea situație și locul unde mă aflam. Simțeam că aveam nevoie de cineva lângă mine și nu puteam apela decât la prietenul meu cel mai bun, Patrick. Am avut o conversație cu el prin telefon explicându-i în ce situație mă aflam. I-am spus unde mă putea găsi și că așteptam vizita lui. Urma să ne vedem a doua zi. Însă după ce am vorbit cu el la telefon, a urmat ceva neașteptat care mi-a distrus tot rezultatul pe care l-am obținut în terapia cu doctorul Hector.

– Adam, ești chemat în sala de vizite. A venit cineva să te vadă, mi-a spus un asistent.

– Cine?

– Nu știu. Știu doar că ai fost chemat.

Surprins că cineva a venit să mă viziteze m-am îndreptam spre sala de vizite. Mă gândeam la cine ar fi putut fi, însă nu aveam nici cea mai mică idee. Când am deschis ușa și am intrat în acea sală, am văzut mai mulți pacienți împreună cu rudele lor care veneau să îi viziteze. Erau toți așezați la mese. M-am uitat în jur încercând să îmi dau seama unde se afla persoana

care mă aștepta pe mine și cine ar putea fi. Câteva clipe mai târziu am înghețat efectiv când l-am văzut. Nu era nimeni altul decât Evans. Au început să îmi tremure picioarele și mă uitam la el de parcă văzusem o fantomă. La un moment dat, a ridicat privirea și m-a observat. Mi-a făcut semn cu mâna și m-a chemat lângă el. M-am îndreptat cu pași lenți spre masa la care se afla, am tras scaunul și m-am așezat în fața lui. Aveam multe întrebări pe care voiam să i le pun, însă una dintre ele mă interesa în mod special. M-am uitat în ochii lui și l-am întrebat.

– Tu mi-ai scris pe acel bilet că Judith este în viață?

– Am impresia că ești supărat pe mine, tinere.

– Răspunde la întrebare, Evans!

– Știu că Judith a dispărut din viața ta, dar nu știu nimic despre acel bilet.

A fost un răspuns care mi-a confirmat faptul că nu el a fost persoana care mi-a trimis acel bilet, asta în cazul în care nu a mințit. Cel mai probabil l-am scris singur, m-am gândit. Dar asta nu însemna că Evans nu avea nici o legătură cu moartea lui Judith. Deși teoretic nu mi-a făcut nici un rău, nu puteam să neg că de când l-am cunoscut pe el viața mea s-a schimbat din ce în ce în mai rău. Până la urmă, casa aceea blestemată i-a adus sfârșitul lui Judith. Să fiu sincer, îl disprețuiam pe Evans.

– Cum m-ai găsit aici?

– Sunt un om cu resurse, Adam. Pot găsi ușor pe oricine.

– Ce vrei?

– Am venit să îți spun că îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

– Mi-ai luat ce am avut mai scump pe lume, nenorocitule! i-am spus în timp ce îl priveam în ochi.

– Îți înțeleg durerea, Adam. Însă adevăratul meu scop nu a fost să îți spun cât de rău îmi pare.

– Spune-mi o dată ce vrei și pleacă de aici. Nu vreau să te mai văd niciodată.

După ce i-am spus asta s-a ridicat de pe scaun și a venit lângă mine. S-a apropiat de urechea mea și mi-a spus în șoaptă.

– Ți-am spus că știu că Judith a dispărut din viața ta, dar nu că a și murit.

După ce am auzit acele cuvinte am început să tremur din toate încheieturile și să simt un gol în stomac. În acel moment Evans s-a îndepărtat de mine și a plecat spre ușa de la ieșire. Dar nu înainte să arunce pe masa o bucată de hârtie. M-am ridicat de pe scaun plin de furie și am strigat la el.

– Ce înseamnă asta, nenorocitule! Ce vrei să spui?

– Citește ce ți-am lăsat, Adam.

„Dacă până mâine nu apari în locul unde a dispărut Judith, nu ai să o mai vezi niciodată în viața ta. Cât despre acel mesaj pe care l-ai găsit în apartament, te-am mințit. Eu l-am scris."

Mesajul lui Evans mi-a distrus orice gram de liniște pe care îl mai aveam în suflet în acea perioadă. Tot rezultatul terapiei mele cu doctorul Hector a fost spulberat după vizita lui Evans. A vrut să își bată joc de mine sau a spus adevărul? Aceasta a fost întrebarea care nu mi-a dat pace toată ziua, iar răspunsul era cât se poate de clar. Trebuia să scap de acolo. Știu că părea o nebunie și că Evans poate a dorit intenționat să îmi facă rău, nu știam de ce, dar era o posibilitate, iar cuvintele *Dacă vrei să o mai vezi pe Judith vreodată* răsunau în capul meu fără oprire. Dacă într-adevăr soția mea era încă în viață? Oricât de ireală părea această teorie nu aveam cum să o ignor. Știam că dacă alegeam să nu îl cred pe Evans și să nu fac nimic, aveam să regret pentru tot restul vieții mele această decizie.

La câteva minute după ce Evans m-a vizitat, am fost chemat în biroul doctorului Hector. Eram agitat și extrem de îngrijorat, însă am încercat să ascund cât de mult am putut asta față de acesta. În nici un caz nu puteam să-i dau de bănuit că aveam probleme.

– Am văzut că te-a vizitat cineva mai devreme.

– Da, am rămas și eu surprins.

– Cine a fost?

Inițial am vrut să îi spun că era o rudă, dar dacă Evans l-a întâlnit deja pe Hector și întrebarea aceea a fost un test? Nu puteam să risc, așa că i-am spus adevărul, sau cel puțin o parte din el.

– Domnul Evans.

– Acel Evans? Despre care mi-ai vorbit la prima noastră ședință?

– Știu, m-a surprins și pe mine vizita lui.

– Și... Ce s-a întâmplat?

– Nimic, doar am discutat și atât.

– Evident că ați discutat. Ce puteați face altceva?

– Dacă vreți să aflați dacă nu cumva am luat-o iar razna din cauza că m-a vizitat omul pe care l-am crezut vinovat de tot ce mi s-a întâmplat și care teoretic făcea parte din înscenarea în care credeam că mă aflu, nu vă faceți griji.

– Sincer să fiu, chiar asta mă interesează să știu.

– Atunci nu aveți motive de îngrijorare, dr.Hector. Am depășit momentul acela. Știu că Judith a decedat în acel accident și că tot crezul meu care a contrazis acest adevăr, a fost

doar în mintea mea. Evans a venit doar să mă vadă și să îmi spună că îi pare rău pentru cele întâmplate.

– În cazul ăsta pot să îți spun că îmi pare rău că nu te-am chemat înainte de vizita lui. Puteai să îi spui chiar tu că peste două zile vei pleca acasă.

– Poftim?

– Ai înregistrat progrese remarcabile în terapie, Adam, și cred că ești pregătit să te bucuri de un nou început.

– Nu pot să cred... În sfârșit pot să ies de aici.

– Mă faci să mă simt prost, Adam. Vrei să spui că nu ți-a plăcut compania mea?

– Nu vreau să te mai văd niciodată, dr.Hector.

– Știu, Adam, și sper să fie așa. Dar va trebui să mai aștepți câteva zile. Am vorbit deja cu șeriful, se lucrează chiar acum la documente, iar în curând vei primi aprobarea.

– Domnule doctor, vă mulțumesc din suflet. Mi-ați salvat viața.

– Cu plăcere, Adam.

Când am ieșit din biroul doctorului Hector, tot entuziasmul și bucuria pe care le-am arătat în acel birou au dispărut de pe chipul meu. Eram pus într-o situație critică și nu știam ce să fac. Evans mi-a spus că dacă vreau să o mai văd pe Judith vreodată trebuie să scap din spital în ziua aia, dar dacă făceam asta pierdeam ocazia să devin un om liber. Cu siguranță puteam fi băgat la închisoare dacă evadam.

Partea proastă a fost că încă eram în programul de terapie și nu aveam voie să intru în cameră. Starea mea începea să se înrăutățească cu fiecare secundă petrecută acolo. Îmi era greu să mă abțin și nu îmi permiteam să fac vreo criză când primisem undă verde să plec de acolo. Aveam disperată nevoie să îmi manifest furia. Mă simțeam ca un vulcan gata să erupă, așa că am mers din nou în biroul lui Hector și am încercat să mă abțin cât de mult am putut.

– Adam, parcă spuneai că nu vrei să mă mai vezi niciodată.

– Asta după ce ies de aici. Până atunci, dumneavoastră sunteți eroul meu.

– De ce am impresia că vrei ceva de la mine?

– M-ați prins.

– Spune-mi.

– Sunt foarte fericit și entuziasmat că în sfârșit voi pleca de aici, doar că... toată agitația asta din salon nu mă lasă să mă bucur. Aș vrea să pot merge în camera mea și să mă bucur în liniște de vestea pe care mi-ați dat-o.

– Ai dreptate, Adam. Nu cred că mai ai nevoie de terapie, oricum vei pleca de aici în curând. Îi spun asistentului să îți

descuie ușa la camera.

I-am mulțumit lui Hector că m-a înțeles și am ieșit din birou. Am așteptat câteva minute până mi s-a deschis ușa la camera și m-am dus direct acolo unde am putut să plâng, să-mi smulg părul din cap și să urlu cu fața băgată în pernă. Da, mă comportam din nou ca un nebun și aveam toate motivele să o fac. Nu puteam să cred ce mi se întâmplă, din nou. Însă după câteva ore de agonie am hotărât că voi evada din acel spital în acea zi, după așezarea nopții.

Cu toate că, dacă mai stăteam două zile fără să fac nimic aș fi fost eliberat legal, nu am putut să îmi scot din cap ce mi-a spus Evans. Până la urmă dorința mea cea mai mare era să o văd pe Judith în viață și poate că Evans nu mințea. Am ales să risc totul și să cred din nou nebunia care m-a făcut să ajung în situația în care mă aflam. După ce s-a liniștit toată lumea și s-a dat stingerea, mi-am făcut curaj și am ieșit din cameră. Odată ajuns în salonul unde pacienții desfășurau diferite activități pe timpul zilei, am putut să îmi dau seama la lumina slabă a becurilor de noapte că nu se afla nimeni în încăpere. Asistenții erau în camera de gardă, iar gardianul probabil stătea ca de obicei în fața ușii de la ieșire. M-am apropiat încet de holul de la ieșire și m-am oprit la colțul peretelui să arunc o privire spre ușă. Gardianul stătea pe scaun citind dintr-o carte. Părea momentul potrivit să îmi pun în aplicare planul, care nu era decât o încercare disperată de a evada. Trebuia să îl dobor neapărat pe gardian. După ce am stat nemișcat câteva secunde bune încercând să îmi fac curaj, am tras aer în piept și am luat-o la fugă spre ușă. Nici bine nu a apucat să ridice gardianul privirea că l-am lovit cu piciorul din toată puterea mea. A fost îngrozitor. Impactul a fost atât de tare încât am putut să îi aud capul cum s-a izbit de ușă. Nu am stat nici o secundă să privesc ce s-a întâmplat cu el și am ieșit din spital. Am început să alerg din toată puterea mea sperând să nu fi comis o crimă ci să îl fi lăsat doar inconștient. Eram dezorientat și speriat. Nu aveam nici bani și eram îmbrăcat în haine de spital. M-am apropiat de un taximetrist și l-am rugat să îmi spună pe unde să o iau ca să ajung la adresa unde se afla acea blestemată de casă. Eram sigur că Evans la locul ăla s-a referit când mi-a spus să merg unde a dispărut Judith. După ce am primit informațiile de la taximetrist, am luat-o din nou la fugă. Am încercat să stau cât mai departe de străzile principale și am luat-o de printre blocuri și străzi mai puțin frecventate. Nu îmi permiteam să fiu văzut de poliție. După câteva zeci de minute de alergat mă aflam în sfârșit în fața porții uriașe în spatele căreia se afla casa lui Evans. Odată ajuns în fața ușii de la intrare, m-am oprit să

îmi trag sufletul. Picioarele îmi tremurau îngrozitor de tare, iar inima îmi bătea să sară din piept. Nu știam ce voi găsi în spatele ușii. Adevărul? Pe Judith? Sau poate nimic. Poate Evans și-a bătut joc de mine și atât. După ce m-am calmat, am început să urc scările de la intrare și am deschis ușa. Totul era așa cum știam, iar faptul că nu puteam să observ nimic decât o liniște apăsătoare, mă îngrozea. Îmi doream cu adevărat ca Evans să nu fi mințit și să descopăr adevărul în acel moment. După ce am intrat în fiecare cameră de la parter, fără să găsesc pe nimeni, am urcat la etaj. Am verificat toate dormitoarele până am ajuns în fața ușii de la baie. După ce am deschis ușa, m-am așteptat să găsesc ceva acolo, însă tot ce puteam vedea era dezastrul pe care îl lăsasem în urmă. Simțeam că am făcut o greșeală teribilă, că am crezut în cuvintele unui nenorocit care a vrut doar să își bată joc de mine. Eram într-o situație disperată. Am evadat dintr-un spital de nebuni rănind foarte serios un om, iar acum mă confruntam din nou cu nebunia care m-a adus în acea situație. Dezamăgit și plin de furie, am ieșit din baie și m-am dus în ultima cameră în care nu intrasem, încăperea unde am descoperit liftul secret. Odată intrat în cameră, am zărit în fața geamului fotoliul pe care Evans stătea nemișcat.

– Mai să fie, ai făcut un dezastru aici, mi-a spus după ce a ridicat privirea spre mine.

– Habar nu ai prin ce am trecut!

– Te înșeli. Știu foarte bine prin ce ai trecut.

– Ce ai vrut să spui când ai spus dacă *vreau să o mai văd vreodată pe Judith*?

– Răbdare, tinere, răbdare. Vei afla răspunsul la toate întrebările tale în curând.

– Îți bați joc de mine?! m-am răstit la el plin de furie.

În momentul acela s-a ridicat de pe fotoliu și a înaintat spre mine fără să scoată o vorbă. Când a ajuns în dreptul meu, mi-a spus să îl urmez și a continuat să meargă spre ieșirea din cameră. M-am întors, și în timp ce mă apropiam de el, mă gândeam la ce naiba era în neregulă cu omul ăla. Aveam sentimentul că avea o legătură importantă cu ceea ce mi s-a întâmplat în tot acest timp, însă nu știam în ce măsură era implicat.

Când a ajuns la capătul holului, s-a oprit lângă scările care duceau spre parter și s-a sprijinit cu brațele de balustradă. Mă aflam la câțiva zeci de centimetri de el când m-am răstit din nou și l-am întrebat ce a vrut să spună când m-a vizitat la spital și ce știa despre Judith?

– Din păcate nu pot să îți răspund la întrebarea aceasta,

tinere Adam, mi-a răspuns stând în aceeași poziție, rezemat de balustradă.

Atunci am simțit cum sentimentele de furie și disperare mi-au invadat tot corpul. L-am prins de haină, l-am întors cu fața spre mine și am țipat cât de tare am putut.

– Îți bați joc de mine, nenorocitule?!

Stătea nemișcat și se uita calm în ochii mei, fără să scoată nici un sunet. Eram turbat de furie, iar atitudinea lui mă enerva din ce în ce mai tare.

– Răspunde-mi naibii o dată! am țipat din nou la el.

Atunci a închis ochii și mi-a zâmbit în față. Nu am rezistat impulsului de furie și m-am pregătit să îl lovesc, însă fix în momentul când eram pregătit să o fac, am auzit în spatele meu o voce care a sunat ca un ecou strigând numele meu.

– Adam!

Era glasul unei femei și puteam să jur că era al ei. Era glasul lui Judith. I-am dat drumul lui Evans și mi-am întors repede privirea în spate. Am rămas câteva secunde neclintit sperând să mă mai aud încă o dată acea voce. Inima a început să bată de parcă voia să sară din piept, iar respirația începea să îmi fie din ce în ce mai greoaie. Simțeam că ceva era în neregulă. Nu a fost un strigăt normal. S-a auzit ca și cum a venit din mintea mea, ca un ecou. Nu avea cum să se fi auzit din acea casă.

– Ai auzit-o, nu? m-a întrebat Evans în timp ce stăteam nemișcat cu spatele la el. Atunci m-am întors și l-am întrebat.

– Ai auzit-o și tu?

– Nu tocmai.

– Cum adică? Atunci de unde știi ce am auzit?

– Pentru că eu sunt tu, iar tu ești eu.

– Ce?

– A sosit momentul să deschizi ochii.

După ce mi-a zis acele cuvinte, m-a apucat de haină și m-a tras spre el, aruncându-mă peste balustradă.

Capitolul 5

Recrudescență

Când am deschis din nou ochii, mi-am dat seama că eram în altă parte, într-un spital. Era totul ciudat, în mintea mea parcă totul s-a petrecut cu o secundă înainte să deschid ochii. După ce mi-am revenit puțin și m-am uitat în jurul meu, am văzut că eram pe patul de spital, conectat la o aparatură medicală. M-am gândit că probabil a fost destul de grav impactul și cine știe câte zile oi fi stat în spital. Am vrut să strig după un asistent, însă intubajul nu îmi permitea. Deși m-am speriat că eram intubat și nu puteam să chem pe nimeni, mi-am amintit de lucrurile groaznice pe care le-am făcut. După rănirea acelui gardian și evadarea mea din spitalul de psihiatrie, cu siguranță eram supravegheat de poliție, și chiar nu voiam să fiu luat la întrebări în momentul ăla. Mă simțeam îngrozitor de slăbit, iar mâinile mele erau atât de slabe și crăpate de parcă eram mort. Simțeam durere în tot corpul și abia puteam să îmi mișc mâinile. La un moment dat, am început să aud zgomot în spatele ușii din camera în care mă aflam. Câteva secunde mai târziu, am văzut mânerul de la ușă lăsându-se în jos. Eram foarte îngrijorat de cine ar fi putut intra pe ușă. Mă gândeam că ar putea fi un agent de poliție care a venit să îmi spună câți ani de inchisoare mă asteaptau după ce ies din spital. Am închis ochii și m-am prefăcut că încă dormeam. Nu eram pregătit să plătesc pentru toate greșelile mele. Mai mult de atât, nu îmi doream să fiu închis. Evans m-a lăsat cu mai multe întrebări decât răspunsuri, după ce m-a aruncat peste acea balustradă. Trebuia neapărat să îl găsesc pe nenorocit. La scurt timp după ce am auzit că a intrat cineva în cameră am auzit glasul unei femei.

– Nu pot în seara asta. Lexi are seara ei liberă și nu am cu cine să las copilul.

Atunci mi-am dat seama că era o asistentă și am deschis ochii. Stătea cu privirea la geam și ținea mâna la ureche, vorbea la telefon. Am lăsat-o să termine conversația, iar când s-a întors spre mine, m-am uitat în ochii ei și am scos un sunet, încercând să-i dau de înțeles că vreau să vorbesc. În momentul acela am auzit-o țipând, după care a pus mâna la gură uitându-se mirată la mine. Nu aveam nici cea mai mică idee de ce asistenta a reacționat așa când m-a văzut, însă după ce s-a

calmat, mi-a vorbit din nou.

– Nu pot să cred, a afirmat în timp ce se uita mirată la mine.

Am ridicat brațul si am arătat cu degetul spre acel tub care mă impiedica să vorbesc.

– Vă rog să-mi iertați reacția de mai devreme. Mă întorc imediat.

Nu știam ce naiba se petrecea însă acea femeie a rămas îngrozită când m-a vazut coștient. Mă simțeam foarte agitat și credeam că o să se întoarcă împreună cu poliția. Am încercat să mă ridic din pat, însă corpul nu mă asculta.

Câteva minute mai târziu am auzit iar zgomote în spatele ușii, după care am văzut-o pe aceeași asistentă intrând, urmată de un bărbat îmbrăcat într-un halat alb. Mi-a spus că este doctorul meu și că va trebui să fiu anesteziat pentru a scăpa de intubație. I-am făcut semn din cap că am înțeles și am așteptat să fiu dus în sala de operație. Faptul că eram intubat și mă simțeam atât de slăbit încât am fost transportat cu o targă până în sala de operație, a început să mă pună serios pe gânduri. Să fi fost atât de gravă căzătura? Mai mult de atât, de ce nu eram supravegheat de poliție? Sau poate că poliția nici nu știa că mă aflam acolo, dar cine m-a adus la spital? Întrebările acestea nu mi-au dat liniște până când am intrat în coma indusă de anestezia generală.

– Cum vă simțiți?

– Ce s-a întâmplat cu mine?

– Ați suferit un accident.

– Știu, i-am răspuns doctorului.

– Știți? Vă amintiți de accident?

– A fost singurul lucru la care m-am gândit după ce am deschis ochii. Cum să uit acea căzătură?

– Căzătură? M-a întrebat doctorul având o privire suspicioasă.

– De ce am impresia că sunt pe punctul de a afla ceva îngrozitor? l-am întrebat.

– Nu vă faceți griji, domnule. Peste câteva zile veți reuși să stați în picioare. Dar tot va trebui să rămâneți în spital câteva zile.

– Dacă nu am nicio problemă gravă, de ce nu pot merge pe picioarele mele. Ce se întâmplă?

– Aveți puțină răbdare. În curând veți pleca de aici pe picioarele dumneavostră.

– Cine m-a adus la spital?

– Ați fost adus de ambulanță.

– Evans a chemat ambulanța?

– Nu știu cine a chemat-o. Eu doar v-am îngrijit.
– Vreau să vă mai întreb ceva, domnule doctor.
– Vă ascult.
– M-a căutat poliția?
– Nu. De ce să vă caute poliția?
– Nu mai contează, e o tâmpenie oricum. Nu vă faceți griji.
– Bine. Dar acum vreau să vă întreb eu ceva.
– Ce?
– Știți cum vă numiți?
– Normal că știu. Ce întrebare este asta?
– Îmi puteți spune numele dumneavoastră?
– Adam Griffin este numele meu.
– Foarte bine, domnule Griffin. V-am verificat memoria, atâta tot. Acum o să ies și peste câteva minute va intra altcineva aici.
– Cine?
– Cineva care vă cunoaște, domnule Griffin.

După ce a plecat doctorul din cameră, nu am putut să nu mă gândesc că ceva ciudat se petrecea. Comportamentul doctorului nu mi s-a părut normal și am simțit pe tot parcursul discuției că a avut ceva de ascuns. Credeam că următoarea persoană care avea să intre in cameră ar putea fi șeriful. Mă simțeam extrem de agitat și îngrijorat, însă nu puteam să fac nimic. Mă simțeam ca o pasăre captivă în colivie.

După vreo zece minute de la conversația cu doctorul care a avut grijă de mine, am auzit din nou pași lângă ușa de la intrare. La un moment dat pașii s-au oprit, dându-mi seama că cineva era în spatele ușii dar ezita să intre. Am așteptat câteva secunde până când am auzit câteva bătăi timide.
– Intră, i-am spus.

În momentul când s-a deschis ușa, am rămas uimit pe cine am văzut. S-a oprit în dreptul ușii și se uita la mine de parcă nu îi venea să creadă ce vedea. *Tatăl lui Patrick?* mi-am spus în gând. Nu îmi venea să cred. *Ce să caute el aici? Să-l fi trimis Patrick, dar de ce? Și de unde a aflat că eram în spital?*
– Bună ziua, i-am spus.

Parcă nici nu m-a auzit. Stătea ca o statuie în fața ușii și se uita la mine de parcă văzuse o fantomă. La un moment dat, a venit spre mine fără să scoată o vorbă. S-a apropiat de patul meu, și i-am văzut ochii începând să lăcrimeze. Dar nu era doar asta. Ceva era diferit la el, dar nu reușeam să înțeleg ce. Cu toate că nu-l mai văzusem de ceva timp, părea un om schimbat. Am încetat să mă gândesc la asta și mi-am îndreptat atenția spre o întrebare care mi-a apărut brusc în minte.
– S-a întâmplat ceva cu Patrick? l-am întrebat.

Nu am primit nici un răspuns, ci mai degrabă a fost surprins de întrebarea mea. A pus palma la gură și își freca obrajii ca și cum trebuia să îmi spună ceva important, dar nu știa cum. Printre suspine și lacrimile evidente care străluceau în ochii lui, mi-a spus că a fost chemat de doctor și că trebuia să îmi spună ceva foarte important.

– Ce trebuie să îmi spuneți? Nu înțeleg.

– Nici nu știu cum să încep, Adam.

– Ce să începeți?

– Care este ultimul lucru pe care ți-l amintești?

Nu am vrut să îi spun tot ce mi s-a întâmplat, așa că i-am spus doar că am avut un accident, am căzut de la înălțime și de aceea mă aflam la spital. După ce i-am spus asta, mi-a arătat o expresie nedumerită, de parcă nu m-ar fi crezut și a continuat cu încă o întrebare:

– Ce vârstă ai, Adam?

– De ce mă întrebați asta? Ce relevanță are?

– Te rog să îmi răspunzi, Adam.

– Am 32 de ani. Acum spuneți-mi de ce ați vrut să știți.

– Ce o să îți spun acum o să fie greu de acceptat Adam. Te afli într-o situație extrem de delicată și o să încerc să îți spun totul cât mai ușor posibil.

– Deci, până la urmă chiar mi-a ascuns ceva doctorul.

– Nu ți-a spus ceea ce urmează ca eu să-ți spun pentru că nu el ar trebui să-ți spună asta.

– Nu știu despre ce vorbiți, dar credeți-mă, fac față la orice.

Habar nu avea tatăl lui Patrick prin ce trecusem în ultimul timp, așa că orice ar fi avut de spus, puteam să accept cu ușurință.

– Înainte să încep trebuie să te întreb un lucru. Știi cine este Judith?

– Soția mea?

– Îți aduci aminte ce s-a întâmplat cu câteva zile înainte de nunta ta?

– Trebuie să fiți mai specific. La ce vă referiți mai exact?

– Trebuia să te întâlnești cu Judith la cafeneaua lui Jennifer. Îți aduci aminte asta?

– Da, îmi amintesc.

– Din păcate, înainte să intri în cafenea, ai suferit un accident.

– Da, un nenorocit a dat peste mine cu mașina.

– Deci îți amintești accidentul?

– Cum aș putea să-l uit? Nici măcar nu a oprit după ce m-a lovit, putea să mă omoare. Nici în ziua de astăzi nu am aflat cine a fost. Dar de ce mă întrebați despre întâmplarea asta?

– O să înțelegi imediat. Spune-mi, după accident ce s-a întâmplat?

– Nu înțeleg unde vreți să ajungeți. Ce legătură are întâmplarea asta cu situația în care mă aflu acum?

– Răspunde-mi la întrebare, te rog.

Nu știu de ce mă întreba tatăl lui Patrick despre asta, însă expresia și îngrijorarea pe care i le puteam citi pe față, mă făceau să îmi pun semne de întrebare. Am continuat discuția și i-am răspuns.

– Mai departe nu s-a întâmplat nimic ieșit din comun. Nu am fost rănit grav. M-am ridicat de jos și mi-am revenit repede. Ziua a continuat conform planurilor mele și ale lui Judith. Acum puteți să îmi spuneți de ce m-ați întrebat asta?

– Am înțeles, mi-a spus pe un ton slab și trist.

– Ce ați înțeles?

A oftat, s-a uitat în ochii mei câteva secunde și mi-a spus.

– O să îți spun ce s-a întâmplat de fapt. Accidentul pe care l-ai suferit atunci nu a fost inofensiv cum crezi tu. A fost tragic. Medicii au făcut tot posibilul să te salveze și au reușit să te mențină în viață. Din păcate, după intervenție nu ai reușit să te trezești și ai stat în comă foarte mult timp.

– Nu pot să cred asta. Opriți-vă acum!

Dintr-o dată totul a început să prindă sens. Tot infernul pe care l-am trăit a fost în capul meu. Evans, dispariția lui Judith, moartea ei și tot ce a urmat nu a fost real? Nu îmi venea să cred asta, însă nu puteam să neg că tot ce trăisem eu semăna mai mult cu un coșmar decât cu realitatea. Cu toate astea, simțeam că tatăl lui Patrick nu mințea. Nu avea nici un motiv să o facă. Iar totul în mintea mea începea să prindă contur. De asta doctorul s-a comportat ciudat cu mine, nu a vrut să îmi spună el adevărul și a chemat pe cineva care mă cunoaște. Dar de ce tatăl lui Patrick? Nu avea nici un sens.

– Dacă este adevărat ce îmi spuneți, înseamnă că soția mea este în viață?

– Tocmai ți-am spus că te-ai trezit din comă și tu mă întrebi dacă Judith este în viață?

– Răspunde-ți la întrebare, vă rog!

– Da, Adam, Judith este în viață.

Nu pot să descriu în cuvinte cum m-am simțit când am auzit asta. Judith era în viață iar tot ce s-a întâmplat a fost în capul meu în timp ce eram în comă. De aceea am trăit clipe care nu aveau nici un sens. Doar într-un vis era posibil așa ceva.

– Credeți-mă. Deși nu este plăcut să afli că te-ai trezit din comă, eu chiar sunt fericit. Nu aveți idee prin ce coșmar am trecut. Dar nu înțeleg de ce ați venit dumneavoastră să îmi

spuneți asta. De ce nu a venit Judith sau Patrick?

– Adam, ascultă. Lucrurile sunt mai complicate decât crezi. Urmează să îți spun mai multe.

– Vă ascult, i-am spus în timp ce mă uitam la el.

– Eu nu sunt cine crezi că sunt.

– Cum adică?

– Timpul pe care l-ai petrecut în comă este mult mai mare decât ai putea crede. Ca să înțelegi mai bine, trebuie să îți spun că eu sunt Patrick, și nu tatăl meu.

Nu se poate, mi-am spus în gând. Am primit o informație care mi-a zdruncinat toată existența. *Cum era posibil ca Patrick să fie atât de bătrân? Câți ani am stat în comă?*

– Patrick? Tu ești Patrick?!

– Îmi pare rău, prietene.

Mi-au lăcrimat instant ochii și m-a cuprins un sentiment de tristețe și durere în suflet de nedescris. Am început să respir din ce în ce mai repede și am devenit foarte agitat. Patrick s-a apropiat de mine și m-a strâns în brațe.

– O să fie totul bine, Adam. Sunt lângă tine.

– Nu se poate așa ceva, îi spuneam în timp ce mă îmbrățișa. Lacrimile îmi curgeau fără oprire din ochi, iar disperarea mea creștea din ce în ce mai mult.

– O să fie totul bine, îmi tot spunea Patrick încercând să mă liniștească.

– Cât timp? Cât timp am stat în comă?

– 30 de ani.

– 30? Doamne Dumnezeule.

Bucuria pe care am simțit-o când am aflat că Judith era în viață și că tot infernul ăla l-am trăit doar în mintea mea, a fost spulberată odată cu noua informație. Am simțit cum jumătate din viața mea s-a scurs într-o clipă și am pierdut totul. L-am întrebat pe Patrick despre Judith, dacă era bine și ce s-a întâmplat cu ea în tot timpul acesta. Mi-a spus doar că era în viață, însă a refuzat să îmi spună mai multe. Voia mai întâi să mă fac bine, să ies din spital și apoi avea să îmi povestească totul. Oricum, mi-am imaginat deja ce ar putea să îmi spună. Probabil a și uitat de mine. Altfel ar fi fost și ea acolo când m-am trezit.

Am mai rămas o saptămână în spital, timp în care am făcut terapie și am reușit să îmi recuperez puterile și să accept din ce în ce mai mult adevărul pe care îl aflasem. În ziua externării, a venit Patrick și m-a luat. Totul a fost un șoc pentru mine. Nimic nu mai era la fel. Mă simțeam ca un om scos dintr-o peșteră și băgat în societate. Aveam nevoie de ceva timp să mă adaptez.

– Ce vrei să facem, Adam?

– Vreau să îmi spui tot ce s-a întâmplat cu Judith.

– Îți voi spune, dar nu aici. Ți-e foame?

– Glumești? Sunt lihnit. Nu am mâncat mâncare adevărată timp de 30 de ani.

Am mers la un restaurant pe care îl frecventa Patrick și acolo mi-a spus totul. Cele aflate m-au întristat și mai tare decât eram. Judith a suferit enorm din cauza mea. M-a iubit și a sperat atât de mult că mă voi trezi încât m-a așteptat 13 ani, 13 nenorociți de ani! În fiecare zi trecea pe la spital și vorbea cu mine sperând ca eu să deschid ochii și să mă întorc acasă împreună cu ea.

– Judith te-a iubit foarte mult, Adam. A crezut atât de mult că te vei trezi din comă încât nici pe doctori nu îi credea când îi spuneau că sunt șanse mari ca tu să nu te mai trezești niciodată. Nu putea să accepte că nu va mai apuca să petreacă timpul cu tine. Mereu îmi spunea că nu te va părăsi niciodată și că este sigură că veți fi din nou împreună.

– Ce s-a întâmplat cu ea, Patrick?

– Mai bine îți arăt.

Atunci Patrick a băgat mâna în buzunar și a scos un plic alb.

– Asta este o scrisoare de la Judith pentru tine. M-a rugat să o păstrez până când te vei trezi.

Nu am ezitat nicio secundă să desfac plicul și să citesc cuvintele lui Judith.

"Dragul meu viitor soț,

Știu că pentru tine este foarte greu să citești aceste rânduri. Te-ai trezit dintr-un somn adânc care ți-a răpit foarte mult timp din viața ta. Vreau să înțelegi că aceasta nu este o scrisoare de adio și că nu am încetat niciodată să sper. Am fost în fiecare zi la capătul patului tău și ți-am vorbit ca și cum erai acolo, prezent și mă ascultai. Am făcut-o din dragoste și bucurie. Bucurie că încă respirai și îți mulțumeam în fiecare zi că luptai și nu voiai să-i lași pe îngeri să te ia definitiv din viața mea. Te rog să nu te simți vinovat. Din clipa în care te-am cunoscut am știut că tu ești persoana pe care sufletul meu a căutat-o dintotdeauna. Chiar dacă nu mă puteai vedea, eu te priveam în fiecare zi la fel cum o făceam când mă puteai privi în ochi. Era felul meu de a-ți spune cât de fericită eram lângă tine. Așteptam să te trezești și să îți spun că mi-a plăcut la nebunie mersul tău seducător în timp ce pășeai pe trecerea de pietoni, fiind ultima dată când te-am văzut zâmbind. Nu conta câți ani ar fi trecut până să deschizi ochii, căci și pentru mine acei

ani ar fi fost la fel de pierduți cum sunt pentru tine acum. Am fi pornit din nou ca doi îndrăgostiți la început de drum. Îmi doresc să știi că nu te-am părăsit niciodată. Din păcate, starea mea de sănătate s-a înrăutățit, iar mintea mea a fost afectată de această boală. Nu am putut să risc și să aștept să te trezești ca să îți spun aceste lucruri privindu-te în ochi. Îmi era teamă că nu voi mai fi capabilă.

Nu știu unde voi fi sau care va fi starea mea de sănătate când vei citi această scrisoare, însă vreau să știi că te-am purtat în suflet mereu, iar dacă am plecat deja de pe această lume, vreau să știi că am plecat fericită pentru că te-am cunoscut pe tine. Ultima mea dorință în afară de să te mai privesc încă o dată în ochi, este ca tu să te trezești și să îți trăiești frumos anii care ți-au mai rămas, dragul meu viitor soț.

Cu multă dragoste și afecțiune, Judith."

Mâinile îmi tremurau fără oprire iar lacrimile nu mai încetau să curgă pe obrajii mei. După ce am terminat de citit, l-am întrebat pe Patrick unde se afla în acel moment Judith. Mi-a spus că era internată într-un spital, însă nu mai era Judith pe care o știam eu sau cea care mi-a scris acea scrisoare. Îmi doream cu disperare să mă duc la ea și să o strâng la piept. L-am rugat să plecăm de acolo și să mă ducă direct la spitalul unde Judith era internată.

Câteva zeci de minute mai târziu ne aflam în fața spitalului. După ce am intrat înăuntru, Patrick a vorbit cu o asistentă și i-a spus că am venit să o vizităm pe Judith. Am urcat cu liftul până la etajul trei și am mers în sala unde pacienții se relaxau cu diferite activități. Când am intrat în încăpere, am văzut o femeie în scaun cu rotile care stătea în fața geamului din acea încăpere. M-am uitat la Patrick și mi-a făcut semn din cap că ea este. M-am apropiat de ea, și cu lacrimi în ochi m-am pus în genunchi în fața ei și am îmbrățișat-o. Lacrimile îmi curgeau fără oprire, iar durerea pe care o simțeam era sfâșietoare. Femeia pe care o iubeam enorm de mult și care m-a așteptat timp de 13 ani să mă întorc la viață se afla în fața mea însă nu putea să mă recunoască.

– Promit că nu te voi mai părăsi niciodată, Judith, i-am spus în timp ce am îmbrățișat-o. Câteva momente mai târziu s-a apropiat Patrick de mine și am avut o conversație înainte ca el să plece.

– Îmi pare rău, prietene.

– Voi rămâne lângă ea până la sfârșit, i-am spus.

– Ce ai de gând să faci?

– Asta voi face. Voi avea grijă de Judith până în ultima zi.

I-am spus lui Patrick că poate să plece, voiam să fiu singur cu Judith. Am rămas cu ea și i-am mulțumit pentru tot ce a făcut pentru mine.

În următorii ani am trăit împreună cu Judith și am avut grijă de ea până când a decis că vrea să părăsească această lume. Am avut parte de 5 ani în care am putut să îi mulțumesc pentru că m-a iubit atât de mult și a fost în fiecare zi la capătul patului meu. Am răsplătit-o cu aceeași dragoste și grijă și i-am spus în fiecare zi cât de mult o iubeam. Speram ca undeva în adâncul minții ei să mă fi auzit. Nu știu dacă din cauza că îmi doream foarte mult, dar uneori când mă uitam atent în ochii ei parcă reușea să îmi transmită că este fericită, parcă știa că eram acolo și că dorința ei s-a îndeplinit.

La vârsta de 76 de ani am fost diagnosticat cu o boală incurabilă care avea să îmi aducă sfârșitul peste câteva luni. Atunci am decis că vreau să las în urma mea experiența pe care am trăit-o.

Cred că domnul Evans a fost o reflexie a subconștientului meu care a încercat să mă trezească la viață din dorința de a nu pleca de pe această lume. Sunt sigur că Judith a fost motivul pentru care am putut să mă trezesc.

Chiar dacă am ajuns la această vârstă, am trăit o viață scurtă. O viață în care am învățat că dragostea adevărată există și puterea ei este capabilă să trezească oamenii din morți.

Judith m-a rugat în acea scrisoare să nu mă simt vinovat, să nu am regrete față de cele întâmplate și cred că am reușit să îi îndeplinesc dorința. Mă aflu pe patul de moarte și scriu ultimele cuvinte din această carte și pot să spun că nu îmi pare rău de cele întâmplate. Am trăit o poveste de dragoste scurtă la exterior, dar veșnică în interior.

Mulțumesc, scumpa mea soție!

SFÂRȘIT

Ce faci când soția ta dispare la o zi după ce v-ați căsătorit?

Adam Griffin este un tânăr ca oricare altul, a cărui dorință este să înceapă o viață fericită alături de viitoarea lui soție, Judith. Însă, în momentul în care îl întâlnește pe domnul Evans, viața lui Adam este dată peste cap, iar realitatea pe care o trăia în acel moment se dovedește a fi fragilă.

Adam pornește într-o căutare necontenită a adevărului despre Judith, trăind la limită momente de disperare și suferință.

HEY SATURDAY

www.heydaybooks.ro

9 786069 513026